

ĐỔ ĐỔ

Chuyện Cũ Của Em

Tập 1

Những ngày tháng cuối năm sao nghe lòng buồn náo nê. Thời gian cũng lạnh lùng trôi qua, niềm vui theo đó cũng dần dần phôi pha. Những đêm thức trắng ngày càng nhiều nhưng chẳng để làm gì, chỉ để nhìn lại mình rồi lại thảng thốt xót xa, nỗi sầu vẫn cứ đeo mang không dứt. Tưởng có thể quên mà lòng vẫn cứ mãi nhớ.

Quả thật tôi không thể nào quên những gì đã đến và đã đi. Nỗi đau cứ nhẩn tôi chìm dần trong đen tối. Có lẽ nào người đã quên tôi rồi sao? Tôi không cam tâm.

Nhưng tôi nhuễn hoặc mình được bao lâu? Ôi! Thật là đau lòng, chỉ xin một lần tìm mắt nhau mà nghe kỹ niệm gào thét yêu thương đắm đuối....

Ngày ... tháng ... năm ...

Lại một mùa Noel đến, trống vắng tràn đầy tâm tư. Không còn bao lâu nữa sẽ qua một năm, cuộc sống thật tẻ nhạt cứ lẳng lặng trôi qua.

Tại sao?

Tôi không hiểu tại sao tôi lại có thể chấp nhận an phận và buông trôi biết bao ngày tháng qua, bây giờ mới thật sự bàng hoàng tiếc nuối, sợ hãi và xót xa. Thời gian thật khắc nghiệt không nhẩn tâm chờ đợi, những vết chân chim ngày càng nhiều. Tôi có lỗi với bản thân mình, có lỗi với người, nhưng điều này tôi không thể nói ra cùng ai. Đó là một điều tôi vừa ân hận vừa sung sướng vừa tủi hờn lại vừa hạnh phúc. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại có cảm giác này: yêu và hận, oán trách và nhớ mong!

Có phải thời gian không giúp cho tôi được gì, cho nên nhiều đêm tôi cứ phải trăn trở bồi hồi không yên?

Không! Tôi không biết! Tôi không muốn dứt bỏ hiện tại nhưng lại càng không muốn quên đi dĩ vãng xưa. Tôi đã quá tham lam, yêu một người và mãi nhớ đến một người. Tôi đã cố chọn lựa nhưng tôi cứ bế tắc. Tự tôi đang làm khổ chính tôi. Đáng lẽ tôi không nên nghĩ đến chuyện xa xưa nữa.

"Đưa người ta sao không đưa sang sông. Sao có tiếng sóng động trong lòng ..."

Xin trời cho tiếng sóng thôi động trong lòng tôi. Mãi mãi và mãi mãi cho tôi được sống trọn kiếp với hiện tại mà tôi đang có. Đêm vẫn lẳng lặng trôi đi

Ngày ... tháng ... năm

Đã qua một năm, tiết trời lạnh lạnh se sắt thịt da. Tôi không mong muốn nghĩ đến chuyện xưa nữa. Thế nhưng những mong muốn ấy chỉ bằng thừa và giả dối. Như bây giờ đây lòng tôi đang đau xé ra vì những tình

cảm xa xưa đang trăn trở trong lòng.

Nỗi đau bóp nghẹt trái tim tôi khiến cho thân thể tôi rã rời, mệt mỏi. Kỷ niệm vẫn là kỷ niệm, khó có thể chối bỏ tìm quên. Gần hai mươi năm qua mà hình ảnh người vẫn không hề phai, niềm yêu luôn khắc khoải trong tim tôi. Những ngọt ngào yêu thương vẫn luôn gợi nhớ mà tôi thì chỉ có thể giấu kín trong tâm tư để thỏn thức xót xa. Tôi đã buông trôi để rồi mãi tiếc nuối. Mười mấy năm qua ... ôi! Mười mấy năm qua tôi chẳng có dũng khí để mưu cầu niềm hạnh phúc ấy cho mình. Tôi thật thất bại.

Ngày ... tháng ... năm ...

Tôi biết mình không nên nhớ về anh nữa nhưng những kỷ niệm xưa không thể xóa nhòa vì đó là một niềm đau. Tuy nhiên đó cũng là niềm hạnh phúc. Tôi không thể quên anh, tôi không thể quên người đàn ông duy nhứt trong đời mình, không thể ...

Ngày ... tháng ... năm ...

Tử Thiên! Anh cứ luôn là cái bóng ma trong cuộc đời em. Em biết mình không nên nhớ về anh nữa, nhưng em không thể. Làm sao có thể xóa đi những kỷ niệm cũ? Điều đó thật đau lòng, em không thể ... Cho nên em cứ mãi nhớ về anh và em biết anh cũng không hề quên em cho dù nỗi nhớ của anh là oán hận hay buồn phiền nhưng anh vẫn nhớ đến em. Bấy nhiêu đó cũng đủ để em nghe ấm lòng. Em thật ngu si, nhưng trong tình yêu thì làm gì có điều khôn điều dại. Chỉ có nhớ thương mà không hề có điều còn điều mất.

Tử Thiên ! Chỉ mong mỗi lần trở về anh đến thăm em. Dù chỉ là để nhìn nhau. Dù chỉ là để thăm hỏi nhau bằng những lời khách sáo. Em cũng thấy hạnh phúc khôn cùng. Em không mong gì hơn ở nơi anh. Bây giờ cuộc đời đã chia đôi ngã, mỗi người một nơi, hạnh phúc là một điều không thể chạm tới, mình không có duyên nợ thì thôi cũng đành ngậm ngùi chấp nhận. Em đã tự nhủ bao nhiêu lần điều đó với mình. Anh không hề biết rằng em luôn yêu anh và mãi mãi yêu anh. Cho dù thời gian có trôi đi bao nhiêu nữa thì điều đó vẫn tồn tại, điều đó chỉ cho riêng mình em biết mà thôi ...

Vũ Hoàng gấp quyển nhật ký trên tay lại và cố dằn lòng không thốt ra lời nào. Khuôn mặt anh trắng bệch và khuôn hàm thì bành ra vì giận dữ. Anh nghiêng chặt răng rít lên khe khẽ trong cơn nghe hờn đang trào dâng bóp nghẹt trái tim anh.

Vân Đình, em thật quá đáng! Em đã khiến cho trái tim anh tổn thương dường này, tại sao chứ? Gần hai mươi năm qua thế mà em vẫn không bao giờ quên. Sao em lại có thể dối gạt và nhẫn tâm đến thế cùng anh? Anh có lỗi gì chứ Vân Đình? Có phải lỗi của anh vì quá yêu em hay không?

- Vũ Hoàng!

Tiếng kêu vừa dứt trên bờ môi thì Vân Đình đã giận dữ khi nhận ra quyển nhật ký của mình đang nằm trên tay Vũ Hoàng. Cô bước lại và giật phăng nó ra khỏi tay anh với cái nhìn trách móc giận dữ:

- Anh xâm phạm đến những điều riêng tư của em, anh không biết xấu hổ ư?

- Anh xấu hổ? - Vũ Hoàng nhìn vợ bằng ánh mắt cay đắng, phản nộ.- Tại sao anh lại phải xấu hổ khi chính em mới là người có lỗi? Em đã viết những gì trong đó chứ?

Vân Đình sầm mặt lạnh lùng:

- Em có viết gì thì đó là những điều em không muốn anh ghé mắt đến!

- Nhưng nó liên quan đến hạnh phúc của anh và khiến anh tổn thương.

- Nếu như anh không tò mò thì anh đã không có cảm giác đó.

- Vân Đình!

Nhưng Vân Đình đã lạnh lùng quay đi. Cô giận dữ ôn quyển nhật ký vào lòng và nhìn mông lung ra ngoài khung cửa, cô coi như không có sự hiện hữu của Vũ Hoàng trong phòng. Điều đó càng khiến cho Vũ Hoàng đau đớn hơn, anh kêu lên:

- Vân Đình! Tại sao vậy chứ? Anh có lỗi gì với em? Anh thiếu sót điều gì để khiến em mãi tưởng nhớ đến người xưa? Chẳng lẽ tình yêu của anh không đủ để bù đắp những kỷ niệm cũ đó sao?

Vân Đình vẫn không hề quay đầu lại. Cô ngồi như một pho tượng đá mặc kệ Vũ Hoàng tờn tởn vật đau khổ một mình. Cô cảm thấy rất giận anh. Anh đã xúc phạm đến cô, xúc phạm đến điều riêng tư mà cô không muốn cho ai biết.

Vũ Hoàng buông người xuống ghế gần đó, ánh mắt anh tối sầm lại chứa đầy những yêu, ghét, hận và

đau. Vân Đình nói đúng! Nếu anh đừng tò mò thì anh không có những cảm giác khó chịu đó. Nếu anh không vô tình đọc được những going chữ đó thì anh đã đagn vui vẻ tận hưởng cái hạnh phúc mà mình đang có cùng vợ đẹp, con ngoan.

Gần hai mươi năm qua, anh cứ tưởng anh là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian này. Nào ngờ giờ đây những going chữ lúc nấy đã làm vỡ tan tất cả cái cảm giác thỏa mãn trong lòng anh bao lâu nay.

- Anh đau khổ và hối hận lắm phải không? Anh oán ghét em chứ gì?

Câu hỏi của nàng nhẹ như làn gió thoảng qua và chứa đầy u uẩn. Vũ Hoàng nhìn nàng và đau khổ đáp:

- Anh không hối hận cũng không oán ghét em. Anh chỉ cảm thấy đau khổ và thật thất bại.

- Anh nghĩ thế cũng phải vì trong suốt bao nhiêu năm qua, em chưa hề thiếu sót bổn phận làm vợ và làm mẹ, kể cả bổn phận dâu con đối với cha mẹ anh. Em đã sống với anh đầy đủ trách nhiệm.

Vũ Hoàng thờ dài chua xót:

- Phải! Em không hề làm lỗi hay thiếu sót trong bổn phận của mình. Em tận tình chăm sóc và lo lắng cho gia đình, anh và con sống rất đầy đủ và hạnh phúc. Nhưng cái hạnh phúc ấy chỉ có lớp vỏ bề ngoài bây giờ nó đã được bóc trần ra rồi.

- Nó không tự bóc trần mà chính anh đã làm điều đó. Vậy thì tất cả vẫn như xưa, anh có gì phải đau khổ chứ?

- Em muốn nói anh coi như chưa đọc những ginòg chữ ấy? Anh cứ sống ung dung bình thản như những ngày tháng qua à?

Vũ Hoàng cao giọng hỏi Vân Đình rồi cau mày nhăn mặt:

- Anh không thể! Anh không thể coi như chưa có chuyện gì. Làm sao được chứ, nếu như ngày xưa mỗi lần thấy em buồn phiền dỗi mắt ra xa anh có thể nghĩ là gì em lo cho gia đình của chúng ta. Nhưng bây giờ thì không thể khi anh đã đọc những going tâm tư ấy của em. Anh lại thấy tim mình đau nhói lên vì anh biết cái buồn phiền đó của em là vì con người đó chứ không phải vì cha con anh. Làm sao anh có thể ung dung như trước được chứ?

- Điều đó tự anh chuốc lấy cho mình, không phải lỗi của em!

- Vân Đình, em có thể nói ra những lời nói đó với anh sao?

Nàng cúi đầu và đáp:

- Em biết làm sao được.

- Chẳng lẽ suốt bao nhiêu năm qua em không hề quên ... hay em không hề yêu anh?

- Em xin lỗi! Em không thể! Anh là người chồng tốt nhưng em không thể xóa đi tình yêu đ62u tiên của mình.

- Tại sao chứ?

- Anh dung hỏi nữa có được không? Bây giờ anh đã có được em, anh đã có những ngày tháng êm ả hạnh phúc. Xin anh hãy để cho em được gửi lấy cho riêng mình một góc kỷ niệm cũ. Điều ấy đâu có ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của anh hiện tại đâu?

- Em nghĩ đơn giản vậy sao? Em nghĩ là anh có thể bình thản khi biết người vợ mà mình yêu thương hết lòng lại không hết lòng với mình mà luôn tơ vương một người đàn ông khác. Một sự ngoại tình trong tư tưởng. Em cho là chuyện đó không hề ảnh hưởng đến anh hay sao? Anh có cảm nhận, có trái tim biết ghen hờn đau khổ mà. Anh không thể bình thản yêu em như ngày xưa khi anh biết trong tâm tư em đang nghĩ về một người đàn ông khác không phải là anh.

- Thế bây giờ anh muốn em làm sao đây?

-

- Em không thể nói dối với anh, em không thể hứa điều gì với anh, em luôn luôn nhớ về chuyện cũ mà em không thể quên.

Vân Đình thờ dài và quay đi không muốn nhìn về đau khổ đang hiển hiện trên gương mặt Vũ Hoàng. Sự đau khổ khiến cho anh biến dạng hẳn đi. Đôi mắt anh đỏ ngầu và hai khóe miệng kéo trệ xuống trông thật già

nua khắc khổ. Vân Đình chạnh lòng.

Cô đã làm khổ anh. Một người đàn ông đã hết mưa yêu thương lo lắng cho cô. Gần hai mươi năm qua, chưa lần nào anh khiến cho cô phải buồn phiền phật ý. Nhưng biết làm sao chứ? Cô nào muốn tạo cho anh cái cảm giác khó chịu đó trong khi chính cô cũng đang muốn tìm quên. Muốn bôi xóa mà nào có được đâu....

Tử Thiên! Anh đang làm khổ em, anh có biết không?

Ngày ... tháng năm ...

Hôm nay Hoàng lại đi uống rượu. Từ hôm đọc quyển nhật ký của mình anh trở nên lảm nhảm ít nói. Tôi không trách anh được vì đó là điều tất yếu sẽ xảy ra. Làm sao anh không buồn khi biết rằng người vợ mà mình yêu thương bao năm qua sống không thật lòng với mình. Tôi thật đáng trách! Cứ mỗi lần thấy anh trở về nhà say khướt là tôi vừa ân hận vừa đau lòng. Tôi oán ghét chính tôi nhưng tôi không biết phải nói gì cùng anh. An ủi anh ư? Hay đổ dành tạ lỗi? Đều là những điều như true ghẹo nỗi đau của anh. Ngày tháng trôi qua quá mau, đã năm năm nay tôi không gặp Tử Thiên.

Hoàng và tôi vẫn cứ giữ một khoảng cách với nhau. Gia đình bỗng trở nên hoang lạnh, mất đi cái êm ái cũ. Tôi cũng mặc kệ tất cả. Tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi. Gần hai mươi năm nói là không dài thì thật là dài với tôi. Tôi đã vì Hoàng sống trọn bốn phần của mình. Tại sao Hoàng lại không hiểu cho tôi điều đó? Trong khi Hoàng thì được tất cả thế mà giờ anh còn lại oán trách tôi ư? Cả tôi, cả Tử Thiên đã vì Hoàng mà quên đi hạnh phúc của mình thế mà giờ đây Hoàng lại còn không hài lòng, không chấp nhận cho tôi gửi cho mình một chút riêng tư ...

Ngày ... tháng ... năm

Cái ân hận lúc đầu khi thấy Hoàng buồn bã đi uống rượu suốt ngày đã qua. Tôi không còn thấy cái lỗi do mình gây ra mà tự Hoàng chuốc lấy cho mình. Tôi mặc cho Hoàng buồn khi anh muốn buồn. Tôi mặc cho Hoàng tự đầy đọa bản thân anh khi chính anh muốn thế. Coi như tôi đã trả xong món nợ ân tình cùng anh. Giờ đây tôi chỉ muốn sống vì bản thân tôi bởi vì ngày tháng khắc nghiệt không chờ đợi tôi khi mà những nếp nhăn đã xuất hiện sau đuôi mắt.

Chiều đã xuống cây cỏ như buồn phiền âm ảm theo bầu trời nhạt nhòa ngoài kia. Vân Đình ngồi dựa bên song cửa sổ mà dõi mắt nhìn vào cõi vắng lặng ấy mà đếm từng chiếc lá rơi. Tiếng thở dài của nàng vang lên và vọng về giữa cái trống vắng cô tịch như một lời than buồn.

Căn nhà càng lúc càng chìm vào trong sự quạnh hiu, cô tịch. Khi bong đêm phủ dần, Vân Đình vẫn không hề nhúc nhích. Nàng cứ như hóa đá chỉ duy có đôi mắt còn sinh động, lầu lầu lại lấp lánh dưới cái đồng tử màu nâu như đại đi vì ngăn lệ chực chờ nơi rèm mi dày mượt.

- Má!

Ánh sáng đột ngột chói loà khiến Vân Đình đưa tay lên che mắt, nhú mồm lên tiếng khẽ trách:

- Con làm cho má giật mình. Lúc nào cũng thế. Không một chút gì nhu mì đầm ấm cả.

Đứa con gái không hề giận hờn vì lời trách mắng của nàng. Cô chạy đến vào lòng mẹ tươi cười liếng thoắng:

- Má mơ mộng cái gì mà không chịu bật đèn lên để tối om vậy? Ba đâu hả má?

Vân Đình thở dài:

- Ba con chắc có lẽ đi chơi với các bạn rồi.

- Dạo này ba cứ đi suốt, lại còn uống rượu nữa, sao má không lên tiếng?

- Ba con có quyền làm theo ý thích của mình, má làm sao cản được, à! Con đi xem kết quả ra sao rồi?

Vân Hà mỉm cười nhìn mẹ và nói:

- Con đậu rồi! Một tuần nữa là trường con khia giảng.

- Vậy sao? Con giỏi lắm!

- Má thưởng con cái gì đi.

- Được thôi, má sẽ dẫn con đi "Thiên Thai" và đãi con một bữa theo ý thích của con.

- Có cả ba chứ?

- Má sẽ nói với ba.

- Con cảm ơn má.

Vân Hà reo lên và chồm đến ôm cổ mẹ hôn lên má một cái thật kêu và liếng láu nói tiếp:

- Hôm đó con sẽ diện thật đẹp ngenh mặt? Con mặc đầm dài được không má? Dù gì cũng là một nhà hàng cao cấp mà phải không má?

Vân Đình mỉm cười âu yếm nhìn con:

- Thì má có nói gì đâu.

Đưa con gái nàng thật xinh đẹp và sôi nổi. Nó thừa hưởng tất cả các ưu điểm của nàng và cả ba nó. Tuy nhiên trông nó vẫn giống nàng nhiều hơn. Từ đôi mắt nâu dài và hàng mi cong mượt mà đến cái miệng đỏ mọng xinh xắn trên khuôn mặt thon thả với làn da mịn màng. Chỉ có điều bản tính của nó sôi nổi, hiếu động, không đảm thắm dịu dàng. Đó là điểm khác biệt giữa nàng và nó.

Vũ Hoàng trở về nhà và ngạc nhiên khi Vân Đình còn chờ anh. Nàng lên tiếng hỏi:

- Anh có thể ngồi lại nói chuyện một chút không? Em có chuyện cần bàn với anh.

Vũ Hoàng buông người ngồi trên chiếc ghế cạnh đó và hỏi:

- Chuyện gì?

- Chuyện của Vân Hà.

- Em nói đi.

- Con nó đã thi đậu vào đại học. Chỉ còn m tuần nữa là nó nhập học. Chúng ta phải lo nơi nă chốn ở cho nó. Em định hỏi anh có người quen nào trên thành phố không?

- Có một hai người nhưng anh nghĩ không tiện để Vân Hà tá túc nhà họ được. Vì chỗ ở của họ cách xa trung tâm thành phố, không tiện cho việc đi lại của con. Và lại họ rất đông con mà chỗ ở lại chật hẹp.

- Vậy chúng ta phải tìm chỗ trọ cho con rồi.

- Điều đó là tất nhiên thôi. Nhưng tuần sau anh rất bận, không xin phép được.

Vân Đình nhìn chồng một thoáng rồi nói:

- Em hiểu. Em sẽ đi cùng con, không phiền đến anh.

- Em nói thế là sao? Em cho là anh không có trách nhiệm muốn lo cho con à?

- Em không nói thế!

- Hừ! Không nói thế, nhưng thái độ của em lại nói như thế.

- Em nghĩ có lẽ anh uống rượu hơi nhiều rồi.

- Anh buồn thì anh uống. Chẳng lẽ điều đó khiến em không vui? Em phiền à?

- Em có quyền gì mà nói chữ phiền với anh kia chứ?

- Có đó!

- Em nghĩ là không!

- Em có cái quyền làm vợ anh. Tiếc rằng em không muốn nhận và đã chối từ.

- Anh nói thế là sao?

- Vân Đình! Thật ra chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cái gia đình này lại trở nên ngột ngạt lạnh lẽo như vậy?

Vũ Hoàng chột kêu lên đau khổ và gục đầu bức rức nhìn nàng thờ dài:

- Tại sao vậy? Em nói đi!

Vân Đình quay đi tránh ánh mắt của chồng:

- Anh cho là vì em ư?

- Vậy chẳng lẽ là do anh? Hừ, em thôi cái vẻ lạnh lùng xa cách ấy đi. Gia đình chúng ta bây giờ trở nên cái gì chứ? Em bỏ mặc tất cả.

- Em bỏ mặc hay là anh? Anh chỉ biết quy lỗi cho người khác. Anh bỏ đi ra ngoài uống rượu đến say khướt rồi mới trở về nhà.

- Tại sao anh lại phải tự chuốc say mình? Em hiểu điều đó mà! - Vũ Hoàng gục xuống ôm đầu - Em biết rõ vì sao anh phải uống say mềm khi trở về đối mặt cùng em mà. Bởi vì anh chỉ muốn quên, anh không thể tỉnh táo để mà cứ nghĩ đến người đàn bà mà anh yêu thương hết lòng lại phản bội anh. Anh không có can đảm tỉnh táo để mặt với điều đó. Nhưng mà anh bất lực. Em có biết anh càng say anh càng nhớ, càng thấy khổ tâm, càng thấy đau lòng. Nỗi đau cứ hành hạ anh khiến anh càng ngày càng chìm sâu vào nỗi buồn. Vân Đình! Tại sao em lại có thể đối xử với anh như thế?

Vân Đình chau mày rồi quay lưng dợm bỏ đi vào trong, nhưng Vũ Hoàng chợt bật dậy nắm lấy tay nàng kéo lại:

- Em khoan đi. Tại sao em lại tránh né anh? Em có thể tránh né đến suốt đời này sao? Em thật nhẫn tâm và ác độc. Em đã phá nát hạnh phúc của chúng ta. Em làm tan vỡ cái gia đình này. Em gây cho anh sự đau đớn tột cùng và giờ đây em quay lưng lạnh lùng điem nhiên như không biết tới.

- Anh buông em ra.

- Anh không buông. Em nói đi! Người đàn ông đó có cái gì hơn anh mà khiến em cứ mãi vọng tưởng nhớ nhung. Suốt hai mươi năm qua, em lừa dối anh, thế mà anh ngốc nghếch tự đắc với cuộc sống của mình, cứ cho là mình là kẻ hạnh phúc nhất trần đời. Anh thật ngu si đến nực cười. Cũng bởi vì em gây ra tất cả. Em thật đáng ghét! Em đáng ghét, đáng hận! Anh hận em!

Vân Đình sững sờ khi nghe Vũ Hoàng phản nộ thốt ra những lời kích động đó.

- Anh hận em, Vân Đình!

Nàng thần thờ nhìn chồng vật vã trong cơn đau do chính nàng gây ra cho anh mà thoáng chạnh lòng xót xa. Nỗi ân hận lại trở về làm nàng day dứt.

Nàng buồn bã nhìn chồng một lúc sau rồi mới lên tiếng:

- Hay chúng ta ly dị đi!

- Hả?

- Em nói chúng ta hãy ly dị nhau đi. Như thế hai chúng ta sẽ không phải đau khổ như bây giờ.

Vũ Hoàng bang hoàng nhìn sững vào Vân Đình. Anh cứ nghĩ là mình nghe lầm. Nhưng không! Chính miệng Vân Đình đang nói ra lời đề nghị ấy. Cô có thể nghĩ đến điều đó mà không nghĩ đến cảm nhận của anh? Cô có thể ung dung bình thản nói ra cái điều tàn nhẫn ấy sao? Ly dị! Trời ơi!

- Đó là giải pháp tốt nhất cho cả hai chúng ta bây giờ. Anh sẽ không còn phải đau khổ khi sống chung với kẻ phản bội và em cũng không phải tránh né hổ thẹn với chính mình.

- Không! Anh không thể ly dị, anh không muốn.

- Anh đừng như vậy được không? Anh hãy quyết định và chọn lựa để tránh cho mình nỗi đau khổ này đi. Anh biết là em không yêu anh, em phản bội anh, em lừa dối anh, thế tại sao anh lại không dứt khoát cùng em. Chúng ta không thể hàn gắn thì kéo dài làm gì những chuỗi ngày đau khổ triền miên thế này chứ?

- Không! Không thể! Anh không muốn ly dị! Xin em đừng nói nữa có được không!

Vân Đình thở hắt ra buồn bã:

- Em nghĩ điều đó là tốt cho nhau. Em quá mệt mỏi rồi. Em hoang mang không biết phải sống ra sao trong những ngày tháng tới cùng anh.

Nói xong Vân Đình vội vã bỏ đi về phòng để tránh cơn xúc động khiến cho nàng rã rời.

Gần hai mươi năm tình nghĩa vợ chồng. Nàng không phải là gỗ đá mà không biết xúc động dù tình yêu nàng không dành cho Vũ Hoàng nhưng cái gia đình này nàng đã cố công vun đắp tạo dựng. Có thể nói là một mái ấm hạnh phúc thế mà bây giờ nó bỗng vỡ tan ngoài ý muốn. Nàng đã an phận gần hai mươi năm

qua, tại sao Hoàng lại không để cho nàng sống trọn cuộc đời nàng trong bồn phận và trách nhiệm của nàng, tại sao vậy?

Vân Hà đảo mắt nhìn quanh thì một đám đàn ông vai u thịt bắp vây quanh lấy nàng lên tiếng tranh nhau nói:

- Đi xe đi cô?

- Cô đi đâu?

- Nè cô em, ra xe anh chờ cho, đi đâu vậy?

Vân Hà luống cuống lắc đầu và cố lách khỏi đám đông vây quanh, la lớn:

- Không! Tôi không đi, tôi có người nhà đón.

Vân Hà nắm chặt quai chiếc ba lô và thoát nhanh ra khỏi vòng vây. Nàng thở phào nhẹ nhõm khi đã được đám đông bỏ rơi.

- A Di Đà Phật! Thế mà cứ tưởng mình đang được giới đồng hâm mộ chào đón.

- Cô nói gì?

- À, ý tôi nói là tôi cứ ngỡ người thành phố hiếu khách thấy tôi là người mới đến nên ào lại chào đón tôi. Có ngờ đâu ... lại là xe ôm. Hì, hì, hy vọng anh không giống như họ.

Nói rồi Hà đưa mắt nhìn người thanh niên trước mặt từ đầu đến chân. Ánh mắt của cô khiến cho chàng trai nhả mồm khó chịu.

Hừ! Cô gái này dường như bị "từng từng". Mặt mũi cũng khá xinh xắn đó chứ. Với cái đuôi tóc dài cột cao và chiếc ba lô đeo trên lưng, trông cô đâu đến nỗi, thế mà ...

- Nè! Nhìn gì vậy?

- Cô hỏi tôi?

- Đây đâu có người nào ngoài anh.

- Ở ... tôi không ...

Phú Thành định đùa chơi mấy câu nhưng chợt nhớ đến số tiền ít ỏi trong túi không đủ chi dụng cho tháng này, lại còn phải mua ít sách để tham khảo, nên anh đành cố kìm chế cái tánh thích đùa của mình lại và nói:

- À! Rất tiếc tôi cũng giống như họ, đành hỏi cô muốn đi đâu?

- Hừ! Thì ra anh cũng chạy xe ôm.

- Dạ, chạy xe chở khách chứ không có ôm.

- Nhưng ở xứ tôi người ta gọi là xe ôm.

- Vậy thì cứ theo như xứ của cô đi. Ôm thoải mái, nhưng cô đi đâu?

- Xí! Lê Lợi.

- Ở đoạn nào?

- Gần rạp hát.

- Dạ, cô cho hai mươi ngàn và ôm thoải mái.

- Không ôm, nhưng giá đó mắc lắm.

- Thôi được, mười ngàn chẵn.

- Anh nên biết tôi là sinh viên lên đây học thì làm gì có tiền.

- Vậy thì bớt thêm một ngàn.

- Một ngàn đủ để tôi ăn được một gói xôi để đi học đó.

- Chậc! Thì coi như tôi nhường cô thêm một gói, tám ngàn.

- Nhưng mà

Phú Thành không để cho cô gài nói hết câu, anh chau mày:

- Trời ơi bà nội! Tám ngàn là giá bèorồi, bà không đi nữa thì cho bà đi bộ. Chỉ tại tôi cần tiền cứu mạng chứ nếu không chẳng ai chờ bà với cái giá đó đâu.

Nói rồi, Phú Thành bực tức quay lưng bỏ đi. Quả thật là cả buổi sáng nay anh xui xẻo quá. Ra đường anh bị bà già chửi cho anh một chập vì cái xe nổ bô lớn quá khiến cho bà giật mình. Đậu xe ở bãi thì bị công an đuổi. Suốt cả buổi sáng chẳng có khách nào gọi xe, nên mới bấm bụng ra bến này kiếm khách mà cũng sợ bị anh em làm khó dễ vì giật miếng cơm của họ. Rình rình mãi mới tìm được cô nàng này, nào ngờ đâu lại gặp cục dầu hắc vừa đen vừa dính. Trễ treo còn hơn đi mua cá ngoài chợ. Coi như anh đành nhịn nă chiều nay thôi. Giờ này chẳng chịu đi còn chờ gì nữa. Hừ!

- Này! Khoan.

Phú Thành quay xe lại chờ đợi khi thấy cô gài rảo bước tiến tới bên anh.

- Nè, không bớt nữa sao?

Phú Thành nhăn nhó:

- Bớt cái gì nữa mà bớt. Cô ơi, cô đi hỏi hết đi coi ai chờ cô đến đó mà lấy có mười ngàn thì tôi cũng chịu cho cô chửi tôi suốt tám tiếng đồng hồ luôn. Chẳng qua vì thuận đường nên tôi chờ cô.

Vân Hà bật cười:

- Thôi được, tôi đi mà không cần phải chửi anh.

- Hừ!

Thành lẩm bẩm:

- Nếu mà tôi có tiền ăn cơm thì tôi cóc cần chờ cô, tám ngàn đồng làm như lớn lắm vậy.

Vân Hà thấy Thành lẩm bẩm thì hỏi:

- Anh nói gì?

Thành đánh trống lảng:

- Cò gì đâu, tôi nói mây đen đang kéo tới chắc là mưa lớn lắm.

- Bởi vậy cho nên tôi mới đành ch5ui cho anh ép giá. Chớ nếu không tôi chỉ trả cho anh năm ngàn thôi.

- Í Trời!

Thành trợn mắt kêu thảm, thiệt là hết nói. Thôi thì nhớ mà nhớ mặt cô nàng mai mốt gặp thì tránh ra xa tám chục mét.

Chiếc xe lao vút trên con đường đông đảo. Thành thở ra khi nghe Vân Hà léo nhéo sau lưng mình:

- Kể ra làm cái nghề như anh cũng sướng. Một ngày kiếm được năm người khách là có Bội Ngọc nắm chục ngàn bỏ túi như chơi.

- Cô nói nghe dễ sao như trở bàn tay. Kiếm một người khách đỡ con mắt không ra, chưa kể gặp khách như cô trả giá hơn đi mua cá ngoài chợ thì tui lấy gì mà sống? Cô không tính tiền xăng hay tiền hư hao xe cộ nữa à!

- Ôi, có là bao! Xe chạy cả năm trời mới hư. Một lít xăng anh chạy ba cuộc như tôi mới hết. Mà nè! Hình như chờ tui anh không vui gì cho lắm, chẳng lẽ anh thích ngồi chơi không hay sao?

- Ra làm ăn ai muốn ngồi chơi, có điều chạy không đúng giá cho nên không mấy phần khởi.

- Tám ngàn mà không phần khởi? Anh làm như tám ngàn dễ kiếm lắm vậy! Ở xứ tôi, tôi phải dang nắng dầm mưa hái gần hai chục ký chanh bán mới có được tám ngàn. Anh biết một ký chanh bao nhiêu trái không? Hơn hai chục trái loại lớn đó! Tôi phải hái, bỏ vào giỏ rồi đem đổ vào nhà chớ đâu có nhàn như anh chỉ cần khởi động xe chạy bay bay một lèo là có tám ngàn bỏ túi đâu.

- Cô là người làm vườn à?
- Phải, gia đình tôi sống bằng nghề làm vườn.
- Có thì nói, không thì thôi, tôi không ép à!

Vân Hà thoáng bối rối nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Anh nói vậy là anh cho rằng tôi nói dối anh ư?

Thành cười:

- Người ta làm vườn nước da đâu có trắng như cô. Tay lại không mịn màng mềm mại với những ngón tay móng trao chuốt thế kia.

- Ờ ...

Vân Hà giấu vội bàn tay vào lòng và nói:

- Đâu phải ai làm vườn cũng phải cục mịch hay thô kệch hết.
- Nhưng dù sao nó cũng có chút biểu hiện cho người khác biết.
- Thôi được! Coi như anh giỏi nhận xét. Nhưng dù sao cái giá tôi trả cho anh cũng không phải hẹp.
- Theo cô thôi.
- Nếu tôi trả hẹp cho anh thì tôi sẽ đền bù thêm cho anh.
- Làm sao cô biết là có trúng giá hay không?
- Tôi sẽ đi hỏi người ta.
- Cho là vậy, lúc đó tôi cũng chẳng cần gặp cô để chờ cô đền bù.
- Trái đất tròn mà.
- Nhưng có câu vô duyên bất tương phùng mà.
- Thử xem!

Vừa khi chiếc xe trở tới nơi mà Vân Hà phải xuống, cô nói lớn:

- Ngừng đây đi, tôi tin là sẽ gặp lại anh.
- Còn tôi thì hy vọng là không, cảm ơn cô.

Phú Thành nhận tiền của Vân Hà rồi cho xe quay đầu lại. Anh xem đồng hồ thấy còn sớm nên dơ xe lại hy vọng kiếm thêm chút đỉnh trước khi về phòng ngủ.

Cuộc sống của sinh viên kể ra cũng thiên hình vạn trạng. Anh vào đại học năm nay là ba năm, phòng thì phải mượn chung với ba thằng bạn mỗi người một hoàn cảnh.

Thằng Hải thì gia đình chu cấp đầy đủ, có thể nói là được thừa. Bản tính của nó rụt rè ít nói, nó đang theo ngành y, suốt ngày chui đầu vào sách vở.

Thằng Lộc thì mạnh bạo mồm mép, học thì ít mà đi chơi thì nhiều. Gia đình nó cũng thuộc hàng khá giả cũng chẳng để cho nó thiếu thốn gì.

Còn thằng Dũng thì đang theo ngành Luật. Suốt ngày tiết lý, hay châm chích ra về đạo ma. Tuy nhiên nó lại là thằng bạn thân nhất trong nhóm của Thành. Gia đình nó cũng như anh nhưng nó không thích đục dẫm vào sổ tiền hàng tháng cha mẹ gởi cho. Nó nhận dạy kèm tại gia để kiếm thêm tiền không như anh chọn nghề chạy xe ôm. Tuy nó có ý chê trách nhưng anh vẫn giữ lập trường của mình. Nghề nào cũng là nghề, làm sao phân biệt được nghề đẹp nghề xấu, nghề tốt. Miễn sao đừng làm gì trái với lương tâm đạo đức là tốt rồi. Vả lại cái ngành của anh đang theo đuổi rất cần kiến thức về cuộc sống, anh phải hiểu biết nhiều điều từ thượng tầng đến hạ tầng. Nói là phải có chứng và phải có vốn sống, vốn hiểu biết chứ như người ta thường nói làm nhà báo nói láo ăn tiền. Sách vở làm sao bằng trường đời tận tai nghe mắt thấy chứ.

Dựng chiếc xe sát vách tường, Phú Thành bước vào phòng thì Lộc đã lớn tiếng kêu lên:

- Mà về rồi à? May quá, cho tao mượn xe tối nay được không?

- Xe mày đâu?
- Chậc! Hư rồi!
- Hay là đang nằm trong kho ông Sáu.
- Ày, làm gì có!
- Tao hỏi thế thôi chứ tao cũng biết tổng mày rồi. Cuối tháng mà ... "tiền khô cháy túi mấy ai hiểu cho ..."

- Thôi đi! Hát với hò, cho mượn hay không?
- Nói sao không cho. Nhưng xe tao là xe làm ăn, cứ một giờ là năm ngàn.
- Mày quá đáng quá!
- Ày! Sòng phẳng thế, không mịch lòng mà mày cũng chẳng áy náy việc ơn nghĩa đối với tao.
- Thôi được, bà "Tám"
- Tao đâu có bán cá mà mày trả giá. Lúc sáng đã gặp rồi, giờ tới phiên mày.
- Thôi được! Bốn "tám" coi như bạn bè đi.
- Cũng được! Nè, nhưng làm ơn đừng có đem nó qua cho ông Sáu là tao cảm ơn.

Lộc nhận nhó:

- Mày làm như tao tệ lắm vậy!
- Còn hơn vậy nữa.

Lộc đấm cho Thành một cái rồi vội vã lấy xe vọt đi.

Dững chau mày nhìn theo:

- Tao nghĩ đến cuối khoá, chắc nó có cái bằng tốt nghiệp khoa trát tang chứ không phải cái bằng kinh tế thương mại quá.

- Sao không? ... Nhưng là cái bằng kinh dị.
- Còn thằng Thành thì nổi giaó cho giặc, cho mượn xe làm gì?
- Bạn bè chẳng lẽ nói không.
- Mày có biết nó cầm cái xe của nó bên ông Sáu không?

- Chuyện đó ai lại không biết rõ nhưng kệ nó. Dám làm dám chịu, chuyện của nó để nó lo. Cái xe của tao chắc nó không dám đem cầm đâu.

- Tao mong là vậy? À, mày biết gì chưa?
- Thằng hỏi vô duyên. Tao đi tới giờ mới về, biết cái gì mà biết.?
- Chậc! Cũng là câu nói chuyển đề tài thôi. làm gì mà mấy bắt bẻ ghê thế?

- Tương lai mấy cũng là một luật sư, mỗi lời nói mỗi bằng chứng đều là bạch chứng trước toà. Mày phải cẩn thận, không được nói xô bẻ xô bộn nữa.

- Dạ, nghe rõ!
- Còn chuyện lúc nãy nói nghe coi?
- Dạ là vậy, khu vực mình vừa có thêm thành viên mới.
- Ai?
- Một cô bé trông chiến lắm.

Hải đột ngột nâng cặp kính lên xen vào:

- Không phải là chiến, mà là khỏe mạnh trẻ trung, mắt to lanh lợi, không cận, môi đỏ, da trắng hồng. Chứng tỏ không mắc bệnh gan, tiếng nói lớn, âm vang khỏe chứng tỏ là phổi không có vấn đề.

- Thôi, thôi, nói tóm lại là khỏe mạnh, không phải con bệnh của mày chứ gì?

Hải đẩy cặp mắt kính cận lên:

- Ờ, phải...

- Bệnh nghề nghiệp, chỉ mới ba năm y khoa mà mày lại bất ổn rồi. Nay mai ra trường, chẳng hiểu mày còn biến thái cỡ nào.

- Tao làm gì đến nỗi đó mà mày nói quá. Chẳng qua vì con mắt nghề nghiệp thôi.

Phú Thành lắc đầu rồi để mặc cho hai thằng bạn mình tranh cãi chí chóe với nhau như bao lần trước. Anh lấy quần áo rồi vắt chiếc khăn lên vai đi vô phòng tắm.

Qua hôm sau Phú Thành uể oải vươn vai bước khỏi giường thì đã nghe tiếng nói chuyện nồ ào ngoài cửa. Anh bước ra...

- Hơ ... là anh à?

Phú Thành cũng ngạc nhiên nhìn sống cô gái:

- Thì ra là cô?

- Anh ở đây sao?

- Không ở đây thì ở đâu?

- Hừ, tôi hỏi thật tình.

- Thì tôi cũng nói thật tình.

Vân Hà nhăn mặt rồi lảng lảng trở về phòng mình đối diện với phòng của Thành bằng con hẻm nhỏ. Lát sau cô trở ra thì Thành cũng quần áo sẵn sàng chỉnh tề định đi uống cà phê với các bạn. Cô chìa mấy tờ giấy hai ngàn trước mặt Thành:

- Trả cho anh.

Thành ngớ ngàng:

- Tiền gì? Tôi có cho cô mượn bao giờ đâu?

- Nếu có tôi cũng chẳng thèm làm con nợ với một người chủ nợ như anh. Tiền này là tiền xe hôm nọ tôi trả ép giá của anh bây giờ tôi bù lại.

- Hơ!

- Tôi đã hỏi người ta rồi. Từ đó về đây tệ lắm cũng mười hai ngàn. Giờ tôi trả thêm anh bốn ngàn coi như không có ai lỗi ai lời ở đây cả. Nè, cầm đi.

Vân Hà dúm tiền vào tay Phú Thanh rồi quay lưng bỏ đi trước cặp mắt ngạc nhiên của cả bọn.

Hải chậm rãi hỏi:

- Chuyện gì? Chuyện gì? Kể đầu đuôi nghe!

Dũng cũng thắc mắc lên tiếng:

- Phải đó! Chuyện gì, kể nghe coi, sao lại có tiền bạc trong này.

Phú Thanh chép miệng thở ra rồi kể:

- Chuyện là ...

Nghe xong cả bọn ngó ra kêu lên:

- Thì ra là vậy! Cô gái này cũng ngộ.

- Nhưng nếu không gặp thằng Thành ở đây và nếu không phải là hàng xóm thì chắc cô ấy cũng chẳng

hơi đâu tốn thêm bốn ngàn.

Dũng chau mày bác lòi Lộc:

- Tao thì không nghĩ như mày. Nếu thằng Thành không là hàng xó của cô ấy thì tao chắc cô ấy cũng trả lại số tiền chênh lệch đó. Cô gái này rất có cá tính.

- Mày dựa vào đâu mà nói vậy?

- Dựa vào cái tài năng bẩm sinh.

- O', hơ! Khắc, khắc...

Tiếng cười của lũ bạn vang lên nham nhở khiến cho Dũng nóng mặt cắt ngang:

- Cái gì đâu khiến cho tụi bây mắc cười chớ? Lũ quỷ!

- Bởi vì tụi tao vừa mới nghe một câu nói rất khôi hài. Khả khả...

Lộc vỗ vai Dũng một cái và cố nén cười:

- Mày có năng khiếu kể chuyện tiếu lâm lắm đó. Hôm nào tao đang ký cho mày một chỗ trong câu lạc bộ cười.

- Hừ, đúng là một lũ thiếu hiểu biết và vô văn hóa.

- Chửi "mặn" vậy?

- Dũng tức tối dậm chân bỏ về phòng.

- - Nè, không uống cà phê sao?

- Không!

- Đàn bà quá vậy!

- Tao không muốn đi chung với những kẻ mà tao không thích.

Nói rồi Dũng giận dữ quay ra lấy xe bỏ đi. Chẳng thêm đếm xỉa gì đến ba thằng bạn đáng ghét của mình.

Vân Hà thoáng ngỡ ngàng trước khung cảnh trước mặt mình. Cái căn tin của trường rộng đến thế sao mà đông ghệt. Kẻ đứng người ngồi chen chúc nhau. Cô lúng túng không biết phải làm sao trước dãy bàn dài trước mặt bày thừa ăn và cũng đầy đặc người đang tranh nhau mua.

Khiếp! Sao mà đông thế, làm sao mà chen nổi đây?

Cô đang đứng than thầm thì nghe có tiếng nói sát bên tai:

- Chưa mua cơm à?

Cô quay lại nhận ra Phú Thanh, cô nói:

- O' ... chưa ..

- Tôi mua giúp cho. Cô ăn gì?

- Cơm sườn bì.

- Được, ra ngoài kia đứng chờ tôi một chút.

Vân Hà lui ra một góc và đứng nhìn Thành xông xáo chen vào dãy hàng. Chẳng mấy chốc anh đã đem ra hai đĩa cơm nóng hôi hổi trông cũng rất hấp dẫn, anh nói:

- Theo tôi.

Hà ngồi vào cái ghế do Thành đẩy đến cho mình rồi nhìn quanh nói:

- Tôi không nghĩ lại đông như vậy. Dường như cơm ở đây nấu ngon hơn ngoài quán.

- Không hẳn như vậy, nhưng nó rẻ và gần trường, không mất nhiều thời gian. Cô ăn đi.

Hà nhìn Thành rồi thầm nghĩ : " Kể ra anh ta không đến nỗi nào. Cũng ga lăng mua dùm cơm mà còn trả tiền cho mình nữa. Không giống như anh chàng chạy xe hôm nọ, kỳ kèo từng đồng từng cắc"

Nghĩ thế, cô kéo đĩa cơm về phía mình. Quả thật đĩa cơm trông thật ngon và nhiều.

- Anh nói cũng phải. Bán như thế này cũng rẻ hơn những nơi khác.

- - Phải, à cô uống nước không?

Cha! Thêm một điểm! Còn đãi mình uống nước nữa. Hà khẽ mỉm cười đáp:

- Đãi đãi tôi một đĩa cơm còn mời tôi uống nước nữa. Mất hết một cuộc xe của anh rồi. Thôi không cần đâu. Một ly trà đá cũng đủ.

- Đâu có, cô uống gì thì cứ uống. Tiền ai nấy trả mà. Lúc nãy đĩa cơm tôi mua hết năm ngàn, giờ thêm một ngàn tiền trà đá là sáu ...

- Hơ ... ơ....

- Cô bị hốc xương à?

Vân Hà trở mắt nhìn anh rồi đáp:

- Không!

Hừ! Đúng là "bé cái làm" mà hổ quá rồi Hà ơi!

Nghĩ thế, cô móc túi lấy tiền trả cho anh rồi cầm củi ăn chẳng thèm lên tiếng. Ở cái xứ của cô, đàn ông không giống như ở đây. Tính toán với đàn bà con gái từng đồng, nhất là đi ăn tiền ai nấy trả. Thật chẳng có phong độ chút nào. Thảo nào lúc đầu về đây bạn cô có nói dân thành phố khó xài lắm. Vân Hà đâu có tin, bây giờ cô mới sáng mắt ra!

Cô âm ức trở về phòng và vì không để bụng được nên cô tuôn một lèo với cô bạn cùng phòng.

Thùy bật cười khanh khách khi nghe Vân Hà kể.

- Tao có ngờ đâu hần lại bủn xỉn và keo kiệt đến thế. Dù gì cũng là đàn ông mà lại là hàng xóm nữa. Thế mà cũng không mời tao được bữa cơm đầu khi tao mới đến trường.

Thùy nén cười nhìn bạn.

- Mà nói mắc cười quá. Mà và hần đâu có là cái gì với nhau đâu mà hần có lý do mời cơm mà. Dân sinh viên mình vẫn còn nhờ cơm cha áo mẹ nữa đấy. Tiền nhà gởi lên không đủ xài phải làm thêm bên ngoài, ai đâu có phong độ như mày.

- Thế chẳng cần lịch thiệp phép xả giao hay phong độ của người đàn ông ư?

- Điều đó để bao giờ làm ra tiền đã.

Phong độ đâu có thể căn cứ vào giàu nghèo.

- Vẫn biết thế, nhưng mà nếu không có tiền trong túi, mà có muốn phong độ thì lấy đâu chi trả.

Và vẫn âm ức vì thua lý của Thùy. Cô vẫn vót vát đã kích Thành:

- Nhưng chỉ có sáu ngàn thôi mà hần cũng bủn xỉn.

- Mà chưa thấy có khi chỉ có năm trăm đồng để mua muối thôi cũng không có.

- Nhưng có sáu ngàn thì hần có khả năng chi trả mà. Lúc nãy hần đã trả rồi vậy mà còn đòi lại.

Bởi vì người ta mua dùm mà chứ có nói bao mà đâu.

- Tao vẫn thấy ...

- Thấy cái gì là quyền của mày. Ở đây là vậy đó, song phảng không ai nợ ai. Mà mới biết nên thấy không quên và không thể chấp nhận được. Nhưng sau này mày sẽ thấy thoải mái, chẳng phải ơn nghĩa với ai. Của ai nấy xai, đâu đó rõ ràng, chứ không có chuyện "bánh ịch đi thì bánh quy lại" phiền phức. Còn cao hơn nữa, gả kia hôm nọ tặng tao sợi dây chuyền bây giờ tao phải tặng lại cái đồng hồ nè. - Thùy chột kê sát mặt Hà cười tinh ranh - Nè, mà có nghĩ là làm cái kiểu của mày, lỡ hần tặng cho mày sợi dây chuyền kim cương gì đó, mà nhận lời rồi chẳng lẽ không đền đáp lại cho người ta? Chẳng lẽ mày lại mua ngọc trai tặng

lại à? Tiền đâu? Lỡ không có bánh quy thì chắc mày phải hiến thân trả nợ cho người ta quá. Phiền lắm! Thà là chẳng mang nợ ai là tốt. "Vô công bất thụ lộc", mày nên nhớ để không chuốc phiền vào thân.

Vân Hà đáp:

- Tao biết. Có lẽ tao phải nên học hỏi ở mày thêm nhiều.

- Đời là một trường học bất tận và phong phú. Học đến cuối đời vẫn chưa thấy đủ.

Tao hiểu và tao sẽ cố gắng thích nghi với môi trường mới này.

Quả thật, Vân Hà thấy ở đây từ nếp sống, sinh hoạt cư xử, lời ăn tiếng nói, phong cách đều khác với xứ mình. Đúng là đi một ngày đàng học một sàng khôn. Cô chợt thấy những kiến thức từ sách vở của mình lúc trước rất nhỏ nhoi.

Căn nhà thật trống trải cô tịch, Vân Đình ra vào như một cái bóng không tiếng động trong cái không gian hiu quạnh ấy m2 gặm nhấm nỗi phiền muộn riêng mình.

Vũ Hoàng vẫn không thôi rượu chè say sưa nhất là từ khi Vân Hà đi học.

Anh không cần gữ gìn hình tượng trước mặt con gái, không cần giấu nỗi đau khổ chán chường. Và cả Vân Đình cũng thế nàng không cần gượng vui để che giấu tâm tư của mình.

Cuộc sống lứa đôi không đồng điệu thật quá đối tuỷ nhục. Nàng đã cố gắng gượng thế mà vẫn không thể.

Từ Thiên! Quả là tình yêu đã bám sâu vào tận tâm khảm không thể xóa nhòa. Nó đã trở thành một phần thân thể một cứu cánh để em bám víu vào đó mà tồn tại đến hôm nay.

Có đôi lúc em tự hỏi tại sao chúng ta xa nhau? Tại sao chúng ta yêu nhau là thế mà lại có thể ngăn cách suốt bao nhiêu năm dài? Gần hai mươi năm qua, nỗi đau, nỗi trần trụi cứ luôn dày vò trần trụi trong em. Em không thể nói tiếng quên anh, em thật sự không thể, Từ Thiên! Em đại dột và anh cũng khờ khạo khi để hạnh phúc trôi qua đời mình mà không nắm bắt.

Vũ Hoàng khật khưởng trở về nhà, anh nhận ra Vân Đình đang ngồi một mình bên cửa sổ, anh chau mày lên tiếng chầm chọc:

- Em lại nhớ đến người tình cũ của mình à? Hừ, kể ra hẳn cũng thật có phước. Được một người đàn bà xinh đẹp yêu thương suốt bao nhiêu năm qua. Một hạnh phúc mà bất cứ người đàn ông nào cũng thèm muốn khao khát.

Vân Đình nhăn mặt nói:

- Anh có thể để cho em được yên không?

- Để cho em yêu ư? - Vũ Hoàng nhăn mặt cay cú - Để cho em yên để cho em không thêm ngó ngang đến anh, để em cứ luôn mong nhớ đến người đàn ông khác. Em cảm thấy mình có bị ỉn cò đe tiện hay không?

Vân Đình hạ thấp rèm mi khổ sở quay đi.

- Tại sao anh lại thích dẫn dắt em? Anh muốn hành hạ em ư? Nếu như anh thấy như thế anh cảm thấy thoải mái vui vẻ thì anh cứ nói nữa, cứ sỉ vả, cứ lăng nhục em sẽ không chống đối nữa đâu.

Vũ Hoàng chợt nhìn sững vợ, tìm anh chợt nhói lên đau đớn. Nàng thật đẹp, gần bốn mươi tuổi đời mà cái nhan sắc ấy không hề thay đổi. Trái lại ngày càng thêm rực rỡ thu hút. Đôi mắt nàng vốn đã đen nay lại càng thêm quyến rũ thêm hơn vì cái quầng thâm mờ nhạt viền quanh. Nó tạo cho nàng một cái nhìn thật gợi cảm lôi cuốn làm mê hặc lòng người.

Ồi, nàng xinh đẹp biết bao! Thế mà ... Vũ Hoàng gục đầu đau khổ giữa hai bàn tay và thẳm kêu lên chua xót.

Vân Đình! Anh không hề muốn nói những gì khó nghe ấy cùng em nhưng anh không tự kiềm chế được mình, anh xin lỗi!

Cái không gian im lặng ngọt ngào chợt phủ trùm lên vợ chồng cho đến khi Vũ Hoàng khật khưởng chống tay đứng dậy. Anh đưa ánh mắt buồn da diết như xoáy vào tâm hồn Vân Đình rồi lảng lạng chẳng quay đi mà chẳng nói thêm điều gì.

- Anh xin lỗi!

Căn nhà lại chìm vào cái không gian u tịch trầm vắng chỉ còn tiếng thở dài vang lên áo não từ Vân Đình.

Tiếng đàn trầm bổng lúc réo rắc lúc du dương nhu ru hồn người vào cơn mê, Vân Hà chống tay ngồi nhìn đôi tay điêu luyện của người thầy đang nhẹ lướt trên phím đàn. Cọ say sưa để cho cảm xúc trào dâng theo từng nốt nhạc.

Bản nhạc thật hay! Không phải nói là thầy đàn nghe thật hay! Đây là buổi đầu tiên Vân Hà theo tham gia lớp học nhạc vậy mà cô đã bị ngón đàn của thầy lôi cuốn.

- Nghe thế nào? Tuyệt chứ?

Vân Hà gật đầu trả lời bạn:

- Ủ, nghe thật tuyệt.

- Mà chưa nghe thầy chơi ghita đâu, nhất là những bản nhạc buồn.

- Thế à?

- Đứt ruột được. Tốt nhất là đang không vui thì đừng đến nghe thầy đàn.

- Tại sao?

- Mà sẽ khóc!

- Lợi hại vậy?

- Chắc! Còn hơn tiếng sáo của Trương Chi luôi cuốn My Nương nữa kìa.

- Chỉ nghe mà nói mà tao đã thấy như chơi vui rồi đây.

- Nè, mà đừng có lảng mạn quá đó. Nghe nói thầy chưa có vợ và nghề đâu còn có cả một mối tình không thể quên đó.

- Vậy sao?

- Phải!

Vân Hà càng thêm chú ý đến người thầy. Cô đưa mắt nhìn và dần dần nhận ra tất cả những nét quyến rũ hấp dẫn từ người đàn ông trước mặt. Mái tóc dày rũ xuống một bên vầng trán cao. Nhất là ánh mắt. Cái ánh mắt thật kỳ lạ và quyến rũ, cứ vờ vờ như chất chứa nhiều tâm sự, như vầng mệnh mông không biết tất cả những sự vật quanh mình.

- Nè!

Thùy huých vai Hà khi thấy cô cứ thẩn thờ ngồi thả hồn tận đâu đâu.

- Về thôi.

- Tao thấy thích lớp nhạc này lắm Thùy. Hay là mình ghi danh đi.

- Có giờ rảnh đâu mà học.

- Mà không đi thì tao đi.

- Tùy mà thôi. À, hay là mà "mết" thầy rồi?

Hà ôm sát chồng vỗ vào ngực:

- Mà cứ việc đoá gia đoán non tùy mà. Nhưng tao quyết định đi học lớp thanh nhạc này.

- Mà đừng có mơ hão. - Thùy mỉm cười trên bạn - Có nhiều đứa bị thầy từ chối đến bỏ học rồi đàn ông. Vả lại, toàn là hoa khôi, mà không có cửa đâu.

- Tao chưa bao giờ để ai ảnh hưởng đến ý định mình cả. Nhất là ý định ấy vừa mới hình thành. Dù gì cũng phải đi mới biết đường gặp ghềnh khúc khuỷu chứ!

- Mà có bản lĩnh thì cứ dấn thân.

- Không phải vì sự thách đố của mây nhưng là vì tao muốn.

Thùy nương nhìn Hà rồi nhún vai đáp:

- Mây cứ thử xem.

Hà cứ mỉm cười rồi cô chờ người thầy giáo bước ra đến cửa cô mới đuổi theo gọi:

- Thưa thầy!

Người thầy giáo dừng lại, ông nhìn cô và trong cái khoảng khắc ấy ánh mắt của ông như có một ánh lửa vừa bùng dậy.

Ông hỏi:

- Có gì không? Em gọi tôi ư?

- Dạ phải, em muốn dự lớp của thầy nhưng đã trễ mất ít hôm, không hiểu thầy có thể cho em mượn một ít tư liệu về nhà tham khảo không?

- Cũng được, nhưng hôm nay tôi không có đem theo, tiết tời đi. Tôi sẽ cho em mượn.

- Dạ, hay là em đến nhà thầy lấy.

Người thầy giáo thoáng chau mày suy nghĩ rồi đáp:

- Nếu em thấy cần thì cứ đến.

- Bây giờ được không thầy?

- Tôi còn một tiết bên khóa ba.

- Dạ, em đợi thầy.

Không cần, tôi cho em địa chỉ, chiều em đến.

- Dạ, cảm ơn thầy.

Hà vui mừng ật đầu khi người thầy giáo ghi vội cho cô địa chỉ nhà riêng.

Cô mỉm cười thích thú khi nhìn theo cái dáng cao cao lớn của thầy đi khuất cuối dãy hành lang trước mặt. Cô đọc tờ giấy rồi cẩn thận gấp bỏ vào túi.

Cái nắng đã nhạt bớt cuối trời. Vân Hà dừng chân trước căn nhà nhỏ nằm yên tĩnh cách xa khu trung tâm thành phố. Con đường với hai hàng cây cao lớn rợp đầy bóng mát, không có hàng quán ồn ào, không có những goings xe cộ tấp nập và cả những tiếng no đùa của lũ trẻ thành phố. Cái yên tĩnh thật là thanh nhã em ă. Vân Hà đưa tay bấm chuông. Một lát sau cánh cửa mở ra và một người đàn bà trung niên xuất hiện, bà lên tiếng hỏi:

- Cô cần gì?

- Tôi muốn gặp thầy Thiên, tôi có hẹn trước với thầy lúc sáng.

- Mời cô vào.

Vân Hà yên vị nơi chiếc ghế giữa phòng khách. Cô hiếu kỳ nhìn quanh căn phòng không rộng mấy nhưng vẫn tạo cho cô cái cảm giác thoải mái vì không khí mát phất ra từ chiếc máy điều hoà gắn trên tường. Nhất là cách bày trí trong phòng rất thoáng nhưng hài hoà và thẩm mỹ.

Tiếng động khiến Hà quay lại nhìn và cô nhận ra Thiên đã đứng sau lưng từ lúc nào, có nói:

- Bức tranh này đẹp quá!

Người thầy giáo mỉm cười:

- Là do tôi vẽ đó. Lần đầu tiên có người khen và người đó là em.

- Nhưng nó đẹp thật sự, em rất thích.

- Cảm ơn em. Tôi chỉ vẽ theo ý thích của mình thôi. Em đến lấy bài về tham khảo phải không?

- Dạ.

Hà trở về chỗ ngồi nhưng vẫn chưa rời mắt khỏi bức chân dung trên tường. Bức tranh thật đẹp, chỉ là bức chân dung của một người đàn bà nhìn nghiêng trong cảnh tranh tối tranh sáng. Nó thật là sinh động và Hà cảm thấy nó thật thân quen với cô.

- Em tên gì?

- Dạ, Vân Hà.

Người đàn ông thoáng nhìn lên rồi lại cúi xuống soạn sổ sách vở trên bàn trao cho cô.

- Đây là sổ sách tôi cho em mượn xem. Có gì không rõ đến lớp tôi sẽ giảng thêm cho em. Học nhạc không có gì khó, chủ yếu là em có năng khiếu, ý thích và cả sự đam mê nữa. Bởi ý thích cũng chưa đủ để em đủ kiên nhẫn theo đuổi khi em không có năng khiếu và sự đam mê em không thể thành đạt được.

- Điều đó thì làm sao có được, thưa thầy?

- Năng khiếu là do bẩm sinh. Em cứ theo đuổi và học đi, nếu có năng khiếu tự nhiên em sẽ nhận ra.

- Vậy nếu muốn thành đạt một điều khó có thể do mình muốn.

- Có lẽ đúng như thế. Có nhiều người thật sự có năng khiếu và tài năng nhưng cũng chưa chắc là thành danh. Nhưng nếu ta theo đuổi học hỏi thêm để tìm hiểu những điều mình ham thích thì vẫn luôn thú vị và mãn nguyện. Trong cuộc sống, chỉ cần có một chút mãn nguyện là đã hạnh phúc rồi? Em có đồng ý với tôi về điều đó không?

- Em chưa rõ bởi vì em chưa hiểu hạnh phúc là sao cả.

Người đàn ông khẽ mỉm cười nhẹ nhàng và bảo:

- Ở lứa tuổi của em, hạnh phúc là được cha mẹ yêu thương lo lắng, được bạn bè quan tâm chiều chuộng.

- Thế còn ở lứa tuổi của thầy, hạnh phúc là sao?

- Ở lứa tuổi của tôi ư? - Người đàn ông chợt trầm giọng và ánh mắt thì có một chút xa xăm mơ màng, ông nói - Ở lứa tuổi của tôi, hạnh phúc có được là cái mà mình mong muốn.

- Vậy thì em nghĩ là mình chưa có hạnh phúc. Bởi vì em đang có một mong muốn và cái mong muốn đó em chưa có được.

Ông nheo mắt như trêu cô:

- Em đang mong muốn có một chiếc xe đẹp, một cái áo mới hay là một chuyến Dừng lịch xa?

- Em ...

- Đó không phải là cái mong muốn cả đời như tôi nói.

Không phải như thế.

- Em biết. Em cho là tôi đang trêu em và cho cái mong muốn của em là một sự vui vãn.

- Em cảm thấy thầy có ý đó.

- Em thẳng thắn lắm, nếu thế thì cho tôi xin lỗi.

- Em không có ý bắt lỗi thầy để được thầy xin lỗi. Em chỉ muốn nói về hạnh phúc của mình.

Ông khẽ chau mày và đáp:

- Có lẽ tôi phải nói lại. Hạnh phúc tùy theo mỗi người cảm nhận nó vậy. Có thể đối với tôi hạnh phúc là có thể yêu người và người yêu, còn đối với người khác hạnh phúc có thể là cất được căn nhà lớn, có một chiếc xe đẹp hay là làm được điều gì đó ích lợi cho mọi người.

- Em nghĩ em cũng có thể có cái hạnh phúc như thầy nói.

Ông thoáng ngẩn ra và khẽ bật cười:

- Có thể tôi và em có chung một quan điểm.

Vân Hà khẽ cười theo ông, nụ cười có cái lún đồng tiền trên ám làm cho cô càng thêm duyên dáng.

Vân Hà đã ra về nhưng giáo sư Thiên vẫn còn đưa mắt nhìn theo. Ở cô gái trẻ này, ông vừa tìm thấy một chút hương xưa. Ông trở vào nhà khi đã tiễn chân cô ra đến cổng. Bức chân dung người đàn bà vẫn im lìm nằm trên tường. Bức tranh mà ông đã dốc hết tâm huyết của mình để vẽ ra. Bức tranh duy nhất ông vẽ ra với tất cả tài hoa lẫn niềm thương yêu mong nhớ. Không hiểu bây giờ người ấy ra sao? Ông đưa tay khẽ sờ lên nét bôi và bỗng hồi xúc động như tưởng rằng tranh với hình chỉ là một.

Phú Thanh dựng chiếc xe sát hiên nhà khi đưa em gái họ đang vui vẻ reo lên:

- A, anh Phú Thanh về má ơi!

Bà Lệ Chi mỉm cười đón cháu và trách:

- Nay mới thấy nó, cứ tưởng nó quên người dì này rồi chứ.

Thành ôm vai dì nói:

- Dì đừng trách con, lúc này bài vở nhiều lắm. Dì đau muốn con thi rớt.

- Thôi được. Nói ra là viện cớ này cớ nọ. Vào nhà đi! Hôm nay dì có nấu canh giò heo, ở lại đây ăn cơm với dì.

- Dạ.

- Vậy có ngoan không. Lúc này con sống ra sao? Có thiếu thốn gì không? Hôm nọ dì gửi tiền, sao con lại không nhận?

- Con có đủ tiền xài rồi dì à.

Bà thở dài có ý không vui:

- Con cứ thế...

Thành nhìn bà triu mến. Anh biết bà rất yêu thương anh và thật tình lo cho anh. Tuy nhiên anh không muốn cho bà khó xử và buồn phiền. Dù sao anh cũng chỉ là một đứa cháu họ mồ côi mà bà đã đem về dưỡng dục chăm sóc.

- Dì biết con buồn giận dì. Nhưng con làm như thế dì thật không yên tâm. Con không để dì lo cho con là dĩ muốn chối bỏ mối quan hệ máu mủ họ hàng giữa hai người con và dì rồi.

- Không có đâu dì.

Bà thở ra:

- Con không cần phải chối.

- Con nói thật. Lúc nào con cũng yêu thương dì, kính trọng dì. Có điều bây giờ con đã lớn, và lại số tiền mẹ để lại cho con cũng đủ để con tiêu xài rồi dì à.

- Con có nói thế nào thì dì cũng hiểu. Chắc! Nhưng con nóng tính lại hàm hồ, con đừng nghĩ đến lời ông ấy.

- Con hiểu.

- Con vào thấp cho má con nén nhang đi.

Phú Thanh bước vào trong nơi có cái bàn thờ đặt di ảnh của người mẹ quá cố của mình chính giữa phòng. Trong tấm hình là một thiếu phụ khoảng ba mươi với gương mặt tròn và đôi mắt to trong sáng. Phú Thanh ngậm ngùi nhìn ảnh mẹ và chợt thấy tủi phận. Từ khi có trí khôn thì mẹ anh đã qua đời. Từ đó anh sống cùng người dì ruột của mình. Những năm tháng thơ ấu cũng không để lại trong lòng anh bao nhiêu niềm vui.

Thắp nhang cho mẹ xong, Phú Thanh mới cầm cây chổi long gà quét dọn lại tủ thờ. Anh lau tấm hình của mẹ và chợt thấy rơi ra tấm ảnh. Anh nhặt lên xem và thoáng ngẩn người ra xúc động.

Tấm hình của cha và mẹ anh lúc anh còn nhỏ. Anh buồn bã ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó và dĩ vãng lại trở về trong lòng anh ...

Những hình ảnh đứt đoạn mà trí óc thơ ngây non nớt xưa kia của anh ghi nhận được không có là bao,

thế nhưng anh vẫn luôn nhớ rõ không quên...

Người đàn ông xuất hiện trước mặt Thành với một lô đồ chơi và bánh trái khiến cho cậu bé mừng rỡ mừng rỡ cả người khi nghe ông ta nói:

- Ba cho con đó.

Cậu bé ngược nhìn người đàn ông vừa xưng ba với mình:

- Ông là ba của cháu?

Người đàn ông gật đầu và vuốt tóc cậu:

- Phải.

- Sao cháu không biết?

Ông gượng cười đáp:

- Vì ba bận làm ăn xa nên không về được, mẹ con đâu?

- Mẹ đi chợ rồi. Cái này ba mua cho con hả?

Ờ, Ba mua cho con .

Cậu bé nhảy cẫng lên và cũng chẳng còn thắc mắc gì khi đột nhiên có người xuất hiện xưng là ba của mình , khi mà đồ chơi đẹp đang bày trước mắt cậu .

- Đẹp quá !

- Con thích không ?

- Thích . Mẹ không có mua đồ chơi cho con chơi .

- Vậy sao ?

- Mẹ nói , mẹ không có tiền phải để dành tiền cho con học . Con thích con rôbốt này lắm .

- Con giỏi .

- Ba mua cho con rôbốt biết bắn súng nữa nghe .

- Ừ ,

- Cả cái phi cơ như của thằng Tèo nữa .

- Ừ . Ba sẽ mua .

- Nó có chiếc xe tăng , nhưng không to bằng chiếc xe của ba mua cho con .

- Con thích chứ ?

- Thích lắm . Thích lắm .

Cậu nhảy cẫng lên và say mê với số đồ chơi bên mình nên không nhận ra mẹ mình đã về từ bao giờ .

- Là anh ư ?

Lệ Lan sững sờ nhìn đau đáu người đàn ông trước mặt . Cô cứ nghĩ rằng mình nằm mơ , nhưng không , người đàn ông ấy đã bước lại gần cô và chạm vào người cô và nói :

- Anh đây , Anh đã đi tìm mẹ con em từ khi mới trở về đây .

Giọng nói trầm ấm ấy khiến cho Lệ Lan như hụt hơi vì xúc động , Đúng là anh rồi . Cô không thể làm lẫn . Cái ấm áp từ bàn tay anh chạm vào da thịt của cô là sự thật không phải mơ . Nước mắt của cô lăn dài trên má .

- Anh về từ bao giờ ? Sao lại biết em ở đây ?

- Bạn bè cho anh biết . Anh thật có lỗi cũng em Lệ Lan ! Em không trách hận anh chứ ? Vì anh mà em mới ra nông nỗi này .

Không . Em không trách gì anh . Tất cả là do em tự nguyện .

- Lệ Lan !

Người đàn ông xúc động kêu lên rồi ôm siết nàng vào lòng , khẽ nói :

Lúc đi , anh không biết là mình có một đứa con . Cách đây mấy năm, anh có gặp được thằng Phú , nó kể cho anh nghe về em . Và anh không thể trở về được ngay lúc đó và cũng không rõ em đang ở đâu mà liên lạc .

Lệ Lan cúi người rời khỏi vòng tay người tình cũ . Nàng thở dài và nói :

- Sau khi anh đi, em mới biết rằng mình có thai . Em rất hoảng sợ , nhưng không biết sao để tìm được anh . Em cứ nghĩ em yêu anh và đến với anh đó là điều em rất hạnh phúc và mãn nguyện . Nhưng em lại không lường hết cái hậu quả đó . Gia đình đã từ bỏ em . Lúc đó em thật không biết mình phải làm gì . Đứa con là một điều quá sức tưởng tượng để em chịu đựng . Em yêu anh và quyết định giữ lại kỷ niệm đó của hai chúng ta . Anh đã đi, nhưng anh đã để lại một phần máu thịt của mình trong em . Mặc dù bị người thân sỉ nhục , xô đuổi , em vẫn không từ bỏ ý định của mình . Em sinh và nuôi dưỡng Phú Thành đến ngày hôm nay .

Người đàn ông thở ra , xót xa .

- Anh thật đáng trách . Thế mà em không hề có một câu oán trách anh .

Lệ Lan thở dài và đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt người tình , niềm yêu thương nhưng nhớ cứ theo từng giọt nước mắt lăn dài trên má .

- Tại sao em lại oán trách anh chứ ? anh không lừa dối , gạt gẫm em . Tất cả mọi chuyện đều do em tự nguyện . Em sẽ tự nhủ với lòng mình , em sẽ sống như thế này cùng con đến hết cuộc đời em .

- Lệ Lan !

- Anh không phải ái ngại cho em . Tình yêu mà em dành cho anh là ngu dại , không . Không phải là ngu dại . Em mặc cho người đời dè bĩu , dèm pha . Em yêu anh và đặt được ước nguyện của mình với những giây phút bên anh chẳng được là bao nhiêu . Em biết trong tim anh không có bóng hình em . Mười năm trước đã thế, mười năm sau cũng vậy . Anh trở về và tìm đến em , chỉ vì sự thôi thúc của lương tâm , chỉ vì sự bất nhẫn dành cho em , chứ không phải vì tình yêu . Em đã nhận ra điều đó lúc này khi vừa gặp lại anh .

- Lệ Lan !

Nàng gắng gượng cười , nhìn người tình và đáp :

- Không phải ái ngại cho em . Anh tìm gặp em dù với bất cứ lý do gì , em cũng rất vui mừng , cảm động . Em mừng lắm anh biết không ?

Nói đến điều đó thì nàng chợt oà khóc vì không kềm giữ được mình . Người đàn ông xót xa nhân mày rồi ôm lấy thân xinh nhỏ nhắn ủa nàng vào lòng và khẽ vuốt tóc nàng , vỗ về :

- Đừng khóc , Lệ lan ! Anh có lỗi với em,

- Em rất nhớ anh và nghĩ suốt cả đời này , em sẽ không còn gặp lại anh nữa .

- Đáng lẽ ra , anh đã trở về . Anh thấy mình thật đốn mạt , tồi tệ, nhất là lúc này khi Phú Thành hỏi anh : " Ông là ba cháu hả ? Sao cháu không biết ? "

Em có hiểu không ? Cái cảm giác hổ thẹn ấy thật khiến cho anh chỉ muốn chết đi được . Anh thật vô trách nhiệm , anh xấu hổ với chính bản thân mình Lệ Lan ! Em tha thứ cho anh chứ ?

- Tại sao em lại tha thứ cho anh chứ ? Bởi vì anh đâu có lỗi gì với em . Ngày xưa, khi em đến với anh , em đã biết em không được anh yêu thương , nhưng em vẫn tự nguyện . Bạn bè cho là anh nông nổi , mù quáng , đã tự hạ thấp phẩm cách của mình , đã tự phá hỏng cuộc đời mình , nhất là khi em quyết định giữ lấy cái thai . Gia đình đã giận dữ đuổi xô và bạn bè thì cười chê , xa lánh . Những năm tháng đó , em rất tủi cực , nhưng cũng lại rất sung sướng , hạnh phúc vì em nghĩ mình đã có một phần hiện hữu của anh trong em .

Lệ Lan đưa mắt nhìn người yêu và nói tiếp với tất cả yêu thương cuồng nhiệt :

- Em biết lần ra đi ấy, anh sẽ không bao giờ trở lại cùng em . Em đã khóc thầm từng đêm và rồi cũng hạnh phúc nghĩ thầm : Vì em đã có cùng anh một đứa con , nó sẽ giúp em đi nốt quãng đường còn lại của mình, để chờ đợi , mặc dù sự chờ đợi ấy thật vô dụng . Thế mà giờ đây anh đã trở về cùng em . Quả là ông

trời đã không nở để cho em đau đớn đến cuối đời mình .

- Lệ Lan !

- Đừng nói gì cả . Từ bây giờ , anh hãy để cho em mãn nguyện với niềm vui sướng của mình . Cho dù nay mai này , anh có bỏ đi lần nữa , em cũng không trách hờn gì anh cả . Anh trở về là một niềm hạnh phúc quá lớn lao cùng em rồi .

- Ôi, Lệ Lan ! Em thật là khờ khạo .

- Anh cứ mặc cho em khờ khạo với tình yêu của mình đi .

Lệ Lan khoá môi người yêu bằng nụ hôn đắm đuối nồng nhiệt . Tất cả như quay cuồng chơi vơi khi nàng mềm người , lả đi trong vòng tay người yêu cũ

Lệ Chi lo lắng chờ trước cửa phòng . Cô quay lại trách giận người đàn ông đang ngồi rũ ở cuối chiếc băng ghế đặt nơi góc phòng :

- Anh làm khổ nó suốt mười năm qua , bây giờ lại làm cho nó ra nông nỗi này .

- Tôi....

- Anh còn định biện bạch điều gì nữa . Tôi đã cố giúp nó vượt qua và đã tưởng sau bao nhiêu ngày tháng nó đã tìm quên và đang tìm lại được chính mình , thế mà anh lại xuất hiện .

Người đàn ông ngồi gục đầu cắn răng chịu đựng lời trách mắng của Lệ Chi , người chị của Lệ Lan . Anh không biết Lệ Lan lại quá xúc động và ngất đi trong lòng anh ngay phút đầu tiên hội ngộ . Anh lại một lần nữa làm hại cô rồi . Anh thật đáng trách . Tại sao anh cứ đem đến cho người con gái này bao nhiêu là đau khổ . Từ khi mối tình đầu tan vỡ , anh đã tìm quên bằng các cuộc vui thâu đêm suốt sáng , bằng men rượu nồng , anh đã có ý tự huỷ hoại chính bản thân mình cho đến khi Lệ Lan xuất hiện bên đời anh .

Cô là một cô gái ngây thơ, trong sáng . Cô yêu anh say đắm , nồng nàn . Yêu và không cần nhận lại, dù biết rằng có thua thiệt , đại khờ . Anh cảm động trước mối tình ấy của nàng và tạm quên đi nỗi đau riêng mình .

Nhờ Lan mà anh đã tỉnh lại . Nhờ Lệ Lan mà anh đã thôi buông trôi cuộc đời và tương lai mình . Có điều anh lại không đáp trả lại tình cảm mà Lan dành cho anh . Mỗi khi nhớ lại , anh không hiểu tại sao lúc ấy anh lại cư xử quá tệ lại đối với nàng .

- Tôi không muốn làm hại cô , không muốn cô cứ hoài vọng một chuyện tình không thể có . Tôi cảm ơn cô vì cô đã giúp tôi thức tỉnh trong nỗi đau của chính mình . Nhưng tôi không thể lấy tình yêu đáp trả . Tôi không yêu cô .

Lệ Lan gục đầu đau khổ . Một lúc sau, nàng ngước lên với cặp mắt ướt lệ và nói :

- Em biết anh vẫn không quên được mối tình đầu của mình . Anh không quên được người con gái đó , nhưng em vẫn cứ yêu anh bởi vì em cũng như anh , em không quên được tình yêu mà em đã trao cho anh . Em yêu anh và không cần anh đáp lại . Em biết đó là điều điên rồ , khờ khạo , nhưng em rất mãn nguyện và sung sướng trong cái khờ dại ấy của mình . Điều đó chắc là anh không nở cấm cản em chứ ?

Lệ Lan ngước lên nhìn anh và anh đã không thể đối mặt với ánh mắt thiết tha, nồng nàn ấy của nàng . Anh quay đi và xúc động nói qua hơi thở :

- Cô điên quá . Cô có biết cô làm như thế là tự làm khổ chính cô không ?

- Được khổ trong cái điều mình chọn lựa thì cũng mãn nguyện lắm rồi . Em biết người ấy vẫn luôn hiện diện và chiếm trong trái tim anh , nhưng bây giờ chị ấy đã không còn ở bên anh để săn sóc anh . Anh có thể cho em làm điều đó không ? Em không khiến cho anh phiền não đâu .

- Lệ Lan à ! Cô có biết cô đang nói gì không ?

- Em biết . Bởi vì em không phải là kẻ mất trí .

- Nhưng cô đang làm điều mất trí , điên rồ . Cô về đi .

- Anh đừng xua đuổi em được không ? Em không làm hại anh, không muốn điều xấu cho anh , tại sao anh lại xô đuổi em chứ ?

- Bởi vì....

- Anh không yêu em chứ gì ? Điều đó anh đã nói rồi . Em không phải gỗ đá để cứ mãi nghe anh nói ra cái câu tàn nhẫn đau lòng ấy với em . Tại sao anh cứ muốn làm cho em khóc . Anh biết là anh có nói thế nào , em vẫn cứ giữ lấy tình yêu mà em đã dành cho trọn cho anh . Em có đòi hỏi gì ở anh đâu . Tại sao anh lại cứ xô đuổi và muốn làm cho em khóc chứ ?

Lệ Lan nức nở với những dòng nước mắt nhạt nhoà trên má khiến cho anh không thể cầm lòng dừng được . Người con gái này thật si tình đến kỳ lạ . Có đôi lúc, lúc như này , nàng đã khiến cho xúc động bồi hồi trước mỗi tình say đắm cuồng nhiệt của nàng dành cho anh . Nhưng anh vẫn còn một chút suy nghĩ để không muốn làm khổ nàng .

- Anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi , Lệ Lan . Quả thật , anh cũng không quên đi chuyện cũ , nhưng anh cũng không phải là không xúc động trước tấm chân tình mà em dành cho anh . Anh không muốn làm em khổ . Em quên anh đi , Lệ Lan . Anh sắp rời xa nơi này rồi . Chỉ còn ít hôm nữa thôi , anh sẽ không bao giờ trở về nữa .

Lệ Lan thẳng thốt kêu lên :

- Anh đi đâu ?

- Anh chưa rõ , nhưng nơi anh đến xa lắm .

- Anh đừng đi .

- Anh không thể ở lại nơi này , em hiểu mà .

Lệ Lan cúi đầu nghe nỗi đau bóp nghẹt trái tim mình .

- Em không muốn . Em không muốn, không được nhìn thấy anh mỗi ngày, mặc dù anh có lạnh lùng , chán ghét , nhưng em vẫn được nhìn thấy anh . Bây giờ anh lại bỏ đi xa . Anh đừng đi , được không ? Em van anh đó .

- Lệ Lan ! Em bình tĩnh lại đi . Anh không muốn vướng bận điều gì nơi em cả . Em về đi .

- ...

Anh gục đầu ân hận . Sau cái lần đó Lệ Lan đã thuộc về anh . Anh đã làm cái điều mà đáng lẽ ra anh không nên làm , nhưng anh vẫn không sao cất nghĩa được hành động nông nổi lúc ấy của mình . Có lẽ vì nàng quá cuồng nhiệt , có lẽ vì nàng đã quá yêu anh và có lẽ vì tình yêu không hề suy tính , dẫn đo của nàng đã khiến cho anh xúc động mềm lòng . Hơn nữa anh là một thằng đàn ông và nàng lại là cô gái xinh đẹp , cuốn hút .

Sau lần đó , anh đã lặng lặng ra đi , cứ nghĩ là cuộc tình của nàng đã chấm hết , thế mà sau mấy năm , anh nhận được tin nàng . Anh biết mình đã sai , mình đã làm hỏng đời người con gái đó , bây giờ

Lệ Chi nhân dịp dịp chân may , nàng trách gã đàn ông trước mặt với tất cả sự oán ghét , giận dữ :

- Đáng lẽ ra anh đừng nên trở về tìm Lệ Lan nữa , nó đã đau khổ suốt bao nhiêu năm qua vì anh . Tôi cố vực nó dậy biết bao lần .

- Tôi thật không muốn điều đó cho Lan, Chị biết đó . Tôi biết tin nàng và vội vã trở về . Tôi không biết rằng mình có con với nàng , cần không biết nàng lại phải sống khổ sở trong bao nhiêu năm qua .

- Nó đã vì anh mà bị cha mẹ xua đuổi , thiên hạ cười chê . Suốt mấy năm đầu , nó vất vả một mình , lo cho Phú Thành cuộc sống khắc nghiệt đã khiến cho nó cực khổ và mắc phải chứng bệnh tim . Bác sĩ cấm không cho nó xúc động sau lần cơn bệnh bộc phát lần đầu . Đến khi cha mẹ tôi qua đời , tôi mới dám tìm mẹ con nó về ở cùng tôi . Tôi đã khuyên nó bao lần giúp cho nó tìm quên và cầu mong nó chọn cho mình một niềm hạnh phúc mới . Nhưng nó đều từ chối và cứ sống lặng lẽ một mình với Phú Thành . Ngày mỗi ngày ra phụ giúp tôi buôn bán , đêm về lại ôm lấy đứa con và tưởng nhớ . Tôi thật không hiểu anh đã làm gì nó . mà khiến cho nó u mê , si dại như vậy . Có đôi lúc tôi đã giận dữ chửi mắng , nhưng nó vẫn không hề thay đổi . Tôi chỉ có mỗi đứa em này , tôi không muốn nó khổ . Nếu lúc trước tôi biết chuyện của nó và anh thì tôi đã ngăn cản rồi , đâu để đến nông nỗi này . Anh có biết làm thân con gái không chồng mà nuôi con nó cực nhọc đến dường nào không ? Chính tôi là người đứng ngoài mà đôi lúc tôi đã ngỡ mình không thể chịu đựng được lời chê bai, khinh khi của người đời , huống chi là nó , thế mà nó và đứa con vì tình yêu mù quáng với anh mà nó đã chịu đựng .

- Tôi hiểu .

- Anh hiểu được gì chứ ? Gần mười năm qua, anh bỏ đi biệt xứ , anh có biết đến nó không ? Anh vung

vấy tình yêu của anh để phải sạch trách nhiệm không hề biết đến hậu quả do mình gây ra . Nó là một đứa con gái hiền lành trong sáng , tương lai của nó đang rorng65 mở trước mặt . Một cô học sinh hồn nhiên vô tư với một gia đình khá giả , nó có thể tìm cho mình một người đàn ông xứng đáng , thế mà anh đã huỷ hoại đời nó . Cha mẹ tôi chỉ có chị em tôi là con . vậy mà ông bà cũng vì xấu hổ mà từ bỏ nó . Anh thật tồi tệ . Anh có biết một đứa con gái như nó lúc bấy giờ còn không biết nấu cho xong một nồi cơm nữa , huống gì phải bơ vơ một mình giữa đời với cái thai trong bụng . Nó đã phải đi ở đợ , làm mướn chắt chiu từng đồng để lo cho mình và cho con . Sao lúc ấy anh không biết ? Anh ở đâu ? Anh có còn là người hay không ?

- Tôi biết . Tôi biết . Tôi là một thằng đàn ông khôn nạn . Chị cứ việc chửi mắng . Nhưng tôi không hề nghĩ là Lệ Lan lại ra nông nỗi đó . Tôi không hề biết cô ấy có thai . Tôi không hề muốn cô ấy khổ sở . Chị hãy tin tôi .

Người đàn ông kích động kêu lên rồi ôm đầu đau khổ :

- Điều đó chị hãy tin tôi . Tôi không hề muốn cô ấy khổ . Tôi không bi, tôi sai . Tôi có lỗi và tôi không đáng được tha thứ . Chị có thể để cho tôi chuộc lại lỗi lầm của mình không ? Tôi muốn lo cho cô ấy .

Lệ Chi thở hắt ra và cố kiềm sự khinh ghét , tức giận của mình đối với gã đàn ông trước mặt . Cô đáp :

- Thôi được . Tôi để cho anh toại nguyện , nhưng anh không được làm hại em gái tôi . Nếu nó có mệnh hệ nào , tôi sẽ không tha cho anh đâu .

- Tôi hứa .

Lệ Lan tỉnh lại và nhận ra mình đang nằm trong căn phòng lạ . Cô dần dần nhớ lại tất cả và cô chống tay bật dậy , thẳng thốt kêu lên :

- Anh ấy đâu rồi ?

- Lệ Lan ! Anh đây .

Lệ Lan thở phào sung sướng và lấy lại nhịp thở khi nhận ra người yêu . Cô ôm chầm lấy anh rồi nói :

- Em cứ tưởng anh lại đi rồi . Em cứ tưởng mình vừa nằm mơ .

- Không đâu . Anh vẫn còn đây. Em đã khoẻ chưa ?

Lệ Lan bồi hồi vì sự quan tâm của người yêu . Cô xúc động và ngay lúc đó trái tim cô lại đau buốt lên . Cô chau mày . ôm ngực , khiến cho người đàn ông hoảng hốt .

- Lệ Lan ! Em sao vậy ?

Anh đỡ nhẹ cô nằm xuống giường và lo lắng :

- Em hãy cố tĩnh dưỡng và giữ gìn sức khoẻ .

Nhưng cô không hề quan tâm đến sức khoẻ và căn bệnh của mình . Cô chỉ lo đánh mất anh lần nữa . Cô hỏi :

- Anh không bỏ đi nữa sao ?

- Không .

- Anh nói thật chứ ? Anh sẽ ở lại với em ?

- Phải .

- Anh không nói gạt em ?

- Không . Anh sẽ ở lại lo cho em và con . Chúng ta sẽ có một gia đình đầm ấm .

- Nhưng anhanh không yêu em .

- ...

- Cho dù anh không yêu em, anh cũng ở lại sao ?

- Lệ Lan ! Em cứ biết bây giờ anh sẽ cố gắng chu toàn cho hai mẹ con em . Đừng suy nghĩ gì nữa .

- Em không muốn anh miễn cưỡng vui vì em .

- Anh không miễn cưỡng . Điều đó là điều anh tự chọn lựa , anh sẽ không để cho em một mình với cuộc sống khắc nghiệt này . Em hãy cố gắng sống đi . Hãy nghe lời anh , được không ?

Lệ Lan gật đầu và đắm đuối nhìn người đàn ông mà mình thương nhớ mong mỏi suốt bao nhiêu năm qua . Cô không tưởng được hạnh phúc lại đột ngột đến cùng cô . Niềm sung sướng khiến cho con tim nhỏ bé , yếu đuối của cô không thể nào chịu nổi .

Người ta nói , nổi đau hay giết chết người , nhưng đối với Lệ Lan , niềm vui và hạnh phúc lại giết chết cô một cách bất ngờ . Niềm vui mà cô đang có được khiến cho con tim cô xúc động và cơn bệnh ngày mỗi ngày nặng thêm , cùng với niềm hạnh phúc , cô qua đời trong vòng tay của người yêu sau vài ngày sau đó .

Cái chết của Lệ Lan đã để lại nỗi đau đớn khôn cùng cho chị cô , cho đứa con hãy còn thơ ngây , nhỏ dại .

Phú Thành vẫn còn nhớ mãi cái lần đó . Anh mất mẹ một cách đột ngột khi vừa nhận được cha . Thật là một tình cảm đáng buồn . Nỗi vui chưa được hưởng trọn thì nỗi mất mát đã ập đến .

Thế nhưng chỉ ít lâu sau , cả người cha mà anh vừa nhận được cũng không còn ở cùng anh .

Lệ Chi oán hận căm ghét gã đàn ông đã làm hại em gái mình . Cô chôn cất Lệ Lan xong , thì đưa Phú Thành đi nơi khác , không cho ba nó biết . Cô không muốn gã đàn ông đê tiện , tồi tệ . Gã không hề có trách nhiệm thì làm sao đáng mặt cha của Phú Thành . Cô đưa Phú Thành đi và nuôi dạy đứa cháu cho đến ngày khôn lớn .

Phú Thành ngồi một mình hồi tưởng lại chuyện cũ . Anh chấp vá và cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người cha , nhưng thời gian trôi qua quá lâu , khiến cho hình ảnh thật mơ hồ khó nhận biết . Đã gần mười năm rồi , nếu có gặp lại , không hiểu là anh có còn nhận ra không nữa Anh tự hỏi mình và buồn bã cúi đầu . Nhiều lúc anh muốn đánh liều hỏi dì Chi , nhưng anh lại không dám khi nhớ lại lần đó ...

- Dì ơi ! Ba con đâu , sao không về mua đồ chơi cho con hờ dì ? Ba hứa mua cho con chiếc phi cơ mà .

Lệ Chi cau mày , giận dữ nhìn đứa cháu :

- Dì cấm con nhắc đến ông ta .

Phú Thành ngây thơ lẫn sợ hãi trước ánh mắt nghiêm khắc của dì :

- Nhưng ba nói ba mua đồ chơi cho con mà .

- Dì sẽ mua cho con , nhưng con không được nhắc đến ba vì ba con đã làm cho mẹ con bệnh mà chết , con biết không ?

- Con không biết .

- Vậy thì dì nói cho con biết . Con coi như ông ta chết rồi , biết không ?

- Mẹ chết chứ ba đâu có chết .

- Con dám cãi lại dì sao ? Ông ta rất xấu , không đáng làm cha của con .

Phú Thành còn nhớ rất rõ cái cảm giác ấm áp sung sướng khi được cha ôm vào lòng vỗ về lúc an táng mẹ . Cái cảm giác về tình thương mà cha dành cho anh , mặc dù chỉ là ngắn ngủi , nhưng anh vẫn cảm nhận được cha rất thương anh . Cha không phải là người xấu . Mẹ chết không phải tại cha . Vì hôm đó , anh thấy cha rất đau khổ . Và lại , cha rất lo lắng và yêu thương anh . Cha đã mua cho anh rất nhiều đồ chơi và đưa anh đi rất nhiều lần khi mẹ chết . Dì Chi đã nói không đúng . Nhưng lúc đó anh lại không dám cãi lại dì .

Hồi ức bây giờ chẳng giúp được gì cho anh , sau bao nhiêu năm qua , anh đã không gặp được cha . Cuộc sống mờ tối đã trở thành một thói quen khiến cho anh không còn mong mỏi cái tình thân phụ tử đó nữa .

- Thành à !

- Dạ .

- Con làm gì trong đó mà lâu thế ?

- Con đốt nhang và dọn bàn thờ cho mẹ con . Bụi bám nhiều quá .

- Ờ . Dì bận rộn quá . Con Lệ Oanh , chị con , nó lại làm biếng . Cơm chín rồi , con ra ăn đi .

- Dạ .

Mâm cơm tươm tất có mấy món ăn mà Thành rất thích . Anh biết là dì Chi vừa mới làm thêm vì anh .

- Ăn cơm đi .

Anh ngồi đối diện với người dượng khó tính . Ông có vẻ không vui khi ngồi vào bàn ăn .

- Hôm nay, Tiệc tùng gì mà làm nhiều thức ăn thế ?

Dì Chi đáp :

- Có cháu nó về , ông sao vậy ?

- Tôi chỉ hỏi thế thôi , bà cũng cau nhàu rồi . Là chưa ? Chẳng lẽ lên bàn ăn , thì cứ cầm đầu ăn sao ?

- Thôi được . Tôi không đúng . Ông ăn đi .

- Tôi không thích ăn gà , bà biết mà , gấp cho cháu bà kia .

Dì Chi thở dài ngao ngán nhìn chồng , rồi quay đi nhin nhục . Bà không hiểu vì sao bà lại lấy phải người chồng cục mịch , và nhỏ mọn dưng này . Mặc dù kinh tế gia đình do một tay bà quán xuyến lo lắng . Ông đi làm công nhân suốt bao nhiêu năm qua , lương chỉ đủ để mình ông xài , cái gia tài này do mẹ để lại , mặc dù cha mẹ không nói chia cho Lệ Lan , nhưng bà luôn phăm mình rạch ròi , bà không nhận lấy hết về mình . Lúc Lệ Lan còn sống , bà đã kêu em gái về ở chung lo buồn bán cùng bà để chị em cùng sinh sống . Lúc Lệ Lan chết thì bà cắt đôi số vốn r alàm hai và lấy đó làm gia sản để lại cho Phú Thành , coi như của mẹ nó cho nó . Mỗi năm , bà mỗi tính toán chia lời sòng phẳng gởi cho Phú Thành ăn học . Thế mà điều đó đã khiến cho chồng bà khó chịu và mắng bà suốt bao nhiêu lần . Ông ta cho là bà ngu dại đem tiền cho thiên hạ . Cái lời nói ấy thật là khó nghe . Nhưng bà đã cố gắng nhịn , mặc dù đã giải thích với ông ta bao lần .

Đồng tiền thật là đáng ghét . Nó đã khinế cho ông ta tối tâm không nghĩ đến tình cảm họ hàng . máu mủ . bà rất bất mãn , nhưng cũng ráng chịu đựng để cho đứa cháu không phải tủi thân , mặc cảm . Bà nuôi dạy Thành suốt bao năm cho đến khi anh khôn lớn ,

Bây giờ thì anh đã hiểu raphần nào , nên đã dọn ra ngoài ở , mặc dù bà cố giữ anh lại , nhưng anh không thay đổi ý định . Điều đó khiến cho bà buồn bực . Bây giờ công việc làm ăn phát đạt , vợ chồng bà chỉ có mỗi Lệ Oanh là con , nhà cửa rộng lớn và quạnh quẽ , thế mà Thành, đứa cháu duy nhất của bà lại phải ra ngoài ở .

Bà gấp thức ăn cho Thành và nói :

- Ăn đi con . Ở một mình bên ngoài , chắc là ăn uống cực khổ lắm . Đạo này con ốm và đen đi nhiều .

Lệ Oanh chen vào :

- Đàn ông đen mới đẹp . má không biết thì thôi . Cổ Thiên Lạc còn phải đi phơi nắng cho đen vì bị người ta chê trắng đó .

- Má chẳng biết cổ hay đầu gì cả , má thấy thằng Thành nó ốm và đen quá , chắc là ăn uống thất thường lắm .

- Hay là Thành về nhà ở đi cho má yên tâm . Chẳng lẽ ở ngoài thoải mái hơn ở nhà sao ?

Thành chưa kịp trả lời thì ông Lê đã lên tiếng chặn ngang :

- Ở ngoài , lẽ dĩ nhiên là thoải mái hơn ở nhà rồi . Vả lại , thằng Thành nó là con trai , nó ra ngoài sống tự lập vẫn tốt hơn .

Thành bèn đáp :

- Dạ, dượng nói phải .

- Cái gì do mình tự tạo ra vẫn quý hơn là nhờ cậy người khác . Nhất lại là đàn ông , đừng có thấp hèn quá . Ăn nhờ của người khác , chẳng ra làm sao cả .

Thành sầm mặt , anh chợt thấy gương ngậ , miếng thịt65 trong miệng chợt đắng chát . Anh hiểu ông dượng của mình đang muốn ám chỉ điều gì . Anh cúi đầu không tả lời , nhưng ông Lê vẫn chau chụu thôi , ông xéo xắt như đàn bà :

- Dượng không hiểu sao có nhiều người lại hay thích dựa dẫm vào công sức của người khác , chỉ biết

ăn xài và không biết làm ra của cải . Ăn của người ta, dù là một miếng cơm cũng là mắc nợ người ta rồi . Thế mà không hiểu họ nghĩ sao cứ trâng tráo như điều bình thường chẳng có chút tự trọng nào .

bà Chi thấy chồng cu 81 đào sâu mãi vào cái đề tài khó nghe ấy , kì bà thấy Phú Thanh thay đổi sắc mặt , bà mới gạt đi :

- Thôi, ông nói nhiều quá . Ăn đi rồi còn đi làm .
- Tôi biết . Tôi ăn rồi còn phải đi làm chứ tôi có ở không ăn hại bà đâu .
- Chậc ! Tôi có nói gì ông đâu .
- Bà nói tôi sao được .

Bà bực bội vì ông cứ gay go với bà :

- Cái ông này lạ chưa . Hôm nay ông sao vậy ?

Ông cũng trợn mắt trả lời :

- Tôi làm sao ? Có bà làm sao thì có . Hừ ! Tôi thấy lúc rày bà chẳng coi tôi ra gì cả . Ngồi lên bàn cơm nói đôi ba câu với cháu , mà bà cũng cầu nhàu . Chẳng lẽ tôi cứ cầm cổ mà ăn lấy ăn để , như ăn trừ nợ sao ?

- Ông
- Tôi nói không phải sao ?

Phú Thành thấy ngọt ngào nên anh và vợ chén cơm rồi đứng lên, nói :

- Thừa di dưỡng , con đi về trường .
- Ở kìa, Phú Thành! Con mới ăn có một chút cơm mà.
- Dạ, con no rồi. Con đi đây.

Bà Lệ Chi nhăm mảy rồi quay nhìn chồng bằng ánh mắt trách hờn:

- Ông vừa lòng ông chưa?
- Bà nói cái gì?

Bà cao giọng đáp:

- Tôi nói ông vừa lòng ông chưa? Hừ! Lâu lâu cháu nó ghé về nhà, mà ông cứ xéo xắt cơm này cơm nọ, rồi nào ăn hại, ăn nhờ. Tôi không ngờ ông lại nhỏ mọn như vậy. Dù gì ông cũng là dưỡng mà, ông phải tỏ ra một chút cương vị cha chú của mình để cho con cháu nó kính nể chứ.

- Ở hơ! - Ông trợn mắt lên không chịu thua bà.
- Bà làm gì mà xài xể tôi? Nó không ăn cơm thì mặc nó, sao bà lại quy lỗi cho tôi.
- Ăn làm sao nổi với ông?
- Tôi bị cấm không cho nói chuyện trong bữa cơm à?
- Sao mấy bữa khác ông không nói?
- Vì chẳng có ai để tôi nói.
- Hay là tại vì có thằng Thành đến, cho nên ông mới có đề tài để nói nó?
- Ày! Là bà nói ra chứ không phải tôi.
- Hừ! Ông tưởng nó đến đây là để ăn nhờ ăn cấy hay xin tiền, xin bạc gì tôi chứ gì?
- Điều đó chỉ mình bà và nó biết.

Bà bất mãn trước thái độ của chồng:

- Thì ra là vậy. Tôi cho nó, nó còn không nhận kìa. Còn số tiền hàng tháng tôi gởi cho nó, là tiền của mẹ nó để lại cho nó đó. Ông có biết nó vừa đi học, vừa chạy xe chở khách để kiếm tiền chi dùng không? Nó có

tự trọng chứ không phải như người ta. Ông đừng nghĩ rằng mình đồn mạt thì người ta cũng đồn mạt.

- O! Bà vì thằng cháu bà mà mắng tôi à?

- Tôi chỉ muốn nói rõ với ông, để ông thôi đi cái thái độ khó coi ấy của ông thôi. Ông nên tự hỏi chính mình xem ông đã làm được gì cho cái nhà này đã.

- Bà sỉ nhục tôi đó à? Bà nói thế là sao?

- Tự ông phải hiểu.

- Bà thật quá đáng. Bà vì cháu mình mà chửi mắng tôi. Bà quá quắt lắm. Phải, trong cái gia đình này, tôi chẳng có chút kilogram nào cả. Tôi không làm ra tiền nhiều bằng bà, nhưng dù sao tôi cũng là chồng bà. Và tôi chẳng ăn nhờ bà bao giờ. Tôi làm tôi ăn.

- Hừ! Càng nói thì càng khó nghe. Ông làm ông ăn, thế còn cái trách nhiệm đối với con cái, gia đình, ông không cần biết đến à? Ông có tự trọng, có suy nghĩ, có biết xấu hổ không? May mà chỉ có mỗi mình con Lệ Oanh, nếu không, chẳng biết ông làm cha ra làm sao, chứ đừng nói chi là làm chồng.

- Bà... Tôi không ngờ đến giờ phút này, bà trở mặt coi khinh tôi như vậy. Được. Thế thì bà cứ xem như tôi đã chết rồi. Hừ! Dòng họ con cháu của bà thì coi trọng, còn chồng bà thì như rơm như rác. Bà giỏi lắm.

Thành khỏ sở quay ngoắt đi trước cảnh gây gổ giữa hai vợ chồng dì dượng của mình.

- Thành!

Bà Chi lớn tiếng gọi Thành lại khi anh dợm bước ra cửa.

- Con cứ ở lại. Dì có chuyện muốn nói với con.

- Thừa dì.

- Dì nói con có nghe không? Con chẳng cần phải áy náy chi cả.

Ông Lê dẫn chén cơm lên bàn rồi giận dữ bỏ đi.

Phú Thành thở dài ngồi xuống chiếc ghế của mình.

- Cũng tại con. Nếu con không đến thì dì và dượng không phải giận nhau.

Bà Chi chắc lưỡi:

- Dì biết là dượng con không rõ chuyện lại hàm hồ, ích kỷ. Nhưng con cũng không nên giận dượng. Đôi lúc vì công việc mệt mỏi, nên đầu óc không được thoải mái như người ta.

- Con biết. Dù sao cũng là dượng con.

- Con biết nghĩ vậy là tốt. Tuần sau là ngày giỗ của mẹ con, con có muốn mời bạn bè đến thì dặn dì làm thêm mâm cơm.

- Dạ, chắc chỉ vài đứa bạn chung phòng thôi, dì à.

Cả hai dì cháu ngồi trò chuyện cho đến khi nắng ngả về chiều, Phú Thành mới ra về với số tiền và quà bánh mà bà Chi bắt anh phải nhận đem về chi dùng. Anh cảm động trước lòng tốt của người dì. Bà đã thật lòng yêu thương anh như chính con ruột của mình. Điều đó anh nhận rõ và luôn ghi nhớ trong lòng để mong mai này có dịp đền đáp lại.

Vân Hà cầm bánh do Thủy đưa cho và hỏi:

- Lộc ở đâu ra vậy?

- Đám giỗ của mẹ Phú Thành.

- Vậy à? Vậy ra hấn mồ côi mẹ?

- Ừ. Mồ côi mẹ, cha cũng chết. Hấn ở với bà dì ruột.

- Vậy sao phải dọn ra ở riêng?

- Chắc! Bà con mà. Có phải cha mẹ đâu. Lớn rồi, phải tự lập chứ.

- Ờ. Tao hiểu. Kể ra hấn cũng thâm quá chứ. Thảo nào hấn chẳng ke re cắc rắc, chắt chiu bủn xỉn.

- Mà cũng đừng đã kích người ta quá.

- Đúng thôi mà. Nói thật, những gã đàn ông như hấn, mai này ai lấy phải sẽ khó lòng mà ở.

- Là sao?

- Hấn mò côi thì phải tự lo cho bản thân, cho nên tánh tình khó khăn, keo kiệt. Cái loại này là cái loại khó xài lắm đây.

Thủy chếp miệng, lườm mắt nhìn bạn:

- Mà nói quá. Tao lại thấy những người như Phú Thành mới là quý hiếm. Tự lập thân, chu đáo véo khéo, biết tính trước, lo sau.

- Xí! Coi bộ mà thích anh chàng thì phải.

- Nếu có thì đã sao?

- Hà? Ờ... thì mừng cho mà chứ sao. Hi hi.

Vừa khi Phú Thành bước qua, anh lên tiếng hỏi Thủy:

- Thủy còn xà phòng không, cho mượn một ít đi.

Thủy chưa kịp đáp thì Vân Hà đã cong cớn:

- Xà phòng mà cũng đi mượn sao?

- Đang giặt đồ thì hết, không ra quán mua được, mấy thằng bạn lại đi chơi hết rồi.

- Có mua thì bán, chứ không cho mượn.

- Thôi được, vậy chia cho tôi một ít đi.

Thủy nhăn mặt lườm Vân Hà, rồi nói với Phú Thành:

- Anh chờ một chút, Hà lấy cho. Nó nói đùa đó mà.

- Đùa cái gì? Là thật đó. Cứ sòng phẳng, rạch ròi, khỏi có ai nợ ai phiền lắm

Thủy nhăn mặt:

- Mà kì quá.

- Kỳ cái gì? Một ly trà đá ai uống nấy trả kia mà.

Phú Thành mỉm cười, nói với Thủy:

- Thủy cứ chia cho tôi đi. Tiền đây. Vân Hà nói cũng đúng.

Thủy còn ngại ngần chưa cầm tờ giấy bạc thì Hà đã giựt phắt nó trên tay Thành và nói:

- Anh yên trí. Tôi không ăn lời anh đâu. Lấy bạch nguyên chia làm đôi theo đúng giá mua ngoài chợ cho anh.

- Cám ơn cô.

- Không có chi.

Thủy chau mày. Khi Phú Thành đã ra về, cô quay lại trách bạn:

- Mà thiệt là dị. Chuyện không đáng cũng tính.

- Ờ... Điều này chính mà dạy cho tao mà. Tiền cơm áo của cha mẹ, có đâu xài phung phí, lại đem làm chuyện bác ái chứ.

- Tao sợ mà luôn. Mà nói người ta nhỏ mọn, mà cũng có hơn gì.

- Ày! Là hấn ta tính toán trước. Tao làm vậy mà không thích thì đuổi theo trả tiền cho hấn đi. Tao đâu có cần. Muốn lấy điểm để cầu thân thì cứ làm, dù cho mà có biểu cho hấn cái gì đó tao cũng không thêm nói

tới.

- Nói bậy nghe.

- Tao vậy đó.

Thủy lườm bạn rồi trở về bàn ngồi đọc sách. Thật tâm, cô muốn trả lại số tiền đó cho Thành, nhưng Vân Hà đã nói thế, cho nên cô không dám đuổi theo anh. Vân Hà thật đáng ghét.

Vân Hà cuống quýt lên vì đã thức dậy trễ. Cô nhìn đồng hồ rồi nói:

- Chết rồi! Trễ giờ rồi làm sao đây? Nếu đón được xe chạy lẹ thì cầu may còn kịp. Nếu không...

Cô thay vội áo quần và ôm chồng vở lên tay đi nhanh ra đường. Con đường vắng tanh, chẳng có lấy một chiếc xe. Thật là khổ. Cô nóng lòng rồi dáo dác nhìn và chờ đợi. Có tiếng động cơ nổ giòn, cô mừng rỡ quay lại. Thì ra là xe Phú Thành. Anh đang định đi đâu đó. Cô mừng quá, vẫy tay gọi:

- Khoan, khoan. Chờ tôi với.

Phú Thành dừng lại nhìn cô và hỏi:

- Có chuyện gì?

Hà lúng túng nói:

- Anh chở tôi đến lớp được không?

Thành đáp:

- Xin lỗi. Sáng nay tôi đến trường không chạy xe.

- Thì anh coi như làm phụ trội vậy.

Thành nhún vai:

- Không được. Tôi có giờ dự lớp hôm nay, cô chịu khó đón xe khác đi.

Hà bực tức lẫn nóng nảy, kêu lên:

- Nếu đón xe khác được thì tôi đã đón rồi. Anh nhìn xem đường xá vắng tanh.

- Thì cô chịu khó chờ đi.

- Trễ giờ rồi, tôi không thể bỏ tiết này.

- Thôi được, lên đi.

Thành chở Hà đến lớp. Suốt đoạn đường chẳng ai nói chuyện với ai, chỉ có lần Hà lên tiếng thúc giục anh:

- Chạy nhanh một chút được không?

- Xe cộ đông đảo, tôi chưa muốn chết sớm.

- Hừ! Anh đúng là khó chịu.

- Cô thông cảm. Cẩn thận vẫn hơn. Nếu sợ trễ, sao cô không dậy sớm một chút?

- Hơ! Tôi... tôi mắc công chuyện.

Hì, công chuyện gì mới sáng sớm? Cô ngủ trưa thì có. Nói dối dở quá.

Nghĩ thế, Phú Thành cười mỉm, bỏ qua. Thật ra, cô gái này cũng có cá tính, mặc dù đôi lúc cũng đáng ghét như cái lần anh sang mượn xà phòng hôm nọ. Tuy nhiên, cô ấy cư xử thế cũng đúng thôi. Có lẽ vì còn giận anh cái chuyện hôm nọ chở cô ở bến xe về đây.

- Ngừng đi. Tới rồi.

Thành bần suy nghĩ miên man nên không để ý chiếc xe đã đi đến nơi lúc nào.

- Bao nhiêu vậy?

Hà hất mặt hỏi Thành, rồi móc túi lấy tiền, nhưng Thành đã mỉm cười cho xe lao vút đi sau khi để lại câu nói:

- Tôi đã nói hôm nay tôi không có chạy xe.

- Ờ.

Vân Hà ngẩn ra khi chiếc xe của Thành mất hút ở cuối đường. Cô lẩm bẩm:

- Hừ! Không lấy thì thôi. Là hấn chứ không phải mình.

Tiết học của thầy Thiên đã bắt đầu, Vân Hà tìm chiếc ghế nhẹ nhàng ngồi xuống. Cô gật đầu chào, nhưng dường như thầy không nhìn thấy cô, giọng của thầy vẫn ầm ập vang lên. Cô chợt thấy có một chút không vui rồi phụng phịu giở tập tài liệu ra xem. Tiếng đàn của thầy lại vang lên du dương, những ngón tay dài lại lướt nhẹ trên phím đàn. Vân Hà say sưa ngồi nghe. Tiết học đã tan, Vân Hà xếp vội chồng vở và đuổi theo thầy.

- Thừa thầy.

- Là... là cô à?

- Thầy không nhớ em ư?

Có một chút giận dỗi trong câu hỏi của cô. Người thầy giáo khẽ mỉm cười:

- Tôi nhớ chứ. Chẳng qua đột ngột nên không nhớ kịp thời thôi. Em cần gì?

- Em định hỏi thầy chiều nay có nhà không để em đem tài liệu lại trả cho thầy.

- Cũng được. Tôi có ở nhà. Em cứ đến.

- Dạ.

Chiều đã tắt nắng cuối trời, cũng là lúc Vân Hà có mặt ở cổng nhà thầy giáo. Cô bước vào căn phòng khách hôm nọ. Không có gì thay đổi, có điều hôm nay thầy mặc chiếc áo thun thể thao trông thầy thật khỏe mạnh và rắn chắc.

Ông nhận tập tài liệu từ tay Vân Hà và hỏi:

- Em đọc và hiểu chứ?

- Dạ, lý thuyết thì không có gì, nhưng không biết lúc thực hành ra sao.

- Ngày mốt có giờ thực hành, em cứ lên ngồi đàn thử tôi xem. Có gì khó thì cứ hỏi.

- Vậy thì em hỏi nghe.

- Ừ.

- Tại sao thầy lại chọn môn này để dạy?

Ông khẽ mỉm cười vì câu hỏi ngoài đề tài đang nói của cô gái.

- Tôi thích âm nhạc và đi học, tuy nhiên lại chẳng thành danh, đành trở về với nghề làm thầy giáo, mong rằng chút kiến thức của mình sẽ được lớp người sau tiếp thu và phát huy.

- Thế ngoài âm nhạc, thầy còn thích điều gì nữa?

- Ờ... - Ông mỉm cười với đôi mắt lung linh, tinh nghịch. - Tôi thích nhiều thứ lắm. Thí dụ như thích viết văn này, rất tiếc là tôi lại rất nghèo từ ngữ và ý tưởng.

- Còn gì nữa không thầy?

Ông nhún mày làm ra vẻ suy nghĩ khiến Vân Hà lên tiếng hỏi:

- À! Còn chứ. Như thích đi du lịch, thích hội họa, thích nghe nhạc, thích ăn... À, đó là điều thích thú nhất của tôi.

Hà tròn mắt lên rồi bật cười khẽ khi biết là ông đang đùa với mình.

- Vậy thì cái điều ấy của thầy chắc đã được đáp ứng?

- Ô! Phải. Vì tôi có bà Mười, bà ấy nấu ăn rất tuyệt. Hay là em ở lại ăn cơm cùng tôi?

- Thầy mời em thật ư?

- Có gì không>

- Ô! Không. Em chỉ không ngờ mình lại được thầy mời thế thôi.

- Có gì đâu, chỉ là một bữa cơm thôi mà. Tôi ăn một mình buồn lắm. Không chỉ có riêng em, học trò của tôi, ai cũng được tôi mời dùng cơm chung cả.

- Thế à? Em tưởng chỉ mình em.

Vân Hà thoáng một chút thất vọng, đáp.

- Em không ngại chứ? Gia đình em có trách phiền không?

- Gia đình em không có ở đây. Em ở trọ.

- À, ra thế. Tôi nhớ lúc mình còn ở tuổi các em, tôi cũng rời xa gia đình. Cuộc sống xa nhà thật là vất vả phải không?

- Cũng không có gì nghiêm trọng, bởi vì gia đình rất quan tâm và chu cấp cho tụi em đầy đủ. Đôi lúc em lại thích được sống như vậy. Không bị gò bó, ràng buộc. Tự sắp xếp mọi thứ theo ý thích của mình.

Ông gật đầu:

- Phần đông đều có chung suy nghĩ ấy. Nhưng khi thật sự thoát ly rồi thì lại luyến tiếc và mong muốn được trở lại như xưa, bởi vì cuộc sống rất khắc nghiệt không ưu đãi mình như những người thân của mình. Như tôi bây giờ lại muốn trở về ngày xưa, làm một cậu học trò chỉ biết ăn học, mọi thứ đều phó thác vào người thân, không phải lo nghĩ, toan tính và không phải cố gắng làm ra về cứng cỏi cho đáng mặt một người đàn ông, trong khi tâm hồn thì rất yếu đuối.

- Còn riêng em thì em lại không thích người ta xem mình là một cô bé và thích tự mình quyết định lấy tất cả. Bởi vì em là con một và ba mẹ em thì rất yêu thương em. Lúc nào em cũng thấy như mình bị vây hãm trong cái tình yêu quá lớn lao và ràng buộc của ba mẹ. Em ngộp thở và...

Vân Hà khẽ nhún vai:

- Em không muốn như thế. Lúc nào cũng phải cố gắng làm vui lòng ba mẹ.

- Hai người thân của em đoán lắm sao?

- Không. Nhưng vì ba mẹ yêu thương em quá, cho nên em cảm thấy phải làm một cái gì đó để đền đáp lại.

- Nhưng em thì có gì chứ ngoài sự vâng lời - Vân Hà thở ra, chép miệng ra vẻ chán chường rồi nói tiếp.
- Nó như một áp lực lúc nào cũng khiến cho em bức bối nặng nề. Thầy không hiểu đâu. Cảm giác ấy thật khiến cho mình rất mệt mỏi, mặc dù em cũng rất yêu ba mẹ. Nhưng em vẫn thấy thích sống như thế này hơn. Sống cho em chứ không phải sống cho người khác.

Ông trầm ngâm nghe Vân Hà nói rồi chậm rãi lên tiếng:

- Cho nên đôi lúc có được yêu chưa hẳn là khiến cho ta hạnh phúc và đón nhận thoải mái.

- Em nghĩ thế?

Bất giác ông nhìn tránh đi nơi khác khi chạm vào tia mắt của Vân Hà. Có một cái gì đó thật quen thuộc vừa xuất hiện trong ánh nhìn của cô gái. Ông bối rối và cố nén cảm xúc vừa trở dậy. Ngay từ lần đầu gặp cô gái, ông đã cảm thấy có một cái gì đó thật lạ. Cho đến bây giờ, ông cũng không sao giải thích được. Tuy nhiên, lúc trò chuyện và ở gần cô gái, ông thấy mình vui và thích thú.

Vân Đình đắp chiếc khăn lạnh trên trán cho chồng, rồi mới săn sóc đến các vết thương trên tay chân anh. Cô không hiểu tại sao Vũ Hoàng lại tự dày dora bản thân mình đến vậy.

Vũ Hoàng trở mình, nhăn nhó khi Vân Đình sát trùng vết thương trên tay anh. Anh gạt đi và lè nhè nói:

- Mặc kệ tôi. Cô tránh ra đi. Tôi không cần cô lo.

Vân Đình cố dịu dàng vỗ về chồng:

- Anh nằm yên để em sát trùng vết thương cho anh. Nếu không, để nó nhiễm trùng thì khổ. Anh đừng uống rượu nữa. Lần này té không sao, chỉ xây xát, nhưng lần sau thì không biết thế nào.

Vũ Hoàng nhăn mày:

- Tôi có chết cũng không cần cô quan tâm. Nhưng thật ra thì cô cũng đâu có quan tâm đến tôi. Cô không hề yêu tôi. Trời ơi! Tại sao như thế? Tại sao cô lại đối xử với tôi như thế chứ, Vân Đình?

- Anh thôi đi có được không?

Vũ Hoàng đột ngột quay lại và nắm lấy tay Vân Đình, kéo nàng vào gần mình.

- Em nói đi. Tại sao em cứ nhớ đến người đàn ông đó? Bằng vào bao nhiêu ngày tháng chung sống của chúng ta, em vẫn không hề yêu anh. Điều đó khiến cho anh thật đau lòng và... và cảm thấy tất cả ý nghĩa của cuộc sống này không còn nữa.

- Anh đừng vậy mà Vũ Hoàng. Em xin lỗi anh. Thật sự em không thể quên người ấy. Ngoài ra, em chưa hề làm điều gì có lỗi cùng anh. Nếu anh cảm thấy không muốn gặp em, thấy em thì chúng ta chia tay đi. Chứ ngày mỗi ngày thấy anh đau khổ như thế này, em không thể không đau lòng.

- Em đau lòng vì anh ư?

Vân Đình buồn bã nhìn Vũ Hoàng rồi thở dài:

- Em là con người chứ không phải gỗ đá. Dù sao gần hai mươi năm qua, anh đã yêu thương và đối xử tốt cùng em, điều đó em rất cảm kích.

- Anh không muốn chia tay. Anh không muốn mất em. Vân Đình! Nam đó Tử Thiên bỏ em đi và em bằng lòng nhận lời cầu hôn của anh. Anh cứ nghĩ mình là kẻ chiến thắng, là kẻ hạnh phúc nhất trần đời, nhưng điều đó chỉ là ảo vọng, không bao giờ anh có được.

Vân Đình đứng dậy và đưa mắt nhìn qua cửa sổ. Màn đêm thật đen tối và lạnh lẽo. Vũ Hoàng thật không biết cái hạnh phúc mà anh đã tưởng mình giành được đó là do Tử Thiên nhường lại cho anh. Chuyện cũ lại trở về trong tâm tưởng của Vân Đình...

Tử Thiên đắm đuối nhìn người yêu không chớp mắt. Hôm nay cô thật đẹp trong chiếc áo màu hoàng yến mà anh rất thích. Căn nhà như rực rỡ hơn với những bình hoa thược dược do Vân Đình cắm. Những ngày gần Tết, không khí ôn hòa, mát mẻ. Tử Thiên cảm thấy mùa xuân này là một mùa xuân đầy hứa hẹn và đẹp nhất đời anh.

- Tử Thiên! Sao còn ngồi đó, không đến phụ em?

Tử Thiên rời chiếc ghế và bước đến bên Vân Đình:

- Anh có biết làm gì đâu. Tay chân thô kệch, vụng về. Những chuyện cắm hoa kia, anh chịu thua thôi.

- Chịu thua cái gì?

Tiếng của Vũ Hoàng vang lên phía sau lưng hai người.

Vân Đình quay lại, mỉm cười:

- Anh Hoàng! Sáng giờ anh đi đâu vậy?

- Anh biết hôm nay có em sang đây, nên mới đi mua cho em cái này.

Vân Đình tò mò nhìn đầu đầu vào tay Hoàng:

- Cái gì vậy? Anh mau mau đem ra đi.

Vũ Hoàng mỉm cười, đưa cho Vân Đình chú chim bồ câu xinh xắn, khiến cho Vân Đình thích thú reo lên vui thích:

- Choa! Dễ thương quá. Anh tìm được ở đâu vậy?

- Hôm nọ thấy em cứ nhìn mãi chú chim câu này, cho nên anh mới mua lại cho em.

- Của chú bé hôm nọ à?

- Phải. Anh đã đổi cho nó năm chục cục cu li, nó mới chịu đó.

- Ôi! Thích quá. Cám ơn anh. Em sẽ làm cho nó một cái chuông thật đẹp để nó không thể bỏ đi.

- Điều đó không cần.

- Sao vậy?

- Em ra đây. Anh định đặt cái chuông trước cửa sổ phòng em, để em có thể ngắm nhìn nó bất cứ lúc nào.

- Vậy là anh đã chuẩn bị tất cả rồi?

- Phải. Đi theo anh.

Vân Đình theo tay kéo của Vũ Hoàng chạy ra ngoài vườn. Cô không biết sau lưng cô, ánh mắt buồn bã của Tử Thiên đang dõi theo sau.

- Tử Thiên! Con làm gì đứng thẩn người ở đây vậy?

Tử Thiên quay lại nhìn bà Nhật, đáp:

- Thừa mợ...

- Con ăn sáng chưa?

- Dạ rồi. Mợ có gì cần làm để con giúp.

- À, nếu thế thì mợ nhờ con khiêng hộ mợ mấy chậu kiểng đem vào nhà.

- Dạ...

Tử Thiên năm nay đã ra trường, anh được giữ lại trường để làm giảng viên thay vì phải nhận quyết định đi dạy. Bởi vì bằng tốt nghiệp của anh đạt loại giỏi.

Tử thiên là một chàng trai khôi ngô, tuấn tú. Tuy nhiên có lẽ vì anh có quá nhiều ưu điểm như học giỏi, khôn lanh, khéo léo, có phong độ và rất đẹp trai, cho nên ông trời đã ganh tỵ khiến cho cuộc đời của anh phải bất hạnh. Cha mẹ anh qua đời từ lúc anh được mười ba tuổi. Từ đó, anh được người cậu ruột đem về nuôi dưỡng. Cậu mợ anh lại là người tốt bụng, ông bà rất yêu thương chăm sóc và xem anh cũng như Vũ Hoàng con ruột của mình. Lâu dần, hàng xóm láng giềng nghĩ anh là con ruột chứ không phải là cháu, vì cách cư xử của ông bà đối với anh không hề phân biệt.

Anh lớn lên trong tình yêu của cậu mợ và dần quên đi nỗi bất hạnh của mình cho đến khi khôn lớn.

Ông Nhật ngồi vào bàn cơm và nhìn quanh, hỏi:

- Còn thằng Hoàng đâu, sao không thấy nó:

- Bà Nhật đáp:

- Nó đi với con Đình, chắc chúng về trễ. Thôi thì chúng ta cứ ăn, chờ phần cơm cho chúng.

Ông khẽ chau mày:

- Cái thằng dạo này tôi thấy nó cứ quẩn quít với con Đình, lơ là việc học. Năm nay là năm cuối, lỡ thi không được là hỏng hết mấy năm đèn sách. Thằng Thiên tôi không lo bằng nó.

Nói rồi, ông quay lại phía Thiên, lên tiếng hỏi:

- Con đã quyết định ở lại hay là ra đấy chưa?

- Dạ, nếu được ở lại trường thì gần nhà vẫn tốt hơn.

- Cậu cũng nghĩ thế. À! Ngày mai theo cậu ra tiệm cậu lấy cho con chiếc xe để đi lại cho thuận tiện.

Tử Thiên ngạc nhiên reo lên mừng rỡ:

- Cậu mua xe cho con à?

Chẳng lẽ con không cần sao?

- Ồ... không. Có điều con mừng quá, Con không nghĩ là cậu lại cho con.

- Cái thằng ! Ra đó , phải có chiếc xe để đi lại . Con còn phải chạy tới chạy lui giao thiệp với người ta . Chẳng lẽ lại đạp chiếc xe đạp cộc cạch sao .

Con cảm ơn cậu .

- Cậu không cần con cảm ơn đâu . Muốn trả ơn cậu thì ráng mà làm việc lo cho bản thân rồi tìm một người đáng hoàng tử tế lập gia đình , là con đã trả ơn cho cậu rồi .

Tử Thiên xúc động khẽ đáp :

- Cậu tốt với con quá .

- Chậc ! Lại giữ cái giọng đàn bà ra rồi . Cậu không lo cho con thì lo cho ai ? Cậu mẹ chỉ có thằng Hoàng và con . Bây giờ thấy con nên người , cậu rất mừng . Nay mai con lập gia thất thì lúc đó là lúc con đã trả hiếu cho cậu mẹ rồi đó .

Bà Nhất mỉm cười , xen vào :

- Con đã để ý cô nào chưa ? Nếu có thì nói với mẹ để mẹ dò hỏi rồi tính toán cho con .

Trong trí của Tử Thiên vừa thoáng hiện ra một bóng hình , nhưng anh lại không thể nói ra vì anh cảm thấy còn quá sớm .

- Dạ .

- Dạ cái gì ? Con trai lớn thì lấy vợ , gái lớn thì gả chồng . Hay là để mẹ dò hỏi cho con một mối . Mẹ thấy con Mai con bà Hoa ở đầu phố cũng xinh lắm . Nó lại đi dạy giống con . Hai vợ chồng đồng thanh đồng thủ cũng xứng , Để mẹ hỏi nó cho con nhé ?

- Thôi đi mẹ . Con nghĩ , chuyện hôn nhân còn sớm lắm . Mẹ để vài ba năm nữa , con đi làm dành dụm chút ít phụ giúp cho gia đình đã .

- Mẹ và cậu không cần con phụ giúp , nếu con thích thì mẹ sẽ lo cho con .

- Con cảm ơn mẹ . Nhưng con chưa nghĩ đến .

Bà bật cười :

- Cái thằng ! Đàn ông mà cứ chối đây đẩy chuyện vợ con .

Tử Thiên bẽn lẽn cười thì bị bà trêu thêm :

- Còn đỏ cả mặt lên nữa . Thật là lạ . Không như con người ta mới nứt mắt đã đòi vợ .

Ông Nhất cũng bật cười vui :

- Tôi thấy thằng Hoàng nhà mình với con Vân Đình cũng quấn quýt nhau lắm , hôm nào bà sang hỏi thử anh chị bên ấy xem. Nếu chúng để ý nhau thì mình lo cho chúng đi .

- Thằng Hoàng còn đang đi học mà ông .

- Thì cứ dạm hỏi trước có sao đâu . Như thế để cho nó yên tâm lo cho xong cái bằng tốt nghiệp .

- Ủ , thì ông để tôi lo .

Tử Thiên nghe xong thì cúi đầu bần thần , không nói được lời nào nữa . Anh cảm thấy trước mặt mình có một màn tối vừa phủ trùm lên. Những lời nói của cậu mẹ giống như từng nhát dao cắt vào tim anh .

Vân Đình vui vẻ cầm chiếc kéo tỉa những nhánh lá héo trong chậu hoa hồng đặt trước bậc thềm , bên cạnh là Tử Thiên ngồi chăm chú nhìn cô làm . Anh say sưa ngắm khuôn mặt kiều diễm của người yêu và nói :

- Đình à !

- Gì anh ?

- Hôm nọ em và Hoàng đi đâu vậy ?

Đình quay lại với đôi mắt lúng liếng hỏi anh :

- Ghen à ?

- Không .
- Không sao hỏi ?
- Em có biết hôm đó cậu mợ anh nói gì không ?
- Nói gì ?

Vân Đình tròn xoe mắt lên và hỏi anh :

- Cậu mợ nói em và Vũ Hoàng ...
- Em và Hoàng làm sao ?

Tử Thiên thở dài :

- Em cứ đi với Vũ Hoàng khiến cho cậu mợ hiểu lầm .
- ...

- Anh thấy tốt nhất là đừng để cho họ hiểu lầm . Nếu không , anh rất khó mở lời . Vả lại , anh thấy dường như Vũ Hoàng đã có cảm tình với em . Điều đó em có nhận ra không ?

- Em ? - Vân Đình nhún vai - Em chẳng thấy có gì khác lạ cả . Em xem Vũ Hoàng như một người bạn thôi .

- Nhưng Hoàng lại không xem em là người bạn .
- Điều đó là do anh ấy nghĩ , làm sao em biết .
- Cho nên anh mới nói em đừng tiếp xúc với Hoàng để tránh tình trạng khó xử .
- Dường như anh có ý trách em và cho rằng lỗi do em.

- Anh không trách mà chỉ lo sợ thôi . Vân Đình ! Em có hiểu không ? Nếu thật sự Hoàng yêu em thì chuyện tình cảm của chúng ta phải chấm dứt .

- Anh nói vậy là sao ?

Vân Đình chau mày có ý không vui . Nàng đắm đắm nhìn người yêu hỏi và Thiên buồn bã nói :

- Em biết rằng anh là chúa của cậu mợ , anh mang nặng ơn của hai người . Nếu thật sự Hoàng yêu em thì anh làm sao có thể đứng ra tranh giành với Hoàng chứ ?

- Anh nói thế chẳng bằng anh coi nhẹ tình yêu của em dành cho anh .
- Anh không thể làm khác được . Anh đã mang ơn cậu mợ nuôi dạy anh khôn lớn .
- Chỉ vì thế mà anh đành hy sinh tình cảm của em dành cho anh .
- Em trách anh ?
- Em chỉ muốn biết anh đang yêu em đến mức độ nào thôi .

- Anh rất yêu em , Vân Đình . Em có hiểu không ? Nếu vì bất cứ lý do nào , anh cũng có thể vì em mà liều , cho dù có thua thiệt , có khổ sở , gian nan , có vì em mà hy sinh tính mạng , anh cũng không hề do dự . Nhưng đối với cậu mợ , anh không thể bất nghĩa , bất nhân . Anh mang ơn họ rất nhiều .

- Vậy thì tình yêu của em cũng là thứ hạng sau tình cảm mà anh dành cho cậu mợ anh . Nếu như em hỏi anh giữa em và cậu mợ anh thì anh sẽ chọn bên nào , khi cả hai bên đều đang rất cần anh ?

- Em định làm cho anh bối rối , khó xử sao ?

- Em chỉ muốn rõ anh có yêu em hay không ? Em không thể chịu nổi điều mà anh vừa mới nói . Nếu thật sự anh yêu em thì anh sẽ phải vì em mà tranh đấu giành về cho mình cái hạnh phúc mà anh mong muốn , chứ không thể nói buông trôi như thế được . Anh khiến cho em rất buồn và thất vọng . Em không nghĩ anh lại xem nhẹ tình cảm mà em dành trọn cho anh .

- Vân Đình !

Đình giận dỗi quay đi không trả lời người yêu . Quả thật , Tử Thiên đã khiến cho cô rất buồn .

Trong khi đó , Tử Thiên thì vụng về và giữ nguyên suy nghĩ của mình . Anh không biết vố về người yêu ra sao trong tình cảnh này - Nếu thật sự Hoàng muốn tranh giành Vân Đình , anh sẽ là người rút lui trước , mặc dù anh rất yêu Đình và xem cô như một phần đời của mình .

Mấy ngày qua , Đình vì giận Thiên nên không ghé sang nhà anh nữa . Cô muốn thử xem nếu thiếu vắng cô , Thiên sẽ ra sao ?

- Đình ơi !

- Dạ .

- Có người kiếm con kia .

Đình khắp khởi mừng và cảm thấy tự ái được vuốt ve , giận hờn được xoa dịu . Cô mỉm cười nói nhỏ trong miệng :

- Hừ ! Thử xem anh dỗ ngọt em ra sao đây ? Đáng ghét .

Thế nhưng người mà Vân Đình trông mong không đến mà chỉ có Vũ Hoàng đang toe toét cười với bó hoa hồng trên tay .

- Vân Đình !

Đình thất vọng nhìn Hoàng , hỏi thờ ơ :

- Anh sang có chuyện gì không ?

- Anh đem hoa cho em cắm . Hoa ở vườn nhà hôm nay nở nhiều lắm . Sao em không sang chơi nhà anh ?

- Em bận học . Vả lại , gần tết , em còn phải phụ mẹ làm bánh mứt .

- Anh phụ em được không ?

- Anh biết làm sao ?

- Không biết thì đã có em dạy anh .

Vân Đình cụp rèm mi xuống , thoáng tủi hờn . Nếu người đang nói với nàng là Tử Thiên ... Tại sao anh lại không sang ? Tại sao anh lại không chiều lụy , ngọt ngào với em như Vũ Hoàng ? Nếu anh nói với em dù chỉ là moỵa câu nói dịu dàng như Vũ Hoàng đang nói cùng em , thì em sẽ vui sướng biết bao . Tử Thiên ! Anh đáng ghét lắm . Anh đáng ghét lắm . Em chẳng việc gì phải chờ đợi , mong nhớ anh nữa . Mặc anh với những cái đáng ghét của anh đi . Thật ra , là anh có yêu em hay không ? Người ta cũng yêu , anh cũng yêu mà người ta luôn sẵn đón , chiều lụy em , còn anh thì thờ ơ , hờ hững . Có đôi khi so sánh anh và Hoàng , em lại nghĩ không hiểu anh có yêu em không nữa .

- Vân Đình !

- ...

- Vân Đình !

- Hà ?

- Em làm sao vậy ? Đột nhiên lại như người mất hồn .

- Ở ... không . Em đang suy nghĩ xem phải sắp xếp công việc như thế nào cho gọn gàng và kịp xong trước tối nay . Vũ Hoàng à ! Em không thể tiếp anh nữa . Em còn phải làm đây .

- Vậy thì để anh giúp em.

- Không cần đâu .

- Đừng từ chối anh mà . Nếu em không cho anh làm , anh trở về nhà , anh sẽ phát điên lên mất . Bởi vì ở bên đó buồn lắm . Vả lại , không được thấy em ...

- Anh sả sửa nói nhảm rồi . Thôi được , vào đây với em .

Vân Đình dẫn Hoàng ra sau nhà , cô đẩy đồng dứa khô đến trước mặt Hoàng và nói :

- Giúp em đập dứa và cạy nó ra đi .

- Em làm mứt à ?

- Phải . Làm xong , em sẽ chỉ cho anh bào mồng .

Vũ Hoàng vui vẻ kéo ghế ngồi xuống bắt tay vào việc , anh đùa vui với Đình :

- Anh đang nghĩ , sao mà anh giống cô bé lọ lem trong truyện cổ tích quá . Nhưng cô bé lọ lem sau khi làm xong thì được nhận phần thưởng đến gặp hoàng tử . Còn anh không biết công chúa Đình thưởng cho anh cái gì đây ?

- Nửa ký mứt dừa . Sản phẩm mà anh có công góp phần .

- Hà ? Anh đâu có biết ăn mứt . À ! Nhưng thôi . Lần này anh sẽ ăn vì là mứt do em làm .

Vân Đình nghe Hoàng nói xong , ngập ngừng hỏi :

- Anh Hoàng !

- Có gì không em?

- Em muốn hỏi anh một chuyện.

Hoàng đau đầu nhìn nàng và lên tiếng :

- Em muốn hỏi anh chuyện gì ?

- Em muốn hỏi anh nếu như em ...

- Có gì em cứ hỏi .

- Nếu như anh yêu một người nào đó thì anh có vì lý do gì đó mà không muốn tiến tới với người ta không ? Thí dụ như ... ờ ... bị gia đình cấm cản hay là nhường cho người khác hay là để đáp trả tình nghĩa .

- Sao lại có những chuyện cổ tích trong thời buổi này chứ ?

- Ý anh là sao ?

- Nếu anh đã yêu ai thì anh sẽ không để mất người đó , dù bất cứ vì lý do gì .

- Thật vậy ư ?

- Phải . Khi đã yêu thì ai cũng có lòng ích kỷ , không muốn cho người yêu tiếp xúc với đối tượng khác , chứ đừng nói chi vì lý do nào đó mà lại xa nhau . Nếu thế thì phải hỏi lại xem cái tình yêu đó có thật sự hay chưa .

Câu trả lời của Hoàng khiến cho Vân Đình buồn bã , thẫn thờ . Cô nghĩ đến Tử Thiên và thấy như mất mình mờ đi . Cô phải hỏi lại xem Tử Thiên thật ra có yêu cô hay không ? Chẳng lẽ ... Cô chợt thấy lòng đau đến thắt lại và ngay lúc đó , bàn tay cô nhói lên , những giọt máu ứa ra từ vết thương mà sao cô vẫn không nghe đau bằng nỗi đau đang tràn trề trong lòng mình .

- Vân Đình ! Em đứt tay rồi kìa .

Hoàng cuống quýt lên , bóp chặt lấy vết thương để cầm máu cho cô . Anh xót xa trách cô :

- Sao em bất cẩn thế ?

Sự cuống quýt của Hoàng lại khiến cho Vân Đình chạnh lòng nghĩ : Tử Thiên ! Nếu như anh có mặt lúc này , anh có khẩn trương như Hoàng hay không ? Anh có xót xa như anh ấy đã đang vì em hay không ?

- Vân Đình ! Có đau không ? Vết đứt sâu lắm đó . Thôi , em đừng làm nữa , bỏ đi , để anh làm cho .

Anh xem Vũ Hoàng lo lắng cho em dường bao , anh có như anh ấy mà săn sóc cho em hay không ? Ôi ! Tử Thiên ! Anh khiến cho em buồn đến chết được . Anh lúc nào cũng thờ ơ , dửng dưng . Em không thể hiểu anh , nói yêu em là yêu làm sao . Anh không hề chiều đón em , không hề quan quýt , gần kề . Lúc nào cũng đứng từ xa và nhìn em . Thật đáng ghét . Anh cứ giấu giếm và tránh né , tựa như yêu em là một điều cực nhục đối với anh . Chưa bao giờ anh cho em được sự gần gũi , âu yếm . Tình yêu dành cho em là thế sao ?

Nỗi buồn chợt đổ ập xuống tâm hồn Đình , khiến cho mắt nàng ứa lệ và điều đó lại khiến cho Vũ Hoàng hoảng hốt , lo lắng . Anh kêu lên :

- Em đau lắm à ?

Ánh mắt xót xa của Hoàng lại càng khiến cho Vân Đình tủi thân hơn . Nước mắt cô cứ tuôn ra ràn rụa :

- Tại sao không là anh chứ , Tử Thiên ? Sao không là anh ?

Vũ Hoàng lắc vai nàng , lo cuống lên vì tiếng nức nở ngày càng lớn của nàng .

- Đình à ! Đừng khóc . Để anh lấy băng , băng lại cho em .

Vân Đình gạt tay Hoàng ra và nói :

- Anh mặc em , anh về đi .

- Vân Đình !

- Em không sao đâu . Một lát là em khỏi . Anh đi đi .

- Em đau lắm à ?

- Không .

- Nhưng ...

Vì không muốn cho Hoàng lo lắng và quấy nhiễu cô trong lúc này , cô đành nói gạt đi :

- Anh về đi . Em không muốn anh thấy em khóc . Anh về đi .

- Ơ ... anh ...

- Em nói anh về đi mà .

Đình giận dỗi xo Hoàng ra cửa , khiến cho Hoàng đành miễn cưỡng bỏ về sau khi nói thêm .

- Chút anh sang .

- Ủ . Anh đi đi .

Vân Đình trở về phòng trong sự giận dỗi buồn phiền . Cô đưa mắt nhìn qua song cửa về phía khoảng sân bên kia nhà Tử Thiên đang vắng lặng , không có một bóng người . Cô chợt thấy giận anh thật nhiều .

Tử Thiên e dè bước lên bậc thềm . Đình vẫn không biết anh sang thăm cô , cho đến khi anh lên tiếng gọi :

- Vân Đình !

Đình quay ngoắt lại , mừng rỡ khi nhận ra anh . Nhưng cô đã cụp vội rèm mi xuống , vờ như chẳng thèm để ý đến anh .

Tử Thiên biết là Đình giận mình , anh bước đến đặt nhẹ tay lên vai nàng và xoay nàng về phía mình và hỏi :

- Em sao vậy ? Nghe Hoàng nói em bị đứt tay chảy máu nhiều lắm . Em còn đau không ?

- Mặc kệ em . Không cần anh lo .

- Vân Đình ! Đừng giận anh mà . Anh còn nhiều việc phải làm . Anh chỉ có ít thời gian sang thăm em thôi .

Vân Đình nghe tức giận , cô nói lấy :

- Vậy thì đừng sang thăm em làm gì cho mất thời gian của anh .

Thiên cau mày :

- Lúc nào em cũng gay gắt , giận hờn .

- Phải .Em là thế đó , không cần anh quan tâm . Nếu anh thấy không có thời gian dành cho em thì đừng có miễn cưỡng .

- Anh hiểu . Nhưng vì nghe nói em đau lắm , nên anh mới chạy sang . Còn em thì chẳng hiểu cho anh , cứ giận hờn , khiến cho anh không biết làm sao cả .

- Cho nên em mới nói anh không cần phải sang thăm em . Em lúc nào cũng gay gắt , khó chịu cùng anh

, cho nên anh chán chường , xa lánh em chứ gì ? Em là thế đó .

Thiên chau mày , thờ dài :

- Còn anh thì sao ? Anh có thật sự quan tâm đến em không ? Anh đâu có như người ta , lúc nào cũng né tránh gặp em . Em đâu phải là thứ ôn dịch gì chứ . Có đôi lúc em tự hỏi anh yêu em bằng cái tình yêu gì ? Có thật là anh yêu em hay không ? Suốt một tuần nay , anh đi đâu sao anh không qua thăm em ?

Thiên nhìn sững người yêu , rồi chán chường đáp :

- Anh còn rất nhiều công việc , anh không sang thăm em đâu phải là anh không yêu em chứ .

- Lúc nào cũng công việc . Sao " người ta " không có ?

Tử Thiên sầm mặt , khó chịu :

- Bởi vì người ta có cha có mẹ , có người thân lo lắng , còn anh thì không .

- Anh đừng đem cái " mác " mồ côi của mình ra mà dọa em . Anh chống chế tẻ lắm .

Tử Thiên giận dữ kêu lên :

- Vân Đình ! Em thật hồ đồ .

Vân Đình cũng không hơn gì Tử Thiên , cô quay phắt lại , giận dữ :

- Phải . Em là một đứa hồ đồ , cho nên không biết là em đang bị người ta dối gạt .

- Em nói ai dối gạt em ?

- Là anh .

Tử Thiên giận sầm mặt lại :

Anh là kẻ dối gạt em à ? Anh đã lừa dối em ư?

- ...

- Về điều gì ? Hừ ! Em càng lúc càng hàm hồ . Em chỉ biết cho mình mà không nghĩ cho ai cả . Sự vời vỉnh , nũng nịu của em thật không đúng lúc . Yêu nhau đâu chỉ cứ nói ra bằng lời . Em muốn anh sẵn đón , chiều lụy em , muốn anh lúc nào cũng tỏ ra quần quýt em . Sao em không nghĩ cho anh , một kẻ trắng tay còn phải ăn nhờ ở đậu người thân . Anh còn phải lo sợ nghiệp , lo cho tương lai , anh không thể nói yêu em bằng lời nói suông . Em có hiểu không ? Anh không có của cải , không có cha mẹ để dựa dẫm .

- Em không cần biết cái tương lai gì đó mà anh nói , nếu anh nói yêu em thì em chính là tương lai của anh . Tại sao anh không vì em bây giờ chứ ? Em đâu cần tiền bạc , danh vọng . Cái em cần là sự quan tâm của anh kia .

- Anh nói thế mà em cũng không chịu hiểu cho anh . Em thật là ...

Đình cắt ngang lời Tử Thiên :

- Anh không được mắng em nữa .

Thiên thờ dài buồn bã :

- Anh không mắng em . Có lẽ hôm khác chúng ta hãy gặp nhau .

- Không cần có hôm khác nữa .

- Vân Đình !

- Vũ Hoàng !

Vừa khi đó , Vũ Hoàng xuất hiện . Vân Đình kêu lên khi nhận ra Hoàng . Cô muốn mượn Hoàng để chọc tức Tử Thiên . (em không thích xử xử như V Đình) Cô hỏi Hoàng :

- Anh đem sang cho em cái gì nữa vậy ?

Hoàng đáp :

- Nghe nói em bị đứt tay chảy máu , nên mẹ anh xào thịt bò với nuôi kê đem qua cho em ăn .

- Anh mắc công chi vậy ?

- Có gì đâu . Cho dù hơn thế này , anh cũng làm được mà , huống chi chuyện nhỏ nhặt . Miễn sao em không còn đau là anh mừng rồi . Vết thương của em ra sao rồi ?

Đình liếc Tử Thiên và nói :

- Không sao . Anh cần gì quan tâm cho em .

- Không quan tâm cho em sao được . Em giận anh sao ? Cho anh xin lỗi .

- Anh có lỗi gì mà nói vậy ?

- Cho dù không có lỗi , nhưng em buồn tức là anh đã thấy mình có lỗi rồi . (đúng là mật ngọt mà)

Tử Thiên nhăn tít cặp chân mày , khó chịu quay lưng , nói nhanh :

- Tôi về trước . Hoàng ở lại chơi .

- Ờ .

Sau lưng anh , tiếng của Hoàng vẫn ngọt ngào vang lên . Anh cảm thấy mình đang ghen tức với Vũ Hoàng , nhưng anh lại không thể tỏ rõ thái độ của mình . Vân Đình thật đáng trách . Đường như nàng đang cố tình muốn trêu ghẹo anh . Thật là một hành động trẻ con và nông nổi .

Kể từ hôm đó , Vũ Hoàng thường xuyên sang nhà Đình . Anh không rời Đình đến nửa bước , điều đó đôi lúc khiến cho Đình bực bội , nhưng cũng khiến cho lòng kiêu hãnh của cô được vuốt ve thỏa mãn . Tử Thiên dường như lánh mặt cô . Cô giận anh và xem như không có anh trên đời này . Cô đi chơi với Vũ Hoàng trò chuyện và đùa vui .

Vân Đình theo tay kéo của Hoàng chạy lên bậc tam cấp nhà với chuỗi cười giòn tan , sáng khoái .

- Mệt quá . Đừng kéo em chạy nữa .

Hoàng dừng lại trước thềm nhà và chìa đóa hoa anh vừa ngắt ngoài vườn cho cô :

- Tặng em nè .

Đình mỉm cười nhận đóa hoa và ngay trong khoảnh khắc ấy , Vũ Hoàng chợt như si như dại nhìn cô không chớp mắt . Anh lên tiếng gọi khẽ cô trong niềm sau mê đắm đuối .

- Đình !

Đình quay lên nhìn , ánh mắt của cô chạm vào tia nhìn của Hoàng . Cô chợt thấy bối rối , lúng túng . Cô nói nhanh và nhìn tránh nơi khác.

- Có chuyện gì muốn nói với em à ?

- Phải . Anh có chuyện muốn nói cùng em . Vân Đình ! Gần hết năm rồi mùa xuân đã đến , anh muốn chúng ta kết hôn cùng em .

- Anh nói gì ?

Đình sững sốt kêu lên trong khi Hoàng vẫn sau sưa nói :

- Anh muốn cầu hôn em . Từ bấy lâu nay , chắc em đã hiểu tình cảm mà anh dành cho em . Vân Đình ! Anh muốn em làm vợ anh . Chỉ hết năm nay thôi , anh sẽ ra trường , lúc đó chúng ta sẽ làm đám cưới và tạo dựng một gia đình hạnh phúc .

- Anh ... anh ...

- Có lẽ anh đã khiến cho em bất ngờ , nhưng anh biết không phải là em không có tình cảm với anh . Bấy lâu nay , em đã cho anh những ngày thật hạnh phúc được gần kề bên em , là anh đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi .

Đình sợ hãi trước lời tỏ tình của Hoàng . Tử Thiên nói đúng . Chính cô đã gây ra sự hiểu lầm này cho Hoàng . Đáng lẽ ra , cô không nên qua lại thân thiết cùng Hoàng . Bây giờ cô không biết mình phải làm sao nữa . Tử chối anh ư ?

Cô chợt ngập ngừng vì ánh mắt quá đỗi si mê , đắm đuối của Hoàng . Lời từ chối của cô sẽ là một sự thương tổn khó có thể chấp nhận đối với anh .

- Vũ Hoàng !

- Em bằng lòng chứ ?

- Em ...

- Anh biết em sẽ không nỡ từ chối anh .Ba má anh đã biết chuyện chúng ta , ba má anh rất đỗi vui mừng vì nghĩ rằng mình đã có một nàng dâu ngoan hiền , xinh đẹp. Vân Đình !

- Không . Hoàng à . Anh đã hiểu lắm rồi . Em ...

Đôi chân mày của Hoàng chau lại . Và trùng hợp thay , ngay lúc đó , Tử Thiên vừa về đến . Anh nhận ra tình trạng của cả gai và trong lòng anh dấy lên một sự khó chịu . Anh cau mày , đẩy chiếc xe lướt qua như không trông thấy cả hai . Điều đó , khiến cho Vân Đình bất mãn , giận dữ . Cô nhìn hút theo anh và bật tiếng kêu :

_ Anh Thiên !

Thiên miễn cưỡng dừng lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng và hỏi :

- Đình gọi tôi ?

- Ở phải . Anh ...

Nhưng Thiên không để Đình nói hết câu , anh lên tiếng chặn lời cô .

- Tôi về lấy giấy tờ còn phải ra trường có chút việc . Nếu không có gì quan trọng để hôm khác nói đi . Tôi không muốn làm phiền hai người .

Vân Đình xạm mặt bẽ bàng . Anh có biết là anh đang nói gì không ? Anh có biết em đang cần anh gỡ rối cho em mà Vũ Hoàng đang tỏ tình với em , anh không có cảm giác gì sao ?

Thế nhưng mặc cho Vân Đình nghĩ gì , Tử Thiên đã đả nhanh chiếc xe đi khuất vào trong sân .

Vân Đình giận dữ nhìn theo .

Đó là do anh đẩy em vào quyết định này thôi .

Tập 2

Bà Nhất nhìn mâm cơm tươm tất và thoáng hài lòng mỉm cười . Hôm nay là một ngày vui của gia đình . Hoàng đưa bạn gái về nhà chơi

và bà cũng đã rõ người con gái ấy là ai .

- Hoàng ơi ! Cơm đã dọn rồi , sao con không sang bên ấy đón Vân Đình qua .

- Dạ , cô ấy đang chuẩn bị . Má chờ một chút , con rước cô ấy sang bây giờ .

- Ờ . Mau đi con . Anh Thiên và ba con về tới bây giờ .

- Dạ .

Tử Thiên ngạc nhiên nhìn bàn cơm đầy ắp các món ăn ngon , thơm phức , anh vui vẻ hỏi mẹ :

- Nhà có khách hả mẹ ?

- Phải đó . Con đoán xem là ai ?

- Làm sao con biết được . Mẹ nói đi .

- Thì thì chút nữa con khắc biết . Chuyện xe cộ sáng nay cậu và con đi xem thế nào ?

- Dạ - Tử Thiên rạng rỡ mỉm cười , nói - Mẹ ra xem cậu đã mua cho con rồi .

- Vậy sao ? Tốt quá . Coi như hôm nay ăn mừng xe mới của con vậy .

Tử Thiên sung sướng mỉm cười , dựng chiếc xe mới bóng lộn đẹp đẽ được dựng trước nhà là niềm vui

của anh . Món quà này cậu mợ đã

dành quá nhiều ưu ái cho anh rồi . Anh thật cảm động và không biết đến bao giờ mình mới đền đáp được công ơn của cậu mợ .

- Xe đẹp quá . Từ nay con đi làm đỡ vất vả rồi .

- Cũng nhờ cậu mợ thương yêu lo cho con . Con cảm ơn cậu mợ rất nhiều .

Bà phẩy tay , nhăn mặt :

- Mợ đã nói rồi , không cần con cảm ơn . Con cái trong nhà được như hôm nay mợ mừng lắm . Cố gắng làm việc và tiến thân . Còn lo cho

gia đình con mai sau nữa .

- Dạ .

- Con thành nhân , mợ mừng lắm . Chỉ còn thằng Hoàng năm nay là năm cuối , không biết nó thi cử có xuôi trót hay không . Nếu không

... Chắc ! Mợ thật thất vọng .

- Vũ Hoàng cũng chăm chỉ lắm , mợ không phải lo .

- Con không biết đó thôi . Nó không điềm đạm , chín chắn như con . Hừ ! - Bà thờ dài và nói - Lúc này mợ thấy nó lơ là việc học lắm ,

nhưng thôi , mợ đã biết lý do vì sao rồi .

Nói đến đó thì bà khẽ mỉm cười , tiếp :

- Hôm nay cũng vì chuyện của nó mà mợ cực công đó .

Thiên ngờ ngờ và hỏi :

- Chẳng lẽ Hoàng có bạn gái ?

- Phải . Hôm nay nó đưa về nhà coi như ra mắt cậu mợ .

Thiên hồ nghi :

- Là ai vậy mợ ?

Bà Nhất mỉm cười kín đáo :

- Chút nữa con khắc biết .

Từ Thiên cứ thắc mắc và cho đến khi anh ngồi vào bàn ăn , anh mới sững sờ vì vỡ lẽ ra .

- Là Vân Đình sao ?

Đầu óc của anh chợt quay cuồng chao đảo . Có lẽ nào ... Chỉ cách đây có mấy ngày thôi , thời gian rất ngắn mà Đình đã thay đổi rồi sao

? Không . Không thể nào . Cô không thể cắt đứt tình cảm giữa anh và cô một cách đột ngột và thản nhiên như vậy . Thế nhưng anh nhìn

gương mặt rạng rỡ vui của cô mà không thể giải thích được hành động của cô .

Bà Nhất và ông Nhất vui vẻ trước cảnh đầm ấm vì sự có mặt của Vân Đình trong bữa cơm . Ông bà vừa ăn vừa đưa mắt nhìn Vân Đình

một cách ý nhị :

- Ăn đi cháu . Thằng Hoàng nó nói cháu thích ăn món cánh gà chiên mặn này lắm . Bác làm thử cho cháu ăn xem có vừa miệng không ?

- Ôi ! - Đình cảm động kêu lên - Bác chiều khiến cho cháu hư cho coi .

- Có gì đâu . Dù sao cũng là bữa cơm đầu tiên mà .

- Cháu " ăn chực " bên nhà bác đã lâu rồi , đâu phải lần đầu đâu .

Đình vô tư lên tiếng , nhưng ông bà Nhất đã cười nói :

- Nhưng hôm nay mới thật sự có ý nghĩa .

Vân Đình vô tình không hiểu ẩn ý của họ . Cô nhận lời qua nhà Hoàng dùng cơm , một phần vì Hoàng tha thiết mời cô mà cô khó có thể

từ chối . Một phần là vì cô nhớ Tử Thiên . Đã hơn một tuần nay , anh không sang thăm cô , mặc dù rất giận và hờn , nhưng cô không

cưỡng lại được lý lẽ của con tim . Cô đưa mắt nhìn về phía anh , nhưng anh dường như đang lẩn tránh . Khuôn mặt của anh trông thật

buồn . Chắc có lẽ anh còn giận cô . Đáng ghét chưa . Đàn ông gì mà " nhỏ mọn " , cố chấp hơn cả đàn bà . Không chiều lụy người ta còn

bắt người ta sang tận đây gặp anh . Chút nữa anh biết tay em .

Vân Đình nghĩ thế rồi mỉm cười một mình . Cô có biết đâu nụ cười của cô càng khiến cho Tử Thiên hiểu lầm thêm .

Tử Thiên trầm lặng trốn sau góc vườn . Những cánh hoa trồng trên luống đi đang lả lơi múa hát chờ đợi mùa xuân về . Cảnh sắc tươi đẹp

rực rỡ càng khiến cho Tử Thiên chua chát . Chúng như đang mai mỉa anh , khiến cho nỗi buồn của anh càng lạc lõng , tro trọi hơn . Anh

cụp mắt xuống , không muốn nhìn thêm cảnh vật đang cợt đùa , trêu chọc mình .

- Tử Thiên !

- ...

- Tử Thiên ! Anh giận em sao ?

Thiên quay lại và nhận ra Vân Đình đang duyên dáng mỉm cười đứng bên cạnh mình .

- Em ra đây làm gì ?

- Tìm anh . Anh vui lòng chưa ? Chẳng lẽ em hạ mình đến tìm anh trước mà anh vẫn còn giận em sao ? Anh cố chấp quá vậy ?

Tử Thiên ngờ ngẩn hỏi :

- Sao em lại ra đây tìm anh ?

Vân Đình phụng phịu , giậm chân , bực tức nói :

- Anh còn hỏi nữa , em sang đây chỉ vì muốn gặp anh , vậy mà anh cứ thờ ơ như không biết gì vậy .

- Vân Đình ! Em sang là vì anh sao ? Chứ không phải vì chuyện em và ... và Vũ Hoàng sao ?

Đình quay lại nhìn anh , ngạc nhiên hỏi :

- Anh nói gì vậy ? Anh vẫn còn giận chuyện hôm nọ gặp em và Vũ Hoàng đứng nói chuyện ở ngoài cổng sao ? Hôm đó em rất giận anh .

Thật ra , lúc đó em chỉ muốn anh đứng lại gỡ rối cho em thôi . Không ngờ anh lại giận dữ bỏ đi . Quả thật là Vũ Hoàng có ý với em , em

đã định trừng phạt anh , nhưng em lại không thể .

Vân Đình thở dài và ngồi xuống cạnh Thiên :

- Em biết mình sai , đáng lý ra em không nên nông nổi chọc tức anh , nhưng tại vì anh cứ thờ ơ với em , nên em mới đi chơi với Hoàng .

Em xin lỗi . Em không muốn thế đâu . Em biết mình sai rồi . Mấy ngày qua , không gặp anh , em thấy tất cả mọi thứ quanh mình đều

buồn tẻ và vô vị . Tử Thiên !

Thiên xúc động cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng , áp vào lòng mình và nói :

- Quả thật anh có không đúng . Anh đã khiến cho em buồn . Nhưng em phải hiểu cho anh. Anh rất khó xử . Cậu mợ đối với anh như con .

Lúc này anh nghe mợ nói chuyện em với Vũ Hoàng , anh rất buồn , nhưng cũng rất ... rất mừng cho em . Cậu mợ là người phóng khoáng ,

ngày mai em về làm dâu họ , chắc là em sẽ có một cuộc sống đầm ấm , hạnh phúc .

- Khoan đã . Anh đang nói gì vậy ?

Đình tròn xoe mắt ngạc nhiên , chặn lời Tử Thiên :

- Anh nói gì chuyện làm dâu , rồi có Vũ Hoàng ở đây nữa ?

- Chẳng phải hôm nay em sang đây để ra mắt gia đình sao ?

- Ờ ...

- Em không nhận ra bữa cơm hôm nay rất khác ngày thường và không nhận ra cử chỉ của mọi người đối với em có nhiều ẩn ý sao ?

- Không . Thật ra , em sang đây là vì muốn gặp anh thôi . Em không có cái cớ gì để qua đây . Lỡ anh không thèm nói chuyện với em thì

em cũng không phải bẽ mặt mấy .

- Vân Đình ! - Tử Thiên lại một lần nữa xúc động vì lời nói chân tình của nàng .

- Em nhớ anh lắm . Anh biết không ? Chưa lần nào anh lại giận em lâu như lần này . Em đã suy nghĩ mấy đêm liền và nhớ đến lời anh

nói hôm nọ . Em biết là anh đúng , em thật trẻ con và nông cạn . Em ích kỷ không biết cảm thông cho anh trong khi anh có quá nhiều

việc để phải lo . Anh tha lỗi cho em chứ ?

- Vân Đình !

Vòng tay rắn chắc của Tử Thiên choàng qua bờ vai thon thả của Vân Đình và siết chặt . Cảm giác lại bùng lên trong lòng anh . Ôi ! Nỗi

nhớ bao ngày qua , bây giờ mới được thỏa mãn . Anh không thể dừng dưng và lạnh lùng với nàng nữa. Tình yêu của anh !

Anh khẽ nói thầm trong làn tóc mượt mà của nàng và mùi hương quen thuộc lại quán quýt anh .

- Anh nhớ em không ?

Đình hỏi người yêu qua hơi thở ngọt ngào .

- Nhớ . Anh rất nhớ em . Có đôi lúc anh tự hỏi tại sao anh lại không có dũng khí sang bên đó gặp em . Anh thật tệ hại và đáng chết .

- Em biết .

- Em biết sao ?

- Bởi vì em cũng như anh , em rất nhớ anh mà lại không dám chạy sang bên đây cùng anh . Chúng mình khờ khạo quá , phải không anh ?

- Phải . Chúng ta thật khờ khạo .

Tử Thiên kéo khuôn mặt người yêu vào sát người mình và nhẹ nhàng đặt lên môi nàng nụ hôn đắm đuối . Thời gian như lắng đọng lại ,

chỉ còn âm thanh nhịp đập dồn dập của đôi tim đang run rẩy vì yêu nhau .

- Tử Thiên !

Tử Thiên giật bắn người , buông vội Đình ra vì tiếng kêu của bà Nhất .

- Hai ... hai đứa làm gì ở đây ?

Bà Nhất sững sốt trước cảnh âu yếm của Thiên và cô con dâu tương lai của mình . Bà qua cơn xúc động thì giận dữ chau mày nhìn Thiên

bằng ánh mắt như nhìn một tội nhân .

- Con làm gì với Vân Đình ? Con thật tệ hại . Con có biết con đang làm gì không ? Sao lại như thế chứ Thiên ?

Thiên luống cuống ấp úng giải thích :

- Mẹ ... mẹ nghe con nói .

- Không nghe gì cả - Bà giận dữ quát lên - Mẹ không ngờ con đồn mạt như thế . Mẹ mới nói chuyện cùng con lúc nãy . Vân Đình là bạn

gái của Vũ Hoàng thế mà con lại có thể cư xử như thế với Đình .

- Mẹ hiểu lầm rồi .

- Hiểu lầm cái gì ? Hiểu lầm con ư ? Chính mắt mẹ thấy mà . Trời ơi ! Nếu thằng Hoàng biết chuyện này thì sao ?

Vân Đình thấy bà giận dữ , trách mắng Thiên , nên cô lên tiếng :

- Thưa bác ...

- Còn cô nữa - Bà Nhất chau mày , nhìn Đình , khiển trách - Cô cũng thật buông tuồng , phóng túng . Cô không biết xấu hổ sao chứ ?

- Thưa bác . Cháu có gì phải xấu hổ khi yêu anh Thiên chứ ?

- Cô nói sao ?

- Cháu yêu anh Thiên . Đó là điều mà chúng cháu đã gắn bó với nhau từ lâu rồi .

- Thế ...

Bà Nhất ngớ ngàng nhìn cả hai chằm chặp , ngạc nhiên :

- Thế còn Vũ Hoàng ?

- Anh ấy hiểu lầm thôi . Cháu không yêu anh ấy . Cháu chỉ xem anh ấy là bạn .

- Tại sao lại vậy ? Chính thằng Hoàng nói cô là bạn gái của nó .

- Đó là anh ấy nói , không phải cháu . Hôm nay cháu sang đây là vì anh Thiên chứ không ngoài lý do nào cả .

- Vậy là sao ?

- Bác đã hiểu lầm và anh Hoàng cũng thế . Cháu chưa từng hứa hẹn gì với anh ấy cả .

Bà Nhất ngớ ngàng trước lời thú nhận của Vân Đình , rồi bà chợt lo lắng khi nghĩ nếu Hoàng biết ra chuyện này , không hiểu nó sẽ ra sao

.

Bà Nhất buồn bã nhìn mông lung ra ngoài khoảng vườn trước mặt . Bà biết Vũ Hoàng rất thật lòng với Vân Đình . Bà chỉ có mối Vũ Hoàng

là con trai , làm sao bà có thể để cho nó đau khổ chứ ? Bà cứ suy nghĩ và rồi bà mới gọi Thiên vào gặp mình .

Tử Thiên nhìn người mẹ mà mình đã kính yêu từ thuở nhỏ đang chau mày ủ dột . Anh không rõ mình đã làm điều gì lầm lỗi khi đứng

trước mặt bà .

- Mẹ gọi con ?

- Phải . Con ngồi đi .

- Dạ .

- Từ Thiên à ! - Bà nhỏ nhẹ lên tiếng - Con biết mẹ nuôi con từ nhỏ và xem con như con mình . Mẹ không phân biệt con và thằng

Hoàng...

- Con biết .

- Mẹ muốn nói cùng con một chuyện , mặc dù chuyện này mẹ thật không phải , nhưng mẹ vẫn phải nói.

- Dạ , con nghe .

Từ khi Vân Đình nó nói với Vũ Hoàng , nó từ chối thằng Hoàng thì thấy đó , Vũ Hoàng nó rất đau khổ . Mẹ chỉ có mỗi mình nó là con ,

nếu lỡ nó có mệnh hệ nào , thì dòng họ Lâm sẽ không có người nối dõi . Nó rất thật lòng với Vân Đình . Năm nay lại là năm thi của nó ,

nếu nó mất hết ý chí thì cuộc đời nó sẽ ra sao ? Mẹ có thể ...

Bà ngập ngừng khó nói ra lời đề nghị của mình . Nhưng Thiên đã hiểu rõ , anh chau mày , cúi đầu . Cái điều anh vẫn thường nghĩ đến ,

nay đã đến . Anh buồn bã nói :

- Mẹ muốn con chia tay với Vân Đình ?

- Mẹ biết mẹ đề nghị vậy là không phải . Nhưng nếu không có con , Vân Đình sẽ ưng thằng Hoàng . Con là một thanh niên có ý chí và tài

năng , mẹ nghĩ chuyện đàn bà đối với con không ảnh hưởng bao nhiêu . Con chín chắn , điềm đạm sẽ không làm điều gì nông nổi . Còn

thằng Hoàng , nếu nó mất con Đình , mẹ không hiểu nó sẽ sống ra sao . Nó buông trôi đời nó theo cách nào , mẹ rất sợ . Còn con với

tương lai của con , con có thể tìm cho con người đàn bà khác . Con có thể vì mẹ không Thiên ? Con hiểu mẹ muốn nói gì chứ ?

- Con hiểu .

- Con có thể chứ ?

Từ Thiên đau đớn lên tiếng :

- Mẹ cho con thời gian .

- Từ Thiên ! _ Bà nghe thế thì dịu giọng vỗ về , kể lể - Từ ngày cha mẹ con qua đời đến nay , mẹ nuôi nấng con bấy nhiêu năm tháng ,

mẹ chưa hề yêu cầu con làm cho mẹ điều gì , kể cả mai này con làm ra tiền mẹ cũng không cần con phụ giúp , nhưng chuyện này mẹ lại

cầu xin con .

Từ Thiên ngược cặp mắt đau khổ lên nhìn bà và nói :

- Con sẽ nghe theo mẹ .

Bà Nhất mừng rỡ , nhưng bà không tỏ ra vẻ mặt , bà nói :

- Mẹ biết con là một người tốt , có điều Vân Đình biết ra cuộc thương lượng này , nó sẽ phản kháng không đồng ý chấp nhận thằng

Hoàng .

Tử Thiên thở dài đau khổ , đáp :

- Con biết con phải làm gì . Mẹ yên tâm đi . Nếu con làm điều gì sai trái với Đình , cô ấy chắc sẽ đến cùng Hoàng .

Đến lúc này , bà mẹ khôn khéo của Thiên mới thở phào nhẹ nhõm .

- Con tốt quá . Tử Thiên ! Mẹ cảm ơn con .

- Mẹ yên tâm đi . Ngày mai con sẽ đến sở xin quyết định chuyển đi dạy xa /

- Con không ở lại trường sao ?

- Nếu con ở lại thì có lẽ con sẽ không thực hiện được lời hứa cùng mẹ .

- Tử Thiên ! Thiệt thôi cho con quá . Mẹ thật không phải với con .

- Mẹ đừng nói thế . Con rất kính trọng mẹ . bấy lâu nay , mẹ yêu thương con , mà con thì không biết phải trả ơn mẹ ra sao . Bây giờ có

thể làm cho mẹ vui , sao con lại không thể chứ ?

Tử Thiên buồn bã ngồi ủ rũ người bên gốc cây hoa sứ , cái mùi hương ngọt của hoa phảng phất đưa trong không gian hôm nay không làm

cho anh vui và cảm thụ , bởi vì nỗi buồn đang chiếm lấy tâm trí anh . Nó không cho anh nhận bất cứ cảm giác nào ngoài cái cảm giác đau

đớn , rã rời đang hoành hành cơ thể anh .

Ngày mai này , anh đã đi rồi . Từ khi nói chuyện cùng mẹ , anh đã không thường gặp Vân Đình nữa . Nếu có gặp thì anh lại lơ là , hờ

hững khiến cho cô giận dữ triền miên .

Nay mai này khi đã xa nàng rồi , anh không hiểu mình sẽ làm cách nào để tìm quên .

Vân Đình ! Chúng ta yêu nhau làm gì để bây giờ phải chịu nỗi đau chia ly . Anh không hề muốn xa em , không hề muốn mất em . Đình ơi

! Thế mà anh lại đành phải dứt đi cái tình yêu ấy và xô em đến với người đàn ông khác . Có ai ở trong tình cảnh anh bây giờ mới hiểu

được nỗi đau của anh . Tự tay mình đập bỏ đi cái mà mình yêu quý , trân trọng nhất đời mình . Thật là khổ tâm và đau đớn .

- Tử Thiên !

- Là em à ?

Thiên giấu đi nỗi đau trong ánh mắt của mình và nhìn Đình với tia nhìn lạnh lùng , xa cách . Anh hỏi :

- Em tìm anh có chuyện gì ?

Đình hắt hủu mày phật ý vì sự thờ ơ của anh , lúc này anh thật là lạ .

- Không có chuyện gì tìm anh không được sao ?

- Anh rất bận , em đừng có đồng đánh nữa được không ?

Đình đỏ mặt vì lời mắng của Thiên . Cô dựng người nhìn anh không nói ra lời .

- Anh vắng em ?

- Không . Nhưng anh đã nói với em , anh rất bận . Công việc của anh đang cần anh phải tập trung làm quen và học hỏi . Em cứ quấy rầy

anh mãi , anh không thể tập trung được .

- Nhưng lúc này , anh đang ngồi ngắm cảnh mà .

- Sao em biết anh đang ngồi ngắm cảnh ? Anh đang suy nghĩ về công việc .

- Nếu không phải thì thôi , làm gì nổi nóng với em vậy ?

- Chỉ vì em không chịu hiểu em đã lớn rồi .

- Em là vậy đó - Đình tự ái và giận dữ lớn tiếng lại với Tử Thiên - Thật ra anh có yêu em không ? Người ta cặp bồ em cũng cặp bồ , mà

anh không hề nói với em lời nào ngọt ngào cả . Lúc nào anh cũng mắng , cũng cộc cằn với em . Cả tuần nay , anh không đưa em đi chơi .

Hồi hôm qua , em đã nhờ tụi bạn mua giùm hai vé ca nhạc định rủ anh cùng đi . Không ngờ anh lại nói với em những lời như thế . Anh

vừa phải thôi . Em là con người mà , lại là con gái , em có rất nhiều tự ái và hờn ghen . Thế mà khi yêu anh , cả lòng kiêu hãnh của em

cũng bị đánh mất . Đứng trước anh , em chẳng biết mình là cái gì nữa . Trong khi có bao nhiêu người vây quanh cầu cạnh để được làm

thân với em .

Tử Thiên nhìn sững nàng . Lúc nàng giận dữ , trông nàng thật quyến rũ , xinh đẹp . Anh chỉ muốn ôm chầm nàng vào lòng và vỗ về , xoa

địu nàng bằng tất cả những ngôn từ ngọt ngào âu yếm trên trần gian này . Nhưng anh lại không làm được điều này . Anh cúi đầu nhìn

tránh đi nơi khác với bộ mặt lầm lì không thay đổi . Anh nói :

- Em nói đủ chưa ? Anh không có thời gian để nghe em mắng anh những lời vô bổ ấy . Anh không đi xem ca nhạc với em được .

Vân Đình giận dữ nhìn anh :

- Thôi được . Em không cần . Anh không đi thì thôi .

Nói rồi , cô bỏ đi như chạy trở về nhà mình với nỗi uất ức tức giận tràn ngập tâm hồn .

Vừa khi Vũ Hoàng về đến , anh nhìn hút theo cái dáng nhỏ nhắn của Vân Đình khuất sau hàng rào nhà cô . Anh ngăn người buồn bã qua

vào và ánh mắt của anh chạm vào ánh mắt của Tử Thiên . Anh quay đi , nhưng Thiên đã lên tiếng .

- Em mới về hả Hoàng ?

Anh không đáp , bỏ đi . Nhưng Thiên lại nói :

- Ngày mai anh đi rồi , anh muốn nói chuyện với em .

- Anh có gì nói cùng tôi chứ ? Bây giờ anh có đi đến đâu , anh cũng là người hạnh phúc mà .

- Không đâu . Anh rất muốn em được vui vẻ , hạnh phúc . Thật ra , anh và cô ấy không hợp nhau . Nhưng cô ấy lại không chịu hiểu . Anh

nói thật với em , anh đã có người yêu , nhưng vì Đình là một cô gái vô tư trong trắng , anh không thể nói thẳng ra vì sợ làm cô ấy

thương tổn . Mai anh xin đi công tác xa , có lẽ anh ít về , em ở nhà cố gắng lo học và chăm sóc cho cậu mợ .

Hoàng ngạc nhiên :

- Thế còn Đình ?

- Điều đó dần dần cô ấy sẽ hiểu ra rồi sẽ quên .

Hoàng lẩm bẩm ngỡ ngàng :

- Vậy mà hôm cô ấy từ chối em , em cứ nghĩ vì anh nên cô ấy không chấp nhận em . Em rất hận anh . Không ngờ anh lại không có cảm

tình cùng cô ấy . Điều đó khiến em ngạc nhiên , không biết cô ấy có biết không .

- Thời gian sau cô ấy sẽ hiểu . Anh không phải là người hợp với cô ấy . Em hãy cố gắng đừng bỏ cuộc . Ngày mai này anh đã đi rồi . Điều

ấy sẽ giúp cho em có cơ hội thuận lợi nhiều hơn .

Vân Đình đau khổ khi hay tin Tử Thiên đã đi xa . Sao anh ấy không nói gì cũng cô ? Thật ra , cô có chỗ đứng nào trong tim anh ấy không

? Tử Thiên !

Vân Đình thẫn thờ nhìn cảnh xuân đang náo nức vào năm mới mà trong lòng cô không hề có chút mùa xuân . Mùa xuân này trở nên thật

vô nghĩa , một mình cô bên những cuộc vui đang chờ đợi , thật tẻ nhạt và vô vị .

Tử Thiên ! Sao anh lại có thể vô tình đến thế ? Anh khiến em thấy mình như một con rối đáng thương . Lúc thì anh ngọt ngào , gần gũi ,

lúc thì anh lại thờ ơ lạnh lùng . Tình yêu anh cứ như cơn trốt lúc cuốn em lên cao , lúc thì tan biến mất , khiến cho em hụt hẫng chờ vơ .

Bây giờ anh lại bỏ em đi không một câu từ biệt . Người ta yêu nhau không như em và anh . Quả thật , anh đã khiến cho em cứ so sánh

và phân vân đo lường . Em thật sự đã đánh mất niềm tin . Quả thật là như thế .Em đã đánh mất niềm tin yêu tuyệt đối vào anh . Em

không hiểu mình đang đeo đuổi điều gì .

Vân Đình !

Đình đưa mắt nhìn ra và ánh mắt của cô chạm vào bó hoa hồng thật rực rỡ mà Vũ Hoàng ôm trên tay . Cô nói :

- Anh lại cắt hoa đem sang cho em đó à ?

- Em không thích sao ?

- Em rất thích , nhưng không muốn anh bận lòng vì em .

- Sao em lại nói thế ? Lúc này thấy em hay buồn , anh không biết mình phải làm sao cho em được vui lên như trước . Chieh biết tặng em

những cánh hoa này xem như một chút lòng thành mà anh muốn em hiểu cho anh .

- Vũ Hoàng ! Anh thật lạ . Em đã từ chối anh , thế mà anh vẫn không giận em . Anh cứ kiên nhẫn và chân tình .

- Anh còn biết làm gì hơn lúc này .

Vũ Hoàng thở dài phiền muộn . Gương mặt anh trông thật tội nghiệp . Vân Đình không khỏi xúc động , cô nói :

- Anh yêu em đến thế sao ? Tại sao anh lại tự dày vò bản thân mình như thế ?

- Ai biết anh yêu em làm gì ? Vân Đình ! Anh chỉ mong cho anh được mỗi ngày một lần nhìn thấy em , bấy nhiêu đó cũng đã đủ để cho

anh vui trọn một ngày rồi . Cho đến khi nào ... em thật sự bỏ anh theo người , anh thật khờ khạo phải không ? Nhưng biết sao được .

Anh về đây . Em đem hoa đi cắm đi , kéo nó héo hết đó .

Nói rồi , Vũ Hoàng buồn bã quay đi . Cái dáng cao gầy của anh thất thủ trên lối đi , khiến cho Đình buột miệng gọi giật anh lại :

- Vũ Hoàng !

- ...

- Anh ... anh có thể đi dạo với em không ? Đã lâu lắm rồi anh đã không đưa em đi dạo .

Mắt Hoàng sáng lên long lanh , anh mừng rỡ gật đầu :

- Được , được chứ sao không . Em muốn đi đâu ?

Đình nhớn miệng cười trước nỗi vui không giấu giếm của Hoàng . Cô nói :

- Đi đâu cũng được , miễn là em không phải một mình ở nơi đây là được .

Lát sau , cả hai đã sánh vai nhau trên con đường đất nhỏ sau đồi . Đình cảm thấy nỗi buồn đã vơi đi với những ân cần , sẵn đón của Vũ

Hoàng dành cho mình . Phải chăng cô đã tìm được một sự bù đắp ?

...

Một năm sau , họ đã làm đám cưới trong khi Tử Thiên đang ở xa tít nơi miền cao nguyên hẻo lánh . Anh ngậm ngùi thầm mong sao cho

họ luôn được hạnh phúc bên nhau . Điều đó là một điều an ủi cho nỗi đau vẫn mãi trần trở trong lòng anh ...

...

Vũ Hoàng phá tan không khí im lặng ngọt ngào giữa hai vợ chồng :

- Mười mấy năm qua , anh cứ ngỡ mình thật sự có được em , anh sống trọn vẹn cho em và con để giờ đây anh mới khám phá ra mình

chẳng là gì cả trong tim em . Một sự phản bội thật tàn nhẫn . Anh cũng muốn quên đi những dòng chữ mà anh đã vô tình đọc được hôm

nào , muốn quên đi cái ý nghĩ là mình không được yêu , để cứ sống như những ngày tháng qua ngu si và dại khờ . Hừ ! - Hoàng đột ngột

bật cười , nụ cười cứ rục rịch trong cổ họng như chất chứa vạn ngàn nỗi đắng cay chua chát , khiến cho người nghe không khỏi động

lòng , sợ hãi - Ha , ha , ha . Thật đúng là ngu dại . Một thằng đàn ông như anh , chắc là trên thế gian này không có kẻ thứ hai . Vân Đình

! Em bảo anh phải sống sao đây ? Bỏ rơi em ư ? Anh không thể vì anh rất yêu em . Anh yêu em vô cùng , em hiểu không ?

Hoàng nấc lên đau đớn :

- Anh yêu em như chính bản thân mình . Nhưng nếu cứ sống bên nhau như bây giờ thì anh lại không biết đối mặt với em ra sao . Anh tìm

quên trong men rượu , anh uống để cho đầu óc mình mụ mị , ngu dại đi để không phải nghĩ mãi đến chuyện đó , nhưng càng uống thì

càng tỉnh táo . Em ngỡ là anh muốn trở thành một kẻ nát rượu lắm sao ? Em ngỡ là anh muốn nốc hết ly này đến ly khác cái chất cay

nồng đến xé cổ ra này ư ? Không . Không hề . Nhưng nếu không có nó , anh phải vịn vào đâu để biện bạch khi cứ phải ngồi đối mặt cùng

em mà không biết mình phải làm sao ?

- ...

- Người ta có thể trút giận dữ lên đồ vật , lên chính kẻ phản bội mình , trút giận vào các cuộc chơi tiêu khiển trác táng . Còn anh thì

không thể , bởi vì anh yêu em . Anh có thể quỳ dưới chân em van xin em hãy thôi đừng nhớ , nhưng

anh biết chỉ là vô ích . Vân Đình ! Có

lẽ chúng ta nên xa nhau một thời gian . Ngày mai này anh sẽ xin chuyển công tác . Biết đâu sau khi anh trở về , tất cả đã trở lại như cũ

.

- Anh cứ làm những gì anh muốn .

Vân Đình thẫn thờ nhìn bóng Hoàng khuất sau cánh cửa phòng ngủ . Căn nhà lại trở về trong sự tĩnh mịch , cô quạnh . Vân Đình lại đưa

mắt dõi vào màn đêm trước mặt , trên trời dường như vừa có một vì sao băng . Một ngôi sao đáng thương đã rời xa bạn bè của mình để

đi vào cõi mệnh mông vô định .

~o0o~

Một ngày đã trôi qua...

Một tuần lại trôi qua ...

Và tháng ngày chợt trở nên một khái niệm mơ hồ đối với Vân Đình .

Cuốn nhật ký càng dày thêm những lời tâm sự không biết tỏ cùng ai . Gần bốn mươi năm trong đời , nhưng Đình vẫn không rõ mình đã

sống như thế nào trong những năm tháng qua thật vô nghĩa .

Căn nhà rêu phong quạnh vắng , những xác lá chất vàng ngập cả đường đi . Những luống hoa tả tơi trong gió , gãy gập mình dưới nền

đất . Cây cỏ hoang tàn lạnh lẽo , không ai quan tâm chăm sóc chúng cứ héo rũ ra theo tâm trạng của chủ nhân .

Vân Đình thì luôn đắm chìm vào nỗi buồn riêng mình . Niềm vui nhỏ nhoi của nàng giờ đây là những bức thư của Vân Hà về thăm hỏi ,

nhưng cánh thư ấy ngày mỗi ngày cũng thưa thớt dần .

Đình ra vào trong căn nhà như một chiếc bóng không hồn . Đôi lúc nàng không muốn nhúc nhích , bởi vì nàng sợ chính tiếng động do

mình gây ra . Nó vang lên trong không gian tĩnh mịch một cách lạnh lẽo đến rợn người .

Còn thời gian thì vẫn cứ thản nhiên trôi qua .

Trong khi đó , ở nơi thành phố sầm uất đông người , Vân Hà vẫn hồn nhiên với sách vở và niềm vui mới của mình .

- Phú Thành !

Thành quay nhìn Hà , hỏi :

- Có gì không ?

- Anh đưa tôi ra chợ được không ?

- Được thôi . Hôm nay tôi làm việc chứ không đi học .

- Chờ tôi về luôn nhé ?

- Cũng được .

Hà vui vẻ leo lên yên sau chiếc xe của Thành . Từ khi Thành cho cô quá giang đến trường hôm nào và không nhận tiền của cô trả , cô

chợt nhìn Thành bằng ánh mắt khác . Không phải vì Thành chở " chùa " cô mà vì anh sống có nguyên tắc và cái lối sống ấy của anh khiến

cho cô thấy hay hay , thích thích . Cô bót căng thẳng với anh , tuy chưa gọi là thân thiết .

Ngôi chợ ồn ào đã hiện ra trước mặt với cảnh buôn bán nhộn nhịp . Hà xuống xe dặn Thành chờ mình rồi mới bước vào chợ mua sắm .

Hôm nay là sinh nhật cô , mặc dù xa nhà nhưng cô vẫn muốn mừng sinh nhật của mình cho dù chỉ là một món bún ốc đơn sơ , giản dị .

Cô mua sắm đủ vật dụng rồi mới bước ra tìm Thành . Anh vẫn đứng chờ cô đúng nơi đã hẹn. Cô thở phào nhẹ nhõm , khiến cho Thành

mỉm cười , nói :

- Có phải cô tưởng tôi đã bỏ cô ra về ?
- Ờ ... Hì , hì . Tôi cũng thoáng có ý đó . Tôi đi chợ hơi lâu phải không ?
- Đi mua sắm mà . Đàn bà con gái nào lại không cò kè thêm bớt .
- Thế mà anh cũng cho là cò kè . Chẳng qua hôm nay tôi muốn nấu một món hơi đặc biệt một chút .
- Vậy sao ?
- Anh sang chơi nghe ?
- Sang chơi hay sang ăn?
- Chẳng lẽ tôi mời không rõ ý ? Anh đâu có dốt dữ vậy mà còn hỏi lại .
- Me còn dốt, hướng chi người ta. Có gì không, sao tự nhiên tốt bụng ngang xương vậy?
- Buồn buồn thì kiếm chuyện bày ra ăn uống cho vui đó thôi.
- Vậy thì tôi cầu cho các cô buồn mãi, buồn hoài.
- Hừ! Nghe là biết con người chỉ biết cái lợi trước mắt mà không nghĩ đến ai hết.
- Mình không vì mình thì trời tru đất diệt. Không nghe trong phim nói thế sao?

Vân Hà bật cười:

- Có tốt thì sang phụ một tay.
- Cũng được.

Lát sau cả bốn thành viên trong phòng của Phú Thành đã có mặt trong căn hộ nhỏ của hai cô bạn Thúy và Hà. Cái nhóm sáu người đã

làm nên một cuộc họp chợ ồn ào.

Lộc bưng rổ ốc lên trước hiên nhà ngồi lễ. Những con ốc bươu đầy thịt ngập đến tận miệng được lược chín trông mà thèm đến nhỏ nước

bọt. Lộc cứ hấp ha hấp háy mắt để lâu lâu lại lén bỏ tôm một con vào miệng, khiến cho Phú Thành vừa ngượng lại vừa buồn cười. Anh

huých vai Lộc, lừ mắt:

- Mà đừng có mất sĩ diện quá nhé.
- Dào ời! "Khéo lo bò trắng răng". Mặc tao, của dưng đến miệng lại không ăn có mà chết đi cho xong. Vả lại, coi như công tao làm, mày
- xem mười chú tao mới "xực" một chú, rất đàng hoàng chân chất, chẳng ăn gian chú nào cả.
- Lần sau, người ta cách mày đến cổ, ai mà dám mời mày nữa.
- Ày! Thế mà không phải thế. Tao sang đây từ nãy giờ, có ở không đâu. Tao nhặt rau, bóc tỏi, giờ lại lễ ốc, cầu có mà mời tao thì có.
- Phải. Mày được việc lắm.

- Kẻ nào ăn nhiều thì làm nhiều. Vả lại, bốn con mắt sao bằng tám con mắt của bọn mình. Chẳng lẽ chúng mày thấy tao bị theo dõi hay

bị phát hiện lại không cứu bồ, gỡ rối cho tao sao?

- Chẳng còn ra thể thống gì cả.

Hải lườm Lộc và nói. Thế mà Lộc cứ nhơn nhơn ra như chẳng có việc gì. Đến cả Dũng đang giã ớt gần đó cũng phang cho Lộc một câu:

- Miếng ăn là miếng tòi tàn, đừng để mất tư cách vì ăn đó. Con người ta dễ bộc lộ tính cách, nhất là trong lúc ăn. Đừng để người ta đánh

giá được mình.

- Xì! Tao thù oán gì mà tụi bay đoàn kết công kích tao quá vậy?

- Bạn bè chỉ muốn tốt cho mày thôi.

Cả ba cái miệng đồng thanh kêu lên, khiến cho Lộc ngơ ngác nhìn quanh rồi rụt cổ dè dặt bụng rồ ốc chuồn ra xa vòng vây.

- Làm gì vậy? Tao đau tim đó.

- Mày có mà đau răng tụi tao mới thôi.

- Dã man! Tàn nhẫn! Không cho ăn thì thôi, làm gì mà trù ếm ghê thế. Mồm miệng tụi bay độc còn hơn độc dược.

Cả ba đều lườm Lộc một cái đầy vẻ đe dọa, khiến cho Lộc đành ngậm miệng thôi không dám lên tiếng nữa.

- Nè! Mấy anh ơi! Xong chưa?

Vân Hà gọi với lên hối thúc từ phía bếp. Lát sau, cả sáu thành viên đã quây quần bên nồi bún ốc vàng ươm mỡ.

Vân Hà thích thú khi nhìn bạn bè vừa ăn, vừa tấm tắc khen ngon. Phú Thành cũng không tiếc lời dành cho cô.

- Tôi không nghĩ Hà lại khéo tay như vậy.

- Tại sao?

- Trông Hà đài các, tiểu thư quá, không có vẻ thùy my, đảm đang. Tôi nói thế, Hà không giận chứ?

- Hơi quê quê một chút thôi. Thật sự là Hà như thế. Phú Thành không thấy trái sầu riêng sao, vừa đầy gai nhọn, vừa xám xịt, xấu xí,

nhưng bên trong nó lại rất thơm ngon và là của quý hiếm. Có biết bao người ưa thích và thèm muốn.

Phú Thành bật cười:

- Hà nói đúng, nhưng cũng có nhiều người dị ứng với mùi thơm của nó.

- Thiếu số sao bằng đa số được. Bộ anh có trong thành phần thiểu số đó à?

- O'... - Phú Thành cười khế: - Tôi là kẻ trung hòa.

- Không lập trường.

- Không phải. Mà vì tôi đang tìm hiểu xem cái món ngon ấy có thích hợp với bao tử của mình hay không? Đôi lúc mình thích cũng chưa đủ

khẳng định món ăn đó là món ăn "tủ" của mình.

Hà gật đầu nghĩ: Anh chàng này cũng sắc xảo và đáo để lắm. Cô chợt thấy thú vị khi trò chuyện với Thành. Không hẳn anh là người

không có chiều sâu như lần đầu cô đã tưởng. Cô nói:

- Thật ra, lần đầu gặp anh, tôi nghĩ anh không giống như bây giờ.

Thành nhếch môi:

- Tôi biết. Một thằng xe ôm lếch thếch bặm trợn và đáng ghét.

- Anh nói hết rồi còn gì. Tôi cũng như anh lúc nãy. Không nên đánh giá người ta ngay trong buổi đầu gặp mặt khi chưa thật sự hiểu họ,

đó là bài học thứ nhất lúc tôi đặt chân đến đây.

- Trông Hà ở nhà chắc rất được cha mẹ yêu chiều.

Hà nghiêng người nhìn vào chiếc gương trước mặt và làm ra vẻ ngờ ngác hỏi:

- Đâu, chỗ nào đâu? Mặt mũi tôi có chữ được cha mẹ chiều à?

- Mặt mũi thì không, nhưng tính cách thì có.

- Vậy thì tôi xin hỏi anh còn trông thấy được gì nơi tôi nữa?

- Không. Tôi chỉ tưởng tượng gia đình Hà chắc là rất hạnh phúc?

Ánh mắt Hà ánh lên vẻ tự hào:

- Phải. Điều đó thì anh đoán đúng. Gia đình tôi rất hạnh phúc. Tôi tự hào về điều đó. Cha tôi là một người đàn ông đúng mực, lo lắng

cho gia đình, sống có nguyên tắc. Còn mẹ thì rất yêu thương tôi. Còn nữa, mẹ tôi rất xinh đẹp và điều đó là điều tôi được thừa hưởng rất

nhều.

- Không hổ thẹn à?

- Vì sao?

- Tự tôn vinh mình đó.

- Sự thật mà. Nếu có dịp, tôi sẽ mời các anh đến nhà tôi chơi. Mẹ tôi sẽ nấu cho các anh ăn những món ăn thật ngon. Tết đi, chỉ còn

không bao lâu nữa, tôi sẽ viết thư cho mẹ rõ.

- Nếu được vậy thì cái Tết này là cái Tết vui khỏe nhất của tôi. Bởi vì được đi chơi miễn phí và không phải vất vả chạy xe lòng vòng ngoài

đường để đón khách. Mấy năm qua, dường như tôi không hề ăn Tết. Nhìn người ta lo bánh mứt, quần áo là lượt, lại nghe tủi thân đến

phát khóc lên được.

- Anh đừng làm tôi động lòng trắc ẩn chứ.

- Là sự thật thôi. Nếu tôi không bươn chải, lấy đâu ra tiền để chi phí học hành. Thấy người ta ăn Tết mà mình thì không, buồn tủi lắm.

Cái cảm giác ấy có lẽ cô không hiểu được đâu. Nghic lại có cha mẹ vẫn là niềm hạnh phúc lớn nhất của đời mình.

Vân Hà khẽ chớp mắt xúc động vì lời bộc bạch chân tình của Phú Thành. Với điều thuốc cháy dở trên tay và khuôn mặt nhìn nghiêng,

không hiểu sao Vân Hà chợt thấy Phú Thành có một nét quyến rũ rất nam tính, mà từ bấy lâu nay, cô không có dịp nhìn kỹ anh. Cô thấy

ở con người Thành còn nhiều điều mà cô rất muốn biết.

Phú Thành dựng chiếc xe trước hiên nhà. Anh cầm túi xách có đựng một hộp mứt thập cẩm, một ít trái cây và bước vào phòng khách.

- Phú Thành mới về hả?

Thủy vui vẻ lên tiếng hỏi:

- Dạ, hôm nay đưa ông táo, em đem ít trái cây về để di cúng.

Ông Lê ngồi xem báo gần đó, lên tiếng sau lời chào của Thành:

- Dì mà mưa rồi. Còn mưa làm gì cho tốn công.

- Dạ, của ít lòng nhiều. Con cũng không có gì hơn, con vào sau chào dì.

- Hừ! - Ông Lê lăm bằm theo sau Thành. - Bỏ con tép bắt con tôm, mà cũng ma lạnh lắm.

Thành chau mày vì loáng thoáng nghe câu mai mỉa của ông. Anh cúi đầu thờ dài. Những ngày cận tết, gia đình nào cũng náo nức sửa

soạn sắm sửa để đón tết. Một năm đã qua, nhưng đối với Thành chẳng hề có gì thay đổi. Cuộc sống độc thân, tự lập, trơ trọi và lạnh lẽo.

Thấy người ta có gia đình để sum họp quây quần mà anh thêm muốn bủn rủn.

- Thừa dì.

Bà Chi ngược lên, mỉm cười vui mừng:

- Con mới về đó à? Ngồi đây. Dì đang bận gói bánh, còn một ít nữa thôi là xong rồi. Sao mấy hôm nay, con không về nhà. Dì nhớ con

quá.

Thành cảm động, đáp:

- Gần tết, con cũng bận bài vở nhiều.

- Lúc nào con cũng vịn cớ học hành. Dì biết tại sao con không muốn ghé đây rồi.

Bà thở dài, chép miệng:

- Con để ý dự định làm gì, ông ấy nói gì thì cứ mặc kệ ông ấy. Già rồi sanh tật.

- Không có đâu dì.

- Lại còn không có. Lúc nãy bước xuống đây, dì thấy mặt con không vui, có phải lúc nãy ông ấy nói gì với con không?

- Dạ không.

- Chậc! Ngày xưa, lúc mẹ con còn sống, cứ đến ngày tết thì thật là vui. Dì thì gói bánh, mẹ con thì làm mứt. Mẹ con làm mứt rất khéo, ai

ăn cũng phải khen, kể cả ba con.

Bà buột miệng nhắc đến người cha của Thành thì đã vội ngưng ngang và nói lảng sang chuyện khác, nhưng Thành đã thừa cơ hội, anh

liền hỏi tới:

- Dì à! Ba con lúc xưa làm sao mà chết vậy dì?

Bà sầm mặt:

- Con hỏi để làm gì?

- Con không biết. Vả lại, không nghe nói đến phần mộ của cha, con muốn đến viếng mộ cha cũng không biết đến đâu. Người ta cũng có

cha mẹ, còn con có cũng như không. Đến từng này tuổi rồi mà người ta hỏi tại sao cha chết và chôn ở đâu, con cũng không rõ.

Bà Chi thở dài trầm tư, đôi chân mày của bà nhíu lại vì buồn phiền. Bà đắn đo một lúc rồi mới lên tiếng:

- Thôi được. Dì cũng không giấu con làm gì nữa. Gần mười năm nay rồi, thật ra ba con chưa chết. Tại vì dì giận quá nên nói gạt con thôi.

Thành sừng sốt kêu lên:

- Ba con chưa chết hả dì?

- Phải. Ba mẹ con đến với nhau, ông bà ngoại con không đồng ý, lúc đó mẹ con rất xinh đẹp và hồn nhiên. Mẹ con rất yêu ba con, nhưng

còn ông ta thì lại lừa dối, gạt tình cảm của mẹ con. Mới mười mấy tuổi đã mang thai lại không có chồng, người đời dị nghị. Ông bà ngoại

con thì rất sĩ diện, nên đã đuổi mẹ con đi.

- Thế còn ba con?

- Ông ta quan hệ với mẹ con xong thì bỏ đi biệt tích, nên không biết gì về mẹ con cả. Mẹ con lúc ấy thật đáng thương và khốn khổ, bị

ngoại con đuổi phải bỏ ra đi với hai bàn tay trắng và cái thai hoang trong bụng, bị người đời cười chê, lại khổ sở vì không tiền đổi khát,

nên mẹ con phải đi ở mướn cho người ta.

- ...

- Con cứ tưởng tượng đi. Một cô gái chân yếu tay mềm đường đường là một tiểu thư đài các trong một gia đình khá giả, bỗng chốc bị

đuối xua ra khỏi nhà không một đồng xu dính túi, cơ cực biết dường nào. Dì lúc ấy cứ lên lút cấp dưỡng cho mẹ con, nhưng có bù đắp

được bao nhiêu. Cho đến khi sanh con ra, mẹ càng cực khổ hơn vì chẳng ai chăm sóc. Dì nhớ tới lại rớt nước mắt vì thương.

Bà nói đến đó thì sụt sùi khóc kể:

- Một tay ôm con thơ, một tay thì bươn chải lo kiếm tiền, thế mà mẹ con chẳng hề oán than lấy một lời về cha con, cho đến khi ngoại

qua đời, dì mới đón mẹ con về ở chung. Được hơn mười năm, lúc đó cha con đột nhiên trở về. Thế là thảm cảnh lại xảy ra. Mẹ con vì xúc

động mà trở bệnh, căn bệnh do những năm tháng sống khổ mà ra. Rồi mẹ con qua đời, không hiểu con còn nhớ hay không?

- Con nhớ chứ. Chỉ có điều không rõ vì sao cha lại đi biệt mất sau đám tang của mẹ. Con vẫn còn nhớ mang máng khuôn mặt cha con.

- Dì đã bán nhà dọn đi vì dì không muốn cho con theo ông ta. Dì ghét người đàn ông ấy vì ông ta mà mẹ con mới ra nông nỗi đó, sống

khổ đến lúc nhắm mắt vẫn chưa hề có được một ngày vui, hạnh phúc. Thật tội nghiệp cho mẹ con. Dì ghét ba con, nên không muốn cho

con nhận ông ta làm cha. Con có giận dì không Phú Thành.

Thành bần thần vì nghe rõ sự thật về cha của mình. Thì ra anh cũng còn một người cha. Không hiểu bây giờ ông ở đâu. Anh nhìn bà rồi

đáp:

- Dì có cái lý của dì.

- Nếu con cho là dì sai thì dì cũng chịu, nhưng dì không muốn người đàn ông đó quan hệ với con. Ông ta là kẻ đồn mạt, đã làm hại đời

mẹ con. Nếu không vì ông ta thì mẹ con không phải chết khi tuổi đời còn rất trẻ. Đã lâu rồi, dì cũng không nghe ai nhắc đến ông ta. Có lẽ

ông ta đã đi xứ khác sau lần đó rồi.

- Chẳng lẽ ba con lại không tìm con?

- Ông ta có tìm, nhưng dè dặt người quen không chỉ. Tìm kiếm mãi không gặp, có lẽ ông ta đã nản chí đi rồi. Bây giờ con đã khôn lớn, dè

cũng không muốn con làm gì. Thời gian cũng khiến cho dì nguôi ngoai dần. Thật ra, sau này dì có nghe nói ông ấy cũng không quá vô

lượng tâm, chỉ vì ông ta không biết mẹ con có thai, nên lúc đi, ông ta đã không thăm hỏi chăm lo cho mẹ con. Dì đọc được nhật ký của

mẹ con. Tội nghiệp cho mẹ con đã quá yêu mà trở nên nông nổi, mù quáng, chịu hết phần thua thiệt về mình. Con theo dì vào đây.

Thành theo chân bà bước vào trong phòng của bà. Anh đứng nhìn bà lục lọi tìm kiếm. Một lát sau, bà đưa cho anh quyển nhật ký đã ố

vàng, sờn cả.

- Di vật của mẹ con để lại. Dì cất đến tận bây giờ. Con xem đi.

Phú Thành trở về nhà mình với tâm trạng bồi hồi. Căn phòng vắng lặng, cả đám bạn cùng phòng đều đã ra ngoài chơi. Anh ngả lưng

xuống giường của mình và nằm bất động suy nghĩ thật lâu. Thì ra chuyện của cha mẹ anh là thế. Anh biết mình còn có một người cha,

cảm giác ấy thật kỳ diệu. Anh chợt khao khát tìm được ông, để cảm nhận cái tình phụ tử thiêng liêng mà từ nhỏ, anh chưa từng được

hưởng thụ. Anh bật dậy, cầm quyển nhật ký của mẹ và giờ ra đọc. Từng ý, từng lời trong trang sách đều tỏa ra một tình yêu say mê đắm

đuối mà mẹ anh đã dành cho cha anh. Anh đọc say sưa cho đến khi trong trang sách rớt ra một tấm hình. Anh cầm lên xem. Hình của cha

mẹ và anh. Người đàn ông cao lớn chừng chạc trông rất phong trần, nhưng lại rất oai phong, đẹp trai. Anh ngắm nhìn mãi và cẩn thận

cho vào bóp của mình. Anh tin chắc một ngày nào đó anh sẽ gặp lại ông.

Chiếc xe đưa Phú Thành và Vân Hà về đến nhà của cô cũng đã xế chiều. Anh khệ nệ xách giùm Vân Hà lĩnh kinh hai ba túi xách. Anh ca

cầm:

- Tôi sợ không dám đem theo nhiều đồ đạc, ai ngờ lại gặp phải cô.

- Xách giùm một chút cũng kêu ca. Anh có phải là đàn ông hay không?

- Chẳng lẽ làm đàn ông thì phải làm như thế này sao? Chẳng thà tôi làm cái valy để được người ta khiêng.

- Thôi, thôi. Đưa bớt đây. Lắm lời quá.

- Nghĩ lại, tụi thằng Dũng cũng khôn, không đi cùng chuyến xe, chỉ có tôi là đại đột, tính đến trước mấy hôm thì đỡ tốn tiền cơm mấy

hôm, ai dè tính già hóa non. Không hiểu lúc về đến nhà còn phải làm gì nữa đây.

Vân Hà bật cười:

- Thôi, ông đừng ca cẩm nữa. Tôi không để ông làm cái gì nữa đâu. Về nhà rồi sẽ được ăn ngon, ngủ yên.

- Cầu mong là thế.

Căn nhà hiện ra trước mắt khiến cho Hà rồi rít gọi Thành:

- Mau lên! Tới nhà rồi kìa. Nhà tôi đó. Chắc là ba mẹ tôi mừng lắm.

Vân Hà vừa đẩy cánh cổng ra thì chợt có cảm giác kỳ lạ. Mảnh vườn nhà sao xơ xác, tiêu điều không như trong trí tưởng tượng của cô.

Những luống hoa gãy gục chết khô trên lối đi. Xác lá vàng rơi ngập sân và rêu phong phủ khắp bờ tường. Cô ngơ ngàng đứng ngẩn ra

nhìn quên cả cất bước.

- Sao vắng vậy kìa? Ba mẹ đâu rồi?

Hà bước mau vào nhà. Cái lạnh chợt ập lên người cô. Căn phòng khách lúc xưa ấm áp, tươi sáng ngần nào, giờ thì hoang lạnh ảm đạm

ngần ấy. Cô cất tiếng gọi lớn:

- Mẹ ơi, mẹ!

Không có tiếng đáp lại. Hà buông vội mớ hành lý xuống đất và lo sợ chạy bỏ ra sau.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!

- Vân Hà!

Hà sửng sốt dừng lại khi nhận ra mẹ. Cô kinh ngạc tròn mắt kêu lên:

- Mẹ!

- Con mới về à?

- Sao... sao mẹ ốm quá vậy? Ba đâu? Sao nhà cửa lại vắng lạnh như vậy? Mẹ bệnh à?

Vân Đình lắc đầu, trấn an con:

- Mẹ không sao. Con ngồi nghỉ đi. À! Nghe con nói có bạn con về chơi à?

- Dạ phải. Nhưng có mỗi mình Phú Thành thôi. Những người khác, ít hôm nữa họ mới đến vì còn phải về sum họp với gia đình.

- Vậy à? Vậy anh bạn đi cùng con không về nhà à?

- Anh ấy mò côi, nên con rủ về nhà mình ăn Tết cho vui.

Bà nghe xong thì "à" lên ra chiều hiểu chuyện.

- Ba đâu mẹ?

Vân Đình lẩn tránh không đáp.

- Con đi tắm đi. Gọi bạn con vào luôn.

- Dạ

Vân Hà lấy làm lạ vì cảnh gia đình và thái độ của mẹ, nhưng cô chưa tiện hỏi, cô ra gọi Phú Thành vào nhà.

Phú Thành ngồi trọ nơi phòng khách. Căn nhà tương đối lớn với ba phòng ngủ và một phòng khách, chưa kể phòng ăn và nhà bếp.

Thật ra, nếu nó được chăm sóc thì nó là một căn nhà khang trang và đẹp đẽ. Rất tiếc, cái ảm đạm và buồn vắng đã khiến cho nó xấu xí

hẳn đi. Anh bước ra vườn rồi lắc đầu xấn tay áo lên. Anh nhổ bỏ những cây hoa chết, tỉa lại những bụi kiểng và làm sạch những đám cỏ

mọc lan ra thêm. Nắng đã lên cao, lưng và trán anh đã đầm ướt mồ hôi. Căn nhà vẫn chìm vào trong cái tĩnh mịch vắng vẻ nhưng mảnh

vườn đã ra vẻ tươi tắn, rất đẹp.

- Phú Thành! Cháu làm gì vậy?

Thành gạt mồ hôi, nhìn lại và đáp lời Vân Đình:

- Cháu sửa lại cây cối cho tươm tất. Gần tết rồi bác, còn mấy ngày nữa thôi. Lát nữa, cháu chặt ít nhánh mai cắm trong nhà cho sáng.

- Cháu cực công làm gì? Nhà còn có ai đâu.

- Sao bác nói thế? Dù sao cũng có cháu và Hà, cả bác nữa. Nếu bác không chê cháu thì bác để cháu trang trí nhà cửa cho bác.

- Bác cảm ơn cháu. Nhà chỉ có mỗi mình bác, bác cứ ngỡ con Hà không về ăn tết ở nhà. Dù sao ăn tết ở thành phố vẫn vui hơn. Không

ngờ nó lại về, nên bác chẳng sửa sang nhà cửa làm gì. Có mỗi mình bác cũng chẳng cần ăn tết.

Thành nhìn bà một thoáng vì anh vừa nhận ra trong lời nói của bà có một cái gì đó như hờn, như tủi.

- Lúc trước, căn nhà này rất vui. Mặc dù chỉ có mình Vân Hà, nhưng lúc nào cũng có tiếng cười nói rộn rã. Nó rất hiền động, hết chọc

ghẹo bác lại trêu đùa cùng ba nó.

Bà thở dài:

- Giờ thì lại thật vắng lặng. (Tại mình chứ tại ai, khoái đứng núi này trông núi nọ cơ)

- Thế bác trai không về ăn tết sao bác?

Bà lắc đầu:

- Có lẽ ông ấy không về đâu. Hôm nay nữa là còn hai ngày là hết năm.

Bà chớp mắt như muốn xua đi nỗi buồn vừa đến và nhìn Thành, nói:

- Cháu có thể kể cho bác nghe về mình không?

Thành cười gượng:

- Cháu chẳng có gì để kể cho bác nghe cả ngoài những giờ đến lớp và đi làm.

- Cháu học chung cùng Vân Hà à?

- Dạ không. Cháu hơn cô ấy hai lớp. Năm sau cháu ra trường rồi. Cháu không còn cha mẹ, nên phải nương tựa vào dì cháu. Cuộc sống

của cháu không có kỷ niệm nào đáng nhớ cả, duy chỉ có một lần đó là lần mẹ cháu qua đời.

Bà thở hắt, đưa mắt dõi nhìn ra xa:

- Cháu khiến cho bác nhớ đến một người bạn lúc xưa. Ông ấy cũng cùng hoàn cảnh của cháu và dường như cháu cũng có nét hao hao

giống ông ấy.

- Thế bây giờ ông ấy ra sao rồi bác?

- Bác cũng không rõ nữa.

Phú Thành mỉm cười, nói đùa:

- Cháu tưởng bác biết hoàn cảnh của ông ấy ra sao. Nếu ông ấy giàu sang thì chắc tương lai của cháu cũng thế. Bởi vì bác nói cháu giống

ông ấy mà.

Bà Đình bật cười theo:

- Làm sao lại nghĩ thế được. Mỗi con người mỗi hoàn cảnh mà.

- Nhưng đôi khi cũng có sự trùng hợp mà.

- Cháu tin vào bói toán?
- Dạ không
- Bác thì tin con người có số mệnh.

- Bác nghĩ xem, nếu tử vi đúng thì vạn vạn người trên trái đất này có trùng ngày sinh tháng đẻ chẳng lẽ họ đều cùng sướng hoặc cùng

khổ như nhau sao? Trong khi cháu thấy chẳng có ai có số phận giống nhau cả. Cháu có thằng bạn sinh cùng tuổi, cùng tháng với cháu

mà nó sướng như tiên. Có cha mẹ, có gia đình và có biết bao nhiêu sự ưu đãi. Còn cháu thì không.

- Ngày, tháng, năm sinh và còn phải tùy thuộc vào tướng mạo nữa.

Phú Thành bật cười:

- Thế thì cháu đành chịu thua. Cháu xấu tướng lắm, phải không bác?

Bà Vân Đình cười khế:

- Không. Bác không có ý nói như thế. Cháu đẹp trai, phong độ lắm.
- Cảm ơn bác.

Cả hai một già, một trẻ đồng thanh hòa lẫn tiếng cười, vui vẻ bên nhau. Lúc đó, Vân Hà xuất hiện, cô nghiêng đầu làm dáng, hỏi Thành:

- Nè! Anh nói gì mà khiến cho mẹ Hà vui thế?

Phú Thành nhún vai, nheo nheo mắt:

- Có gì đâu.

Cử chỉ của Phú Thành khiến cho Vân Đình thoáng ngẩn ra. Nàng chớp mắt và vội xua đi ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Sao mà lạ lùng.

nàng vội nói và quay đi vào nhà.

- Con ở chơi với Thành, mẹ vào lo cơm nước đây.
- Dạ.

Nói rồi, cô quay lại Thành, gật gù:

- Anh giỏi lắm. Từ hôm về nhà đến nay, Hà mới thấy mẹ vui như vậy.
- Có lẽ vì ba Hà vắng nhà đó thôi.

Hà chau mày:

- Nghĩ cũng lạ. Ba đi công tác gì mà tết cũng không chịu về. Có bao giờ ba đi xa nhà như thế đâu.
- Sao Hà biết?

- Hà có trí khôn mà. Từ lúc Hà biết đến giờ, chưa bao giờ Hà thấy ba vắng nhà, dù là một ngày. Nếu có đi đâu xa thì ba cũng lời mẹ Hà

theo. Lần này thì thật lạ.

- Có bao giờ hai người giận nhau không?
- Anh đừng đoán mò. Ba mẹ Hà không bao giờ mất hòa khí gia đình.
- Làm sao Hà biết? Hà xa nhà gần nửa năm nay rồi, có biết bao nhiêu thay đổi.
- Nhưng Hà biết là không có mà. Gia đình Hà rất hạnh phúc. Ba mẹ Hà rất yêu nhau.

Thấy Hà cau kinh gắt lên thì Phú Thành xua tay:

- Thôi, thôi. Coi như tôi nói nhầm, bỏ đi.

Trong khi cả hai tranh cãi với nhau ngoài vườn thì Vân Đình đã trở về phòng mình. Nàng thần thờ ngồi vào chiếc ghế quen thuộc nơi cửa

sổ. Phú Thành đã khiến cho nàng gợi nhớ về kỷ niệm xưa. Cái ánh mắt nheo nheo tinh nghịch của Thành không khác chi Tử Thiên ngày

trước. Nỗi nhớ lại khiến lòng nàng se sắt.

Tử Thiên! Không hiểu từ đây cho đến cuối đời này, em còn được gặp lại anh không? Mười mấy mùa xuân qua là mười mấy mùa xuân em

khắc khoải hồi tiếc. Phải chi ngày xưa em đừng vội vàng nông nổi. Em đã hiểu lầm tình yêu mà anh dành cho em. Cho đến ngày anh trở

về dự đám cưới em, em mới hiểu mình oán trách lầm anh. Cái đêm đó em vẫn còn nhớ rõ trong lòng mình.

Vân Đình giật mình khi nhận ra chiếc bóng đứng bên hàng rào hoa dâm bụt. Cô run lên, kêu khẽ:

- Ai đó?

Chiếc bóng lay động và vội vã quay đi, nhưng lúc đó Đình đã kịp nhận ra nhờ ánh đèn hắt qua khoảng trống. Cô bật người đứng dậy kêu

với theo:

- Tử Thiên!

Chiếc bóng khẽ ngập ngừng và lại quay lưng dợm bỏ đi. Vân Đình chau mày, nói nhanh:

- Tử Thiên! Nếu là anh, xin anh đừng đi. Em có chuyện muốn nói với anh.

Vân Đình chạy băng qua khoảng sân đầy những hoa giấy đủ màu. Ngày mai là ngày đưa dâu. Nàng cố kềm giữ hơi thở khi nhận ra đúng

là Tử Thiên.

Cả hai đứng lặng bên nhau thật lâu mặt đối mặt, nhưng không nói được lời nào.

- Anh về bao giờ, sao không cho em biết?

Tử Thiên khẽ nói:

- Em bận rộn quá, anh không dám phiền em.

- Có gì đâu. Cho dù thế nào, chẳng lẽ em cũng không dành ra được một ít thời gian để nói chuyện với anh hay sao? Anh đi làm có thoải

mái hay không?

- Cũng bình thường. Ngày mai là ngày đưa dâu, em có cần anh giúp gì không?

Vân Đình chợt nghe rĩ buồn. Nàng thở dài và cúi mặt nói với niềm trách hờn cay đắng:

- Chúng ta dường như quá khách sáo với nhau thì phải. Từ bao giờ vậy?

Tử Thiên quay đi, trong bóng đêm mờ nhạt, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh nổi bật giữa khoảng không gian vắng lặng, anh im lặng

không nói.

- Ngày mai này em đã là vợ của người ta rồi, anh có muốn nói gì cùng em không?

Thiên thở dài đau xót:

- Anh chúc cho em được hạnh phúc.

- Chỉ thế thôi sao?

- Em còn muốn anh nói gì nữa.

- Anh không trách em, cũng không hỏi vì sao lại quyết định vội vàng ư?

- Anh không trách em, vì điều mà em quyết định là một điều tốt đẹp. Em lấy Hoàng, em sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc, an nhàn.

- Anh cho là như thế ư? Dường như đó là điều mà anh mong ước?

- Phải.

Tử Thiên đau khổ trả lời và nghĩ thầm:

"Vân Đình! Em đừng hỏi anh nữa. Làm sao anh có thể mong ước điều đó chứ. Đáng lẽ ra anh không nên về đây, nhưng anh không muốn

cho Vũ Hoàng nghi ngại, không muốn khiến cho mọi người mất vui. Thà rằng cứ để mình anh chịu đựng nỗi buồn một mình anh."

- Em không tin, anh không hề có chút cảm xúc nào về quyết định của em. Tử Thiên!

- Vân Đình à! Ngày mai này, em đã là cô dâu rồi. Tất cả những gì đã qua, em coi như là một cuộc vui trong chốc lát. Nếu em thấy thích

thì cứ giữ nó làm kỷ niệm cho riêng em. Còn nếu không, em hãy quên nó đi, coi như một giấc mộng đã tan.

Em vẫn không cam tâm vì thái độ của anh. Chẳng lẽ nào anh lại có thể coi như không có gì xảy ra?

Tử Thiên chau mày, nói:

- Thế em muốn anh làm gì trong lúc này? Nếu như anh không xem như có gì xảy ra, chẳng lẽ anh phải gào khóc lên hay van vãn nài xin em

hãy đừng bỏ anh sao? Anh tôn trọng quyết định của em, em có suy nghĩ và có quyền với đời mình.

- Em... Phải. Em thật vô lý. Em mong muốn anh cái gì chứ? Từ lâu, anh đã là thế rồi. Dừng đừng, thôi ơ. Em không phải là người cần

thiết đối với anh. Tại sao em lại cứ ảo vọng mong cái mà anh không dành cho em. Chỉ cần anh nói một lời thôi, em sẽ bỏ tất cả. Em đã

mong anh nói ra điều ấy khi chạy ra đây cùng anh. Em mong là thấy được nỗi đau khổ của anh, mong được anh bộc bạch tâm tư mình,

mong những lời nhớ thương âu yếm mà anh dành cho em, nhưng tất cả đều là con số không. Ôi, Tử Thiên! Em cảm ơn anh đã cho em sự

thanh thản để về làm vợ người ta. Em cảm ơn anh nhiều lắm.

Nói rồi, Vân Đình quay người chạy vào nhà với sự bề bồng chưa xót.

Ngày vui đã kết thúc, Vân Đình cởi chiếc áo cưới treo lên thì cũng là lúc nàng hiểu ra Tử Thiên đã dối gạt nàng. Đêm qua, anh đã uống

rượu đến say khướt và bị tai nạn phải vào nằm viện.

Nàng chợt hiểu khi nhớ lại về mặt vui mừng của mợ anh trong ngày cưới của nàng. nét vui ấy có một điều gì thật lạ. Nàng đau khổ và

đành cắn răng chấp nhận vai trò mới của mình trong niềm ân hận nhức nhối khôn cùng .

Sau lần đó , Tử Thiên đi biệt không về . Thời gian trôi qua với bao thăng trầm cuốn hút nàng theo . Gần hai mươi năm rồi , không biết

giờ anh ở đâu . Có lúc nào anh nhớ đến em không . Tử Thiên ?

Vân Đình lần giờ quyền nhật ký và nàng cầm lấy cây bút . Tâm tư nàng lại trải đầy trên trang giấy trắng .

Tử Thiên ! Vũ Hoàng đã đi được ba tháng nay rồi . Chưa lần nào Hoàng lại xa em như lần này . Em đã làm khổ anh ấy . Chúng ta đã tự

làm khổ nhau . cả ba chúng ta không ai được sung sướng trong suốt bao năm qua . Những ngày gần

đây , sống một mình quạnh quẽ

trong căn nhà vắng này , em mới thấy tiếc nuối . Tại sao em lại bỏ đi 8 bao tháng ngày vô nghĩa trong cái trách nhiệm và bổn phận của

mình ? Tại sao lúc xưa chúng ta không có chút dũng khí nào để đến cùng nhau ? Em khao khát và mong ước được gặp anh , được gặp

anh một lần nữa để nói với anh tất cả nỗi nhớ thương dày vò em trong bao lâu nay . Mặc dù em biết điều mong ước đó thật đáng phỉ nhổ

, vì em đã là vợ người ta .Em có lỗi với Hoàng . Quả thật, em có lỗi với anh ấy . Sự ngoại tình trong tư tưởng cũng ghê khiếp như một kẻ

ngoại tình thực thụ . Hoàng trách em, em không buồn , nhưng sau này khi thấy anh ấy tự dần vặt mình, thì em lại thấy xót xa , khổ sở .

Suốt cả đời mình , em không làm được điều gì đúng đắn và suốt cả đời này , em chẳng có lấy được một ngày hạnh phúc thật sự . Cái

hạnh phúc mà em mong muốn , khát khao .

Mùa xuân đã trôi qua, Phú Thành ở nhà Vân Hà được một tuần . Anh đi cùng Hà thăm viếng cảnh đẹp xung quanh cho đến hôm nay thì

chẳng còn chỗ nào để đến nữa .

- Nè ! Làm gì mà ngồi ủ rũ ra ở đây vậy ?

Thành ngước nhìn Hà , đáp :

- Không ngồi ở đây, cô nói tôi ngồi ở đâu bây giờ ?

- Đi chơi với tôi .

- Cô nói hết chỗ đi rồi mà .

- Trời đất bao la mà thắng cảnh thì hết, nhưng còn thiếu gì chỗ đi, như đi dạo phố này, đi ăn, đi hát karaoke . Trời ! Anh làm như cả cái

thị trấn này chỉ có bấy nhiêu chỗ thôi ư ? Ấu trĩ quá .

Thành nhăn nhó :

- Thì cô muốn đi thì đi . Làm gì sử và tôi quá vậy ? Cô là chủ nhà mà . tiếp đãi sao cũng được . Chủ yếu là tôi cần có cơm ngày ba bữa ,

có bánh tét , củ kiệu ăn để biết tết là được rồi .

- Suốt ngày chỉ biết ăn, anh hạ thấp mình quá rồi đó .

- Làm gì có . Ai nói ăn là hạ thấp mình đâu . Cô không thấy ăn luôn được đặt ở hàng đầu sao ? Ăn học này , ăn nói này, ăn mặc , ăn ngủ

.....

- Và ăn tham, ăn gian nữa.....

- Hờ...hờ....cái đó thì....thì....thôi không biết à .

- Xí ! Cón giả bô sự ợng sùng . Làm như mặt anh chưa chai vậy .

- Nè ! Làm gì mà xài xể tôi quá vậy ? Dù sao mấy ngày qua , tôi cũng có bỏ công mà .

- Hứ ! .

- Không phải à ? Như cái tạo lại sân vườn này , đãi đậu , lau lá , nấu bánh...Ồi thôi trăm việc , nghìn công . Tôi thấy mình đáng công lắm

.

- Thôi được . Coi như tôi chưa nói điều gì . Bây giờ anh có đi hay không ?

- Thì đi .

Cả hai cùng nhau ra ngoài . Phố xá còn đang đầy áp hương vị của mùa xuân . Những tà áo mới còn tràn ngập đường cùng những câu chúc

tụng và những khuôn mặt vui vẻ , hạnh phúc .

Vân Hà kéo Phú Thành qua các dãy hàng bán các tượng bằng đất sét trông rất ngộ nghĩnh , xinh xắn .

Cô vùi vùi :

- Anh tặng tôi món quà , được không ?

- Để làm gì ?

Vân Hà chau mày , nhăn nhó :

- Đừng có buồn xin quá như vậy . Coi như để tôi vui đi .

- Tôi có thấy cô buồn bao giờ đâu .

- Hừ ! Thì coi như làm kỷ niệm lần đầu tiên đến nhà tôi vậy .

- Chắc ! Nhưng những bức tượng kia xấu xí , vừa mắc tiền , đất sét không mà đến mười mấy ngàn , làm như có độn vàng trong đó

vậy .

- Trời ơi ! Không biết mai một anh cặp bồ ra sao nữa . Keo kiệt quá đi thôi . Để tôi tự mua cho mình vậy .

- Đó . Như thế có đỡ phiền hà không ? Vừa tự ý thích của mình , vừa không làm cho người ta khó chịu và phải móc tiền một cách vô lý ,

miễn cưỡng .

- Xí ! Bây giờ tôi mới biết chữ tro trên có ý nghĩa ra sao ?

- Ôi ! Vậy à ? Còn tôi thì tôi chưa biết , vì tôi không có tro trên như cô .

- Anh dám

- Gì cơ ?

- Hừ ! Tức chết đi được . Biết thế , lúc này mặc anh ở nhà một mình cho kiến thui cho xong .

- Không có đâu . Nếu ở nhà , tôi sẽ được bác cho ăn suốt rồi . Lại còn được bác luôn miệng khen cháu giỏi , cháu siêng , cháu đẹp trai ,

lành lợi .

- Ơc ! Mắc ới quá .

- Cô có ăn gì đâu mà mắc ới . Hay là bị cái gì mà người ta thường bảo mấy bà hay ới mưa ...cái gì....nghe đóHi . hi .

- Đồ ôn dịch ! Chết đi .

Vân Hà mặc cho người đi trên đường nhìn họ . Cô đuổi Phú Thành khắp các ngõ đường , mặc cho Phú Thành vừa cười , vừa la chối

lối . Cho đến khi cả hai mệt lử người , họ ngã lưng ở một bãi cỏ hoang nơi dãy phố vắng cuối đường .

Phú Thành xoay người nằm nghiêng gương mặt của anh kề sát mặt Vân Hà . Dư âm nụ cười còn đọng trên bờ môi của họ . Thành lấy

cọng hoa cỏ khêu nhẹ lên cánh mũi còn đang phập phồng của Vân Hà . Hà chun mũi , gạt tay Thành ra và ngay trong cái khoảnh khắc ấy

, cả hai chợt thấy bối rối , lúng túng quay đi tránh ánh mắt nhìn nhau .

Hà chống tay, ngồi lên :

- Mình về thôi .

- Ờ .

Lạ ghê chưa . Tại sao mình lại bối rối trước ánh mắt của anh ta nhỉ ? Bỏ đi . Đừng cho là mày thích anh ta đó , Vân Hà .

Trên đường về nhà , cả Vân Hà và Phú Thành cũng trò chuyện ít hơn và dường như có một chút ngưng ngưng pha lẫn trong cử chỉ của

họ .

Tiếng nói chuyện vọng ra từ trong nhà khiến cho Vân Hà vui mừng , reo khế :

- Ba tôi về rồi .

Thế nhưng nụ cười trên môi Hà chợt lịm tắt khi tiếng nói của ba cô lạnh lùng cất lên . cô đứng lại lắng nghe .

- Tại sao em không muốn cho con biết điều này ? Chẳng lẽ em giấu được đến suốt đời hay sao ?

- Vẫn biết thế , nhưng bây giờ không phải lúc . Em xin anh, chuyện của chúng ta chưa giải quyết xong , anh đừng để nó ảnh hưởng đến

con .

- Có lẽ nó cũng đã đoán ra rồi . Mấy tháng nay , anh không về , tết lại vắng nữa chẳng lẽ em cho là nó khờ dại lắm sao mà nó không

nhận ra sự bất thường đó .

- Không . Nó không hề nhận ra , bởi vì em nói với nó là vì anh bận rộn với công trình mới ở xa , không thể bỏ ngang được .

- Vân Đình ! Anh mệt mỏi lắm rồi . Anh muốn mau chóng dứt khoát tình trạng này .

- Em không phải là không đồng ý ly dị cùng anh , nhưng anh cho em thời gian sắp xếp và nói với Vân Hà

- Anh nghĩ không có gì phải kéo dài thêm nữa . Vân Hà đã lớn và đây chính là điều em mong muốn . bây giờ sao em lại ngập ngừng

muốn kéo dài thêm . Suốt mấy tháng qua, anh đã suy nghĩ nhiều rồi . Anh không muốn mất em , nhưng lại càng không thể đối mặt cùng

em mỗi ngày . Có lẽ em nói đúng . Chai tay là biện pháp tốt nhất lúc này .

- Vũ Hoàng ! Thôi thì để cho con nó vui trọn mùa xuân này đi . Em sẽ cho nó biết sau . Còn về các thủ tục thì anh cứ tiến hành , em sẽ

đồng ý ký tên .

- Ngày mai anh đi .

Vân Đình ngẩng lên với ánh mắt buồn vời vợi , hỏi Hoàng :

- Sao lại gấp thế ? Anh không thể ở lại vài ngày với con sao ?

- Anh xin lỗi . Anh hứa với người ta rồi .

Vân Đình thở dài xót xa :

- Em hiểu

Nàng buồn bã quay đi . Nàng tự hỏi tại sao nàng lại có cái cảm giác đau lòng như thế . Chia tay . Ly dị ư ? Thật sự đã kết thúc rồi sao ?

Vũ Hoàng ! Gần hai mươi năm khăn gói , dù sao nàng cũng thấy chạnh lòng xót xang . Thôi thì thôi . Cứ để cho Hoàng đi tìm kiếm hạnh

phúc thật sự cho chính mình . Dù sao nàng cũng thành thật cầu mong cho anh được hạnh phúc .

Phú Thành chạy đuổi theo Vân Hà ra đến bãi đất trống sau nhà . Cô gục đầu vào hai tay và bật khóc , khiến cho Phú Thành ái ngại lên

tiếng :

- Vân Hà à ! Đừng khóc được không ?

Hà gạt lên trong làn nước mắt ràn rụa :

- Anh mặc kệ tôi , anh tránh ra đi .

- Sao tôi lại bỏ cô trong lúc này được . Có một người bên cạnh an ủi cũng được thấy người ngoài mà .

- Tôi không cần .

- Không có đâu . Nè ! - Phú Thành dè dặt bước đến bên Hà , anh đặt tay lên vai Hà , nói - Dựa vào vai tôi nè . Tôi cho cô mượn đó . Cứ

dựa vào mà khóc dễ chịu hơn nhiều .

Hà nhìn nhanh Thanh rồi oà lớn lên khóc . Cô mặc cho Thành kéo mình vào lại lòng anh . Cô không thể nhờ gia đình mình lại trở nên như

thế . ba mẹ đòi ly dị nhau ư ? Tại sao vậy ? Cô đã từng tự hào về họ , thế mà giờ đây , họ đã khiến cho cô thất vọng hụt hẫng đến đâu

lòng . Ba đã làm gì ? Và mẹ đã làm gì ? Tại sao vậy ? Tại sao ba mẹ lại đánh mất niềm tự hào kiêu hãnh của cô .

Chẳng biết Hà khóc được bao lâu , cho đến khi cô thôi nức nở thì Thành đã thấy bơ vơ vai mình ướt sũng . Anh nhẹ nhàng lên tiếng :

- Đừng buồn nữa .

Vân Hà chùi dòng lệ còn vương trên má và nói :

- Tôi phải đi hỏi ba mẹ . Tại sao họ lại làm như thế ?

Thành níu cô lại , lắc đầu :

- Đừng đi . Cô không thấy lúc này ba mẹ cô đang rất buồn sao ? Họ đang đau khổ , cô đừng làm phiền họ . Tôi nghĩ rồi họ sẽ nói cùng cô

. Nghe tôi đi , đừng làm rối tung lên . Lúc này , cô không thấy mẹ cô rất buồn sao ?

- Nhưng tôi không thể chờ được . Tôi muốn biết tại sao ba mẹ tôi lại ly dị . Tôi rất muốn biết . Tôi đã rất tự hào về gia đình của mình .

Đôi mắt của Vân Hà chất chứa thật nhiều nỗi đau thương . Cô thẫn thờ nói tiếp :

- Ba yêu thương tôi , mẹ cũng yêu thương tôi , cả hai người là niềm tự hào của tôi . Tôi khoe khoang về gia đình mình với anh , thế mà

giờ đây , tất cả đã không còn . Tôi không biết tôi sẽ sống ra sao trong tương lai . Tôi không muốn cha mẹ tôi mỗi người một ngã .

Bà Đình ngồi trước mặt con gái như phạm nhân trước quan toà . Đôi mắt của Vân Hà nhìn mẹ , trách móc :

- Tại sao lại như thế chứ ? Tại sao mẹ và ba lại muốn ly dị nhau ?

Vân Đình khổ sở đáp :

- Con không hiểu đâu . Vân Hà . Con chỉ nên biết từ đây , ba và mẹ xa nhau . Con muốn ở với ai tùy con quyết định .

- Nhưng tại sao ?
- Con lớn rồi , đừng gào lên như thế . Chuyện này ba má tự quyết định không phải tại ai cả .
- Có phải tại vì ba không ?
- Không, Con đừng hỏi nữa .
- Con không tin . Nếu không do ba thì do mẹ .
- Vân Hà !
- Mẹ nói đi . Có phải vì mẹ không ?
-

- Mẹ nói đi . Có phải vì mẹ không ?

Đình nghẹn ngào đáp :

- Phải .

Vân Hà bật dậy và nhìn mẹ , gào lên :

- Con ghét mẹ .

Vân Hà cứ ngồi im lặng cúi đầu ở một góc phòng . Không như mọi lần cô đến nhà , khiến ông Tử Thiên cảm thấy lạ .

- Hôm nay em có chuyện buồn à ?

Hà cắn môi với ngấn nước mắt chực chờ ở rèm mi :

- Có chuyện gì ? Em có thể nói với tôi không ?

Hà bật khóc vì lời hỏi của thầy đã gợi lại vết đau của cô . Ông bối rối khi thấy cô bật khóc . Ông lên tiếng vỗ về :

- Đừng khóc . Có chuyện gì , cứ nói . Nếu tôi giúp được em , tôi sẽ giúp .

- Thầy cho em ở lại đây được không ?

Hà chợt bật lên nói lời đề nghị khiến cho ông Tử Thiên ngỡ ngàng chưa kịp trả lời thì Hà đã nói tiếp :

- Em không còn chỗ ở , thầy cho em ở nhà ít hôm , em sẽ kiếm chỗ dọn đi sau .

- Có chuyện gì xảy ra với em ?

Hà chau mày , rồi chậm rãi đáp :

- Ba mẹ em đã ly dị nhau , bây giờ em không biết mình phải làm sao cả . Họ không còn lo cho em nữa .

Ông nhíu mày ái ngại nhìn cô học trò của mình :

- Cho dù có ly thân thì một trong hai người cũng phải có trách nhiệm với em chứ ?

Hà cúi đầu , mím môi , đáp :

- Em không cần họ lo cho em . Tự thân em sẽ lo cho em .

- Sao em lại nói thế ? Em còn nhỏ , không có công việc gì ổn định , lại còn phải học hành .

- Học để làm gì chứ thầy ? Còn có gia đình nữa đâu . Lúc xưa , em học vì muốn làm con ngoan của cha mẹ , nay gia đình đã ly tán , em

cần gì trở thành con ngoan chứ ? Nếu thầy không cho em ở nhờ thì em sẽ tìm chỗ khác vậy ,

- Em định đi đâu ?

- Em không biết . Nếu chỗ nào dung dưỡng cho em thì em ở .

Ông thở dài , nói :

- Em nông cạn quá . Cứ ở lại đây rồi từ từ hãy tính .

Vân Hà nhìn ông bằng ánh mắt biết ơn và nói :

- Em cảm ơn thầy .

Căn nhà có thêm Vân Hà , dường như bớt tẻ nhạt hơn .

Ông Thiên cảm thấy cuộc sống thường ngày của mình như được sắp xếp một cách chu đáo tận tâm hơn lúc chỉ có bà Mười . Đi dạy về ,

ông đã thấy sẵn chiếc khăn lau mặt mát lạnh đặt trong phòng , quần áo được ủi xếp gọn gàng . Mỗi ngày , Hà tự chọn cho ông một bộ

với màu sắc hài hoà , kể cả đôi giày cũng được cô lau chùi bóng lộn . Các món ăn thường ngày cũng được cô kê thực đơn hẳn hoi không

tuy tiện như bà Mười đựng đầu mua đó . Ông Thiên cảm thấy nếp sống đột nhiên thay đổi một cách thoải mái và ấm cúng . Đúng là cần

nhà có tay người đàn bà nhúng vào , nó khác hẳn với lúc ông còn sống độc thân một mình với người tớ già vụng về chậm chạp . Tuy

nhien , điều mà ông tâm đắc nhất là những món bánh ngọt mà Hà tự tay mình xuống bếp nấu cho ông ăn , nó có một hương vị thật quen

thuột và ngon tuyệt , khiến cho ông đôi lúc chạnh lòng nhớ về dĩ vãng .

Mới đó mà Hà đã ở nhà được gần một tháng . Khoảng thời gian ấy là một chuỗi ngày vui vẻ đầm ấm . Ông cảm thấy như mình vừa trẻ

lại vào cái tuổi đôi mươi .

Bà Mười mở cửa cho ông và mỉm cười , nói đùa :

- Hôm nay trông cậu thật đẹp như trẻ ra đến mười tuổi .

Ông bật cười :

- Hôm nay bà cũng biết nói đùa với tôi nữa à ?

- Không có đâu . Là tôi nói thật đó .

Người tớ già phân bua :

- Từ ngày có cô Hà đến nhà ở , tôi thấy nhà cửa ấm cúng ra và cậu cũng vui vẻ lên . Cậu Thiên à ! Cậu năm nay đã gần bốn mươi , cậu

nên lập gia đình đi . Tôi thấy cô Hà đó cũng được lắm , tốt nét , đẹp người .

- Bà nói nhảm cái gì thế ?

- Tôi nói thật .

- Thôi , đóng cửa đi . Tôi không có thời gian dây dưa với bà . Cô ấy là học trò của tôi đó .

Nói rồi , ông đẩy vội chiếc xe ra cửa . Nhưng ông vẫn còn nghe tiếng của bà Mười lẩm bẩm theo sau :

- Học trò thì học trò , chẳng lẽ không lấy nhau được ? Gái lớn lấy chồng , trai đơn thì cưới vợ mà .

Ông lắc đầu và cho xe chạy nhanh r phố . KHÔNG phải lời của bà Mười không tác động đến ông . Thật ra , bấy lâu nay , ông đã thấy có sự

thay đổi trong lòng mình . Ông rất bối rối và hổ thẹn , dù sao cái số tuổi của ông cũng gấp đôi tuổi của Hà . Ông lại là thầy của cô và

điều mà ông ái ngại nhất là cô đang tá túc ở nhà ông . Ông rất sợ tiếng dèm pha của người đời . Nhưng mặc dù những cái không nên ấy

luôn nhắc nhở ông , ông vẫn thấy lòng mình xốn xang mỗi lần ông chợt tỉnh giấc nửa đêm vì những giấc mơ kỳ lạ ám ảnh ông . Những

giấc mơ mà trong đó chỉ có ông và Hà quán quýt gần kề bên nhau .

Ông không hiểu tại sao ông lại có thể rung động bởi một cô gái vừa gặp có đôi lần đó . Và ông cũng không hiểu vì sao ông lại bằng lòng

để Hà ở lại nhà ông , bao lâu nay . Phải chăng trái tim của ông đã thúc đẩy những hành động ấy , nên ông không thể dùng lý trí để phán

xét , cân nhắc . Phải chăng vì người con gái kia đã khiến cho ông gợi nhớ về một hình bóng cũ ?

Ông chợt thấy bồi hồi và không tự chủ được mình . Ông tấp xe vào một chiếc quán bên lề đường và ngồi đó với ly cà phê đậm đặc để suy

nghĩ , trầm tư .

Cứ mỗi lần dĩ vãng tái hiện là mỗi lần ông cảm nhận nỗi đau lại trở dậy bào bốt trái tim ông .

Tình yêu và hạnh phúc là một ẩn ngữ đã từ lâu ông không thể giải nghĩa . Ông đã quên hẳn đi những từ ngữ ấy , gần hai mươi năm qua

. Ông luôn sống trong nỗi khắc khoải muộn phiền . Ông khắc khoải muôn piề và từ chối tất cả tình cảm của nhiều cô gái dâng hiến cho

ông . Không phải vì họ không đẹp hay vụng về , thiếu nét na , dịu dàng , nhưng chỉ vì ông không thể quên đi người tình cũ .

Gần hai mươi năm qua , nếu nói ông đại khờ cứ ôm mãi mối tình si trong lòng mà nhớ thương , dù ông đã biết nỗi nhớ của mình là một

điều vô vọng thì thật là ngu xuẩn ấy mà không thể giải thích được vì sao .

Thả mà giờ đây , sau hai mươi năm khờ dại ấy , ông lại để lòng trần trở vì một cô gái tr3 mới gặp có vài năm .

Lần đầu tiên gặp cô ấy , ông đã thoáng giật mình thẳng thốt bởi ánh mắt , điệu cười sao có nhiều nét quen thuộc , thân thương . Ông

bồi hồi mãi suốt mấy ngày để rồi đến lần gặp sau , ông chợt thấy lòng mình rộn rã vui mừng . Ông đã yêu cô gái trẻ đó rồi . Phải . Ông

không thể lừa bịp chính lòng mình . Ông đã yêu người con gái đó .

Ông cúi đầu , xoay nhẹ ly cà phê trong tay mình . Ông không biết với mối tình muộn màng này , ông có tìm được cho mình niềm hạnh

phúc đã mất năm nào chẳng ? Tuy nhiên , ông tin vào cảm giác của mình . Vân Hà là một cô gái tốt , ông không nên bỏ lỡ cơ hội lần thứ

hai . Nghĩ thế , ông đứng dậy trả tiền nước rồi lấy xe chạy ra khu phố lớn . Ông sẽ dành cho Hà một điều bất ngờ , thú vị .

Vân Hà về đến nhà và ngạc nhiên thấy căn nhà như có gì khác thường , cô nhìn quanh và chợt nhận ra :

- Ôi chào ! Hoa ở đâu mà cấm nhiều thế này , dì Mười ơi .

- Có gì không cô ?

- Hôm nay là ngày gì mà chưng dọn nhà cửa đẹp quá vậy dì Mười ?

Bà Mười lúng liếng mắt ranh mãnh , rồi đáp :

- Tôi đâu có biết . Thấy cậu Hai mua về , biểu tôi cấm thì tôi cấm thôi .

- Vậy thầy đâu ?

- Ờ...cậu ấy lại đi đâu ra ngoài rồi .

- Vậy à ? Thôi, để tôi thay áo rồi phụ dì làm cơm .

Bà xua tay , vội vã nói :

- Không cần , Tôi làm xong hết rồi .

Hà nhướng mày , chắc lười ra vẻ thất vọng :

- Vậy là tôi lại thất nghiệp rồi .

- Hay là cô xem lại mấy bình hoa , tpo già cả , vụng về , cấm đại cấm đùa . Cô có mắt thẩm mỹ thì chừng bày lại giúp tôi đi , kéo cậu về

lại chê .

- Thôi, cũng được .

Bà Mười thấy Hà lui cui đem mấy bình hoa ra sửa lại thì mỉm cười bỏ ra sau bếp .

Hà làm xong công việc bà Mười nhờ thì bỏ vào phòng ngủ . Cô thở dài vì thời gian rảnh rỗi của mình . Hôm nay cô cứ bồn chồn không

yên . Mọi năm , vào ngày này là một ngày thật vui vẻ của cô , Cả nhà đều rộn rã quây quần bên căn bếp với mẹ . Ba cô và cô lăng xăng

phụ mẹ sửa soạn buổi tiệc mừng sinh nhật cho cô . Bạn bè cô không có bao nhiêu , cho nên ba mẹ chỉ mừng sinh nhật cô trong phạm vi

gia đình . Hình ảnh của ngày ấy bây giờ tái hiện về tràn trề trong tim cô .

Nếu như cha mẹ không ly dị thì giờ cô đã có mặt ở nhà cùng mẹ xay bột làm bánh xèo rồi . Cái món ăn mà sinh nhật nào của cô , mẹ cô

cũng làm . Món bánh xèo thơm ngon , hấp dẫn do bàn tay khéo léo của mẹ làm ra lúc nào cũng khiến cho cô ăn đến mê mết .

Mẹ ơi ! Ba ơi ! Tại sao bây giờ gia đình mình lại ra nông nổi này chứ ? Tại sao ba mẹ chia tay nhau ? Ba mẹ yêu thương nhau dường ấy

, chưa hề lần nào con thấy cả ba và mẹ giận nhau, thế mà giờ đây đột nhiên mỗi người mỗi ngã . ba mẹ không nghĩ đến con sao ?

Vân Hà gục đầu xuống bàn và nước mắt của cô lại âm thầm lăn dài trên má . Cái cảm giác bị bỏ quên thật đau đớn , khó có thể chịu

được . Gần một tháng nay mà chẳng có ai quan tâm tìm cô . Cô thêm được trở về căn nhà của mình , thêm được sà vào lòng mẹ và nũng

nịu . Thêm được ngồi bên mâm cơm ngon lành thơm mát do chính tay mẹ khéo léo nấu nướng và thêm được nghe ba trêu ghẹo cô và trâng

cười sáng khoái , khi cô phụng phịu giận dỗi .

Ôi ! Gia đình . Bây giờ cái khái niệm về gia đình sao chợt trở nên khó nhận biết ra . Cô đã mất hết rồi .

- Vân Hà !

Tiếng gọi của ông Thiên khiến Hà giật mình lau vội nước dòng nước mắt và chạy ra đẩy cửa cho ông vào , Cô hỏi :

- Thầy mới đi làm về à ?

Ông không trả lời cô mà chỉ chăm chú nhìn ngón lệ còn đọng trên má cô và hỏi :

- Em khóc à ?

- Dạ không .

Ông ái ngại nói :

- Em soi gương xem , còn giấu tôi à ?

Cô cúi đầu bối rối không đáp . Ông Thiên thấy vậy thì dìu cô ngồi xuống chiếc ghế và hỏi :

- Em buồn chuyện gì ? Có phải tôi đã làm gì khiến em không vui ?

- Không có .

- Vậy thì em có gì buồn ? Có thể kể cho tôi nghe được không ?

Cô lắc đầu và bắt đầu thấy mắt mình lại cay cay . Cô tủi thân trước sự quan tâm của ông .

- Không có gì đâu thầy .

Ông Thiên như phật ý vì Vân Hà từ chối tâm sự với ông .

- Em xem tôi là bạn được không ? Cứ nói ra cho tôi nghe điều gì đã khiến cho em không vui ? Nếu không, tôi sẽ áy náy mất vì em đang ở

trong nhà tôi . Tôi không muốn thấy em buồn phiền .

-

- Đừng khóc nữa . Em khóc , khiến cho tôi cũng buồn lây .

Vân Hà cắn môi , cố nén xúc động . Cô chớp mắt nhìn ông và ngay trong lúc ấy , cô chợt thấy ông thật gần gũi , thân thiết với cô . Ánh

mắt của ông sao đậm ấm quá . Cả những lời dỗ dành êm ái , cô không kiềm chế được mình nữa khi tình cảm cô đã giấu kín trong lòng

bấy lâu nay chợt bùng dậy . Cô ngã vào lòng ông và cảm nhận sự ấm áp rắn chắc của da thịt ông sau làn áo sơ mi màu nhạt . Cô khẽ nói

:

- Có thật là thầy quan tâm đến em không ?

Hành động của Hà đã khiến cho ông Thiên bối rối . Nhưng ông đã kịp trấn tĩnh lại mình và ngập ngừng đặt tay lên bờ vai tròn trịa của

cô , khẽ vỗ về :

- Phải . Tôi không muốn thấy em buồn . Tôi muốn em lúc nào cũng vui tươi hạnh phúc . Vân Hà ! Không hiểu cảm giác của tôi có lầm lẫn

hay không . Tôi muốn được chăm sóc cho em . Từ khi gặp em đến bây giờ , tôi thấy như mình vừa tìm lại được chính mình . Tôi như trẻ

lại và cứ mơ mộng khao khát , em không chê cười tôi chứ ?

Vân Hà sung sướng vì quá bất ngờ , trước lời tỏ tình của ông . Cái điều mà cô tưởng mình rất khó mà với tới người đàn ông điềm đạm .

quyến rũ này . Thế mà giờ đây , cô đang được nghe chính miệng ông ngọt ngào nói ra những lời êm ái , ngọt ngào . Ôi ! Sao mà hạnh phúc

, sao mà sung sướng ! Cô run rẩy trong vòng tay rắn chắc của ông và lịm đi trong mùi hương nồng thơm, quyến rũ của ông .

- Vân Hà tôi thật hổ thẹn vì không kiềm chế được lòng mình . Tôi yêu em . Cái điều mà từ lâu tôi đã tưởng mình không còn tìm được . Từ

khi em đến ở , tôi thật5 sung sướng và hạnh phúc . Tôi thấy căn nhà như tươi đẹp ấm áp hơn . Em quả là một người mà tôi đã tìm kiếm

suốt mười mấy năm nay . Tuy nhiên , tôi không dám nói ra tình cảm mà tôi đã dành cho em , bởi vì tôi sợ em cười chê tôi .

- Không đâu !- Hà ngược lên nhìn ông tha thiết . Cô nói trong khi con tim cô đang bồi hồi run rẩy . Không . Em không hề cười chê anh .

Em đã mong muốn điều này từ lâu rồi . Nhưng em cũng như anh không dám nói ra tình yêu của mình , bởi vì em chỉ là một cô bé mới lớn

, em sợ bị anh chê cười em bồng bột nông nổi . Cứ mỗi lần đến lớp ngồi ở dưới giảng đường, em lại

say mê nghe từng lời anh giảng . Em

khao khát được anh dành riêng cho em ánh mắt khi thấy anh cười vui với các nữ sinh trong lớp . Mỗi ngày được trông thấy anh , được ăn

chung một căn nhà cùng anh , đó là niềm hạnh phúc lớn lao nhất trong đời của em . Được anh chấp nhận cho em gần kề bên anh là một

điều mà em rất mãn nguyện . Em không còn mong ước gì nữa .

- Em không nhen thấy sự lệch lạc trong tuổi tác của tôi và em sao ? Em không thấy xấu hổ coi các bạn cùng trang lứa khi có một người

đàn ông như tôi đeo đuổi theo em ư ?

- Không . Trái lại , em rất tự hào vì anh ,

- Em không hối tiếc chứ ?

- Không .

Ồi ! Em khiến cho tôi sung sướng quá . Vân Hà ! Từ bây giờ , tôi sẽ dành hết đời còn lại của mình để lo cho em . Em bằng lòng không ?

- Em rất bằng lòng .

- Cám ơn em . Em đã cho tôi hạnh phúc , cái hạnh phúc mà tôi đã đánh mất từ lâu nay .

Vân Hà nép sát người vào lòng ngực rắn chắc của ông và lắng nghe tim ông dồn đập sau làn áo . Cô khẽ mỉm cười và biết rằng bắt đầu

từ đây , cô đã có được tất cả .

Ông Thiên nâng cằm cô lên và nhìn sâu vào mắt cô , ông dịu dàng hỏi cô :

- Em không còn buồn nữa chứ ?

Vân Hà mỉm cười , lắc đầu .

- Lúc này sao em khóc ?

- Em nhớ nhà .

Ông thở dài , hôn nhẹ lên trán cô :

- Tôi biết. Tôi sẽ cố gắng giúp cho em qua khỏi thử thách này . Em tin ở nơi tôi chứ ?

Hà gật đầu , nhìn ông đắm đuối

- Em tin ở anh . Kể từ bây giờ , em đã có anh bên em . Em sẽ không còn gì phải phiền muộn nữa . Em mất đi gia đình lớn nhưng em lại

được có anh , có được gia đình của riêng mình . Anh cho em điều đó không ?

- Cả bản thân của tôi .

Hà sung sướng vì câu trả lời của ông .

- Em biết là anh sẽ rất yêu thương em .

- Điều đó là một điều em nhận thức và đúng đắn và thông minh .

- Thế anh cho em điểm mấy ?

Hà mỉm cười , đùa với ông .

- Cho em một bất ngờ thú vị . Em theo tôi ra đây đi .

Hà đứng lên , theo ông bước ra và ngạc nhiên trước bàn tiệc được bày tươm tất trên bàn . Bữa tiệc với nhiều thức ăn thịnh soạn được

bày trên tấm khăn trải bàn trắng tinh thật là trang trọng . Cô còn đang sửng sốt , ngạc nhiên thì ông đã

tắt đi chiếc đèn trên vách . Lúc

đó , Hà mới nhận ra những ngọn nến đủ màu sắc lung linh khắp nơi .

- Ôi ! Là chuyện gì đây ?

Cô kêu lên và quay nhìn ông , cảm động - Là sinh nhật của em . Chẳng lẽ em không nhớ ?

- Anh...Sao lại biết ? Em không ngờ thật ra

Ông không để cho Hà xúc động mãi , ông choàng tay qua vai cô và dìu cô đến chỗ đặt cái bánh sinh nhật thật đẹp , ông nói :

- Thôi nín đi bé . Và cầu nguyện cho mình đi .

Hà chớp mắt . Trong ánh nến lung linh , đôi mắt của cô thật sáng và chứa chan niềm hạnh phúc .

- Em cầu nguyện cho em và anh được mãi mãi như hôm nay . Hạnh phúc và gần kề , không bao giờ lìa xa nhau .

Ông khẽ cười , nụ cười thoải mái sung sướng . Đã lâu rồi , ông không có được cái cảm giác này . Lời cầu nguyện vương vãi và xúc động

của Hà và ánh mắt của cô đang nhìn ông khiến ông chơi vơi ngây ngất . Từ đây , người con gái này sẽ là của ông . Ông sẽ sống cho cô

hết quãng đời còn lại của mình .

Ông kéo cô vào lòng và run rẩy đặt lên bờ môi mọng đỏ tràn sức quyến rũ của cô nụ hôn êm ái , ngọt ngào .

Không gian như ngưng lại để lắng nghe âm thanh của nhịp đập đôi tim đang cuồng quýt hoà vào nhau .

Phú Thành gạt những giọt mồ hôi đọng trên mặt và bước vào phòng .

Phú Thành gạt những giọt mồ hôi đọng trên mặt và bước vào phòng.

- Ê, Thành!

- Gì nữa đây? - Thành nhăn mày khi thấy Lộc chạy ào ra cửa đón anh - Mày muốn mượn tiền à? Tao hôm nay khô túi rồi.

Lộc sầm mặt, liếc bạn:

- Mày vừa thôi nghe. Tao đâu có cùng khổ hoài vậy. Mày có mượn thì tao cho mày mượn nè.

- Hờ? Ha, ha, - Phú Thành bật cười - Tao quên hôm nay đầu tháng, tiền nhà gọi lên mà. Hèn gì ra về quá.

- Thằng trâm, đời người ai lại không có. Đâu phải thấy người ta mượn tiền mình một lần lại nghĩ họ nghèo khổ suốt đời này chứ.

- Thôi, tao không phải vậy. Mày muốn hỏi cái gì?

- Lúc nãy có người lại kiếm mày.

- Ai?

- Tao quên rồi.

- Thằng khỉ gió! Đừng vờ vịt nữa. Dì dưỡng hay chị tao?

- Không phải. Những người ấy tao biết mặt.

- Vậy thì ai? Hay là...Vân Hà về rồi à?

- Nằm mơ.

- Cái thằng! Mày làm tao bức rức rồi đó.

- Còn lúc nãy tao quê dữ lắm.

- Mày thật là nhỏ mọn.

- Tao chỉ muốn công bằng, ăn miếng trả miếng, chẳng muốn ai thiếu tao và tao cũng chẳng muốn thiếu ai. Sòng phẳng.

- Phải - Thành mĩa mai - Mày sòng phẳng lắm. Tao nhớ hôm nọ mày còn cầm cửa tao năm chục ngàn chưa trả lại, không biết cái chuyện

đó có cần sòng phẳng không nhỉ?

- Hơ...

- Hơ cái gì? Sòng phẳng đi. Nếu không thì mày là cái thằng nói láo, bốc phét, chẳng đáng một xu.

- Ê! Tao có nói là không trả cho mày đâu.

Lộc đành đau khổ móc tiền ra trả cho Phú Thành. Đã thế, anh chàng còn bị Dũng "kê" thêm một câu:

- Người ta thường nói "cái miệng hại cái thân". Nói ít một chút thì đâu có bị thiệt mất năm chục. Lần này thì nhớ đời. Nhưng mà cũng

phải thôi, có vay có trả, ở đời là thế mà.

- Thôi, stop giùm cái miệng mày đi - Lộc bực tức cáu lên.

- Tao nói không phải sao?

- Mày nói phải, nhưng không đúng lúc thôi, Dũng ơi - Hải ngoác miệng ra cười ha hả, phụ họa thêm, khiến cho Lộc lọt vào thế cô thân

một mình. Anh chàng bực dọc lườm cả lũ bạn rồi phẩy tay bỏ đi ra ngoài.

- Chẳng hơi đâu "dây" với lũ mày.

Vừa đúng lúc đó, bà Vân Đình bước vào, lên tiếng:

- Phú Thành đã về chưa cậu?

Lộc gật đầu chào bà và đáp:

- Dạ, nó về rồi bác. Cháu cứ tưởng lúc nãy nó bị xe đụng chết, nào ngờ không phải.

Bà Đình vô tình không hiểu đó là câu nói xóc Thành của Lộc. Bà tưởng thật, lo lắng hỏi:

- Thế à? Vậy Thành có sao không cháu?

- Dạ không sao. Nhờ phước đức ông bà để lại, lại không phải là nó. Do trùng tên thôi, thưa bác. Hi, hi.

Phú Thành cũng nghe Lộc rửa mình, anh trừng mắt điểm mặt Lộc, đe dọa, nhưng không để cho bà Đình biết. Anh chào và mời bà vào.

- Bác tìm cháu có chuyện gì không?

Bà thở dài, đáp:

- Bác có chuyện muốn hỏi cháu.

Dũng và Hải thấy thế thì té nhị đứng dậy bỏ đi ra ngoài, để cho bà Đình dễ trò chuyện cùng Thành.

- Bác hỏi gì? Có phải về chuyện của Vân Hà không?

Bà buồn bã, gật đầu:

- Bác muốn hỏi cháu về chuyện nó.

Phú Thành ái ngại, lên tiếng:

- Cháu cũng không rõ Hà đi đâu. Mấy tháng qua, cháu cố để ý dò hỏi, nhưng không ai rõ cô ấy ở đâu cả. Cô ấy bỏ lớp từ hôm đó.

Bà Đình nhăn mày, vàng trán của bà hằn lên những nếp nhăn phiền muộn.

- Nó bỏ học rồi nó đi đâu, nó cũng không cho bác biết. Mấy tháng qua, chẳng biết nó sống bằng gì. Thân gái một mình, bác sợ nó bị

người ta lường gạt. Lỡ nó có gì, chắc là bác ân hận đến suốt đời.

Phú Thành thở dài:

- Cháu hỏi hết người quen rồi. Và lại, Hà cũng mới lên đây học, chưa quen biết nhiều, cho nên cũng không ai hiểu rõ cô ấy giờ đang làm

gì.

Bà Đình rơi nước mắt vì lo lắng.

- Bác lo cho nó quá. Lỗi tại bác. Bác đã làm tan vỡ cả gia đình. Ba Vân Hà bỏ đi cũng vì bác. Bây giờ đến nó. Nếu bác không tìm được nó

trở về, chắc là bác không trở về nhà nữa.

- Bác đừng quá lo. Hà đã lớn rồi, cháu nghĩ có lẽ Hà đang tá túc ở nhà người quen của cô ấy. Chắc là không sao đâu.

- Làm gì có người quen nào ở đây ngoài bạn của nó.

- Bác nhớ lại xem. Bác còn có ai quen ở đây không?

Bà buồn rầu, lắc đầu:

- Không. Bác không có quen ai ở đây cả. Cháu có biết nó còn bạn bè thân gần đây không?

- Chỉ có Thùy, mà Thùy thì cũng không biết Hà đi đâu nữa.

- Nếu thế thì nó ở đâu chứ?

- Có bao giờ Hà đã trở về nhà hay là đi tìm bác trai không?

- Không có.

- Thôi thì bác cứ về và chờ tin của cháu vậy.

Bà Đình buồn bã ra về. Từ khi Hà nghe được câu chuyện của cha mẹ thì cô đã bỏ đi biệt đến nay, cả Phú Thành cũng không biết được tin

tức gì của cô. Trong lòng anh rất lo lắng. Anh chạy hỏi thăm tin cô khắp nơi, nhưng không có ai biết. Tìm đến lớp thì được biết cô đã nghỉ

học. Anh thật không biết đến đâu hỏi thăm về cô nữa. Anh chỉ lo cô làm điều dại dột, cả đến các bệnh viện, anh cũng đến tìm.

Cái khoảng thời gian ngắn ngủi đến nhà cô, đã hình thành trong anh một mối tình cả kỳ lạ. Anh thấy lòng bồi hồi và luôn nhớ về cô từ

ngày ấy. Những kỷ niệm đó đã xây nên một giấc mộng đẹp mà lần đầu tiên anh cảm nhận được bằng trái tim mình. Anh đã yêu Hà. Cái

cô gái mà luôn chăm chọc, trêu ghẹo anh, luôn đả kích anh bằng tất cả sự chanh chua đánh đá của mình. Thế mà giờ đây anh lại cứ luôn

nhớ về cô, nhớ da diết cái ánh mắt liếc ngang dè bỉu, cái khuôn miệng khinh thị, mĩa mai mà cô đã dành cho anh.

Thùy ái ngại kéo ghế cho Phú Thành ngồi và nhìn anh thở dài, lắc đầu:

- Tôi đã hỏi hết các bạn cùng lớp rồi, không ai biết Vân Hà ở đâu cả. Đồ đạc Hà vẫn còn để ở đây. Hôm nó trở về với vẻ mặt không vui,

tôi hỏi nó lý do vì sao về nhà lên lại buồn như thế, nó chẳng trả lời tôi, chỉ nằm lặng lẽ khóc, rồi sáng hôm sau tôi đi học, tưởng nó ngủ

ở nhà, ai ngờ đến tối vẫn không thấy nó về. Từ đó, nó mất tích luôn. Thật kỳ lạ. Có bao giờ nó nghĩ dại dột và...chết rồi không?

Thành kêu lên, trách Thùy:

- Cô chỉ giỏi nói gở. Làm gì phải chết chứ?

- Thì bị sốc. Nó từng tự hào về gia đình mình, đi đâu nó cũng khoe khoang, thế mà dùng một cái không còn gì cả, tôi hỏi làm sao nó chịu

nổi cú sốc này. Tôi như nó, tôi cũng chẳng còn dám gặp mặt ai.

- Phải vậy không? Làm gì nghiêm trọng vậy?

- Sao không nghiêm trọng.

- Thôi được, cô đừng làm cho tôi sợ nữa. Tôi cũng đang bị sốc đây.

- Sốc cái gì?

- Thì đột nhiên Vân Hà biến mất tăm, không để lại dấu vết gì.

- Sao tôi không sốc?

- Bởi vì cô không quan tâm đến Vân Hà, không lo lắng và nghĩ đến Hà. Nói tóm lại là cô...

- Là tôi không yêu Hà như anh đã yêu nó chứ gì?

- Hờ? Cô....cô nói điên.

- Xì! - Thùy trẻ môi rồi tra gạn Phú Thành - Nói thật đi. Anh yêu nó phải không?

-

- Ngày nào cũng gây với nhau chí chóe như chó với mèo, thế mà lại âm thầm cặp bồ với nhau. Hừ! Kín quá mà.

- Nè! Cái gì chó với mèo? Cô ví von lộn tung phèo cái gì chứ? Đừng có nói lung tung.

- Anh còn chối thì tôi không cho anh biết tin này.

Thành quay phắt lại nhìn Thùy, nôn nóng:

- Tin gì?

- Tin về Vân Hà.

- Sao cô nói không biết?

- Ậy! Lúc nãy thôi. Còn bây giờ khác. Anh có khái niệm về thời gian không?

- Thôi được, coi như tôi...tôi sẽ...ờ...tôi không giấu cô nữa. Tôi...tôi rất thích Vân Hà. Được chưa? Giờ thì cô nói cho tôi biết Hà ở đâu đi.

- Tôi không biết.

- Hờ.

Thành nóng giận vì vẻ mặt tỉnh bơ của Thùy:

- Cô đừng đùa chứ.

Thùy nhún vai:

- Tôi có đùa đâu.

Sao lúc nãy cô nói cô biết Vân Hà ở đâu.

- Làm gì có. Tôi chỉ nói tôi biết tin về Hà thôi. Anh đúng là đặt điều vu khống.

Thành thất vọng thở dài rồi buồn bã dợm quay lưng đi thì Thùy lên tiếng gọi anh lại:

- Anh không nghe tôi nói sao? Biết đâu nhờ tin này mà anh tìm thấy Hà?

- Cô nói đi.

Thùy liếc xéo Thành rồi mới lên tiếng:

- Tôi nghe nói lúc trước, Vân Hà hay đến nhà thầy Thiên.
- Thầy Thiên nào?
- Thầy dạy nhạc bên học viện quốc gia âm nhạc.
- Trời ơi! Sao cô không nói sớm?
- Tôi cũng mới biết đây mà.
- Thiệt là...

Nói rồi, Thành đã mất hút ở cuối đường, chẳng nghe được câu mắng vớ theo của Thùy dành cho mình.

- Đáng ghét! Mất lịch sự. Chẳng biết cảm ơn hay chào người ta một câu đã cầm đầu chạy mất rồi.

Phú Thành hồi mãi mới tìm được nhà người thầy giáo đó và cái điều mà anh muốn tìm đã tìm được. Anh mừng quỳnh lên khi gặp được

Vân Hà ở nơi đó.

- Vân Hà!

Hà sững sờ khi nhận ra Phú Thành.

- Sao anh biết Hà ở đây?

Phú Thành hờn giận:

- Hà có biết là tôi lo cho Hà lắm không ? Tôi tìm Hà suốt mấy tháng nay may sao có người cho hay Hà thường đến nhà thầy Thiên, tôi

định đến đây hỏi thử thôi, không ngờ lại gặp được Hà .

Vân Hà nghiêm mặt, nhìn Thành, lạnh lùng hỏi:

- Anh tìm tôi làm gì ?

Phú Thành chau mày trước thái độ của Vân Hà đối với mình:

- Hà có biết Hà bỏ đi, mẹ của Hà lo lắm không ?

- Điều đó có liên quan gì đến anh ? Chuyện gia đình tôi, anh không phải xen vào .

- Hà đừng nói thế được không ? Tôi chỉ lo cho Hà và muốn tốt cho Hà . Suốt mấy tháng qua, tôi đi tìm Hà khắp nơi.

Vân Hà dịu lại và nói:

- Bây giờ anh biết tôi sống an bình ở đây, anh không việc gì phải lo nữa rồi. Anh về đi.

Phú Thành thở dài buồn bã:

- Không ngờ chỉ mới mấy tháng thôi mà Vân Hà lại thay đổi dường ấy. Hà xem tôi như một người xa lạ .

- Chúng ta cũng chỉ mới biết đây thôi, anh muốn tôi phải cư xử sao với anh?

- Cho dù tôi có muốn thì Vân Hà cũng không thể. Nhưng Hà cũng đừng nên biệt tích như vậy. Bác Đình rất lo cho Vân Hà. Bác ấy giờ

đang ở đây.

- Tôi không muốn gặp ai cả.

- Vân Hà không thể đối xử với mẹ mình như thế.

- Anh là ai mà có quyền nói với tôi như thế?

- Một người bạn được không?

- Anh nghĩ thế à?

- Chẳng lẽ tôi không đáng là bạn Hà?

- ...

- Thật ra, từ lúc Vân Hà đi, tôi mới biết là tôi rất quan tâm đến Hà. Những ngày ở bên Hà hôm nào, đã khẳng định tình cảm trong tôi.

Cái tình cảm mà tôi không hiểu nó bắt đầu từ khi nào. Vân Hà đi rồi, tôi rất lo sợ sẽ không còn được gặp lại Hà nữa.

Vân Hà bất ngờ vì lời thú nhận của Phú Thành. Cô nhìn đăm đăm anh và ái ngại nói:

- Tôi không nghĩ là anh lại đặt tình cảm cho tôi.

- Chẳng lẽ Vân Hà không có chút ấn tượng gì về những lời tôi thổ lộ?

- Tôi...

Phú Thành cảm thấy mắt mình tối sầm lại và anh chợt hiểu trước thái độ ấp úng tránh né của Vân Hà. Lời tỏ tình của anh chợt rơi vào

khoảng không vô vọng.

Vân Hà khẽ nói:

- Tôi xin lỗi.

- Tôi hiểu.

- Nếu như lúc tôi chưa gặp thầy Thiên thì lời tỏ tình của anh sẽ khiến cho tôi vui mừng sung sướng lắm, nhưng bây giờ tôi không thể.

- Cô yêu thầy Thiên ư?

- Anh hỏi để chúc mừng tôi hay là vì lòng đố kỵ của mình?

- Tôi có vẻ xấu xa vậy ư?

- Vậy thì tôi cho anh biết. Tôi và thầy Thiên đã quyết định kết hôn với nhau.

- Cô nói sao?

Phú Thành thẳng thốt kêu lên. Điều ấy quả là điều bất ngờ đối với anh.

- Vân Hà ! Cô có thấy điều đó là quá hấp tấp hay không? Cô và thầy ấy chỉ mới biết nhau, nếu tôi không làm thì thời gian còn quá ngắn

để tìm hiểu.

- Tôi yêu thầy ấy và cảm nhận được với thầy sự tin cậy an toàn. Thời gian không dùng để đo lường tình yêu.

- Tôi cảm thấy bất an và lo cho cô.

- Tại sao chứ? Tôi đang rất hạnh phúc.

- Cái hạnh phúc ấy không hiểu sẽ đưa cô đến đâu. Vân Hà! Cô hãy về nhà đi.

- Tôi còn có nhà sao? Anh biết gia đình tôi rồi mà.

- Cho dù quyết định của hai bác ra sao thì họ cũng vẫn lo cho cô. Tại sao cô lại bỏ đi?

- Tôi không còn gia đình nữa.

- Nhưng cô còn cha, còn mẹ.

- Họ có cuộc sống riêng của họ.

- Tôi biết cô bị sốc vì chuyện của hai bác. Trong lúc này, đáng lý ra, cô phải ở bên cạnh họ để an ủi, chia sẻ với họ mới đúng. Thế mà cô

lại bỏ đi, khiến cho họ phải lo lắng, buồn phiền hơn.

- Hừ! Tôi có thể an ủi ai khi mà tôi mới là người cần được an ủi. Đó là quyết định của họ, sao họ lại phải buồn phiền chứ. Họ ích kỷ, chỉ

biết vì mình, họ có cần biết đến cảm nhận của tôi không? Anh tưởng là tôi sung sướng lắm sao? Anh đi về đi. Tôi cảm ơn sự quan tâm

của anh đối với tôi. Chuyện của tôi, anh đừng xen vào nữa. Nếu anh thật sự có cảm tình với tôi thì tôi xin anh một lời cầu phúc cho tôi.

Đó là điều mà anh có thể cho tôi trong lúc này, ngoài ra, tôi không thể nhận gì nơi anh cả.

Phú Thành thất vọng ra về. Anh không ngờ tìm gặp được Vân Hà, anh lại không hề vui mừng sung sướng như anh đã tưởng.

Dường như tất cả mọi sự bất hạnh đen đủi đều đổ dồn vào số phận của anh. Lần đầu tiên anh yêu cũng là lần anh nhận được sự ê chề

thất vọng. Người con gái đó đã từ chối anh. Cuộc đời bất hạnh của anh không khiến cho ông trời nương tay mà trái lại còn hành hạ tàn

nhẫn hơn với anh.

Bà Đình ngập ngừng đứng trước cánh cửa lớn mà chưa lên tiếng gọi. Bà nhìn kỹ lại cái địa chỉ mà Phú Thành đưa cho mình. Anh đã kể

cho bà nghe về chuyện của Vân Hà, về lời oán trách của cô và về cả người đàn ông ở cùng căn nhà với cô. Điều đó đã khiến cho bà lo sợ

bất an. Bà muốn biết người đàn ông này ra sao mà có thể khiến cho con gái bà quyết định một cách nông nổi, hấp tấp như vậy. Ông ta

có số tuổi gấp đôi Vân Hà và không ai rõ thân thế, gia đình ông ta ra sao. Bà đi hỏi và chỉ được biết ông đến dạy nhạc ở trường được

mấy năm nay, sống cô độc, chưa gia đình, không người thân thích. Đó là tất cả về đời tư của ông mà người ta được biết.

Bà nhấn chuông và người giúp việc bước ra mở cổng. Người đàn bà giúp việc đi trước với dáng đi chậm chạp, nặng nề. Bà ta chỉ chiếc ghế

cho bà ngồi và rót ly nước lọc đặt trước mặt bà, nói:

- Cô chờ một chút. Cậu ra ngay bây giờ.

Bà nhìn quanh rồi hỏi:

- Nhà không có ai nữa sao di?

- Không. Ở....có cô Hà, nhưng cô ấy ra ngoài rồi.

- Cô Hà là gì của thầy đây vậy?

Bà giúp việc cười rạng rỡ:

- Trước là học trò, nay là vợ sắp cưới.

- Vậy ư?

Bà chau mày vì biết chính xác quan hệ giữa ông ta và con gái mình. Bà im lặng nhìn quanh đồ đạc trong căn phòng trang trí thật thanh

thoát, tao nhã. Dù sao thì ông ta cũng là thầy giáo mà. Cùng lúc ấy, bức tranh chân dung trên tường đập vào mắt bà.

Vân Đình nhìn chăm chăm hình cô gái trong tranh và lẩm bẩm khi thấy tên của tác giả bức tranh. Hừ! Mới quen đây mà ông ta đã họa cả

chân dung của Vân Hà đem treo trong nhà. Chẳng trách sao Vân Hà không vội vã trong mối tình này.

Một người đàn ông từng trải không

thiếu kinh nghiệm để chinh phục một cô gái non dại như Vân Hà. Bà chợt thấy lo. Bà biết, nếu không khéo, bà cũng sẽ thua lý trong cuộc

đối thoại sắp diễn ra cùng ông ta. Nhưng dù sao bà cũng cố gắng thuyết phục ông ta buông tha cho Vân Hà. Nó còn quá trẻ để dẫn thân

vào chuyện tình ái này.

- Cô muốn gặp tôi?

Bà quay đầu nhìn lại và trời đất như chao đảo quay cuồng khi bà nhận ra người đàn ông trước mặt bà. Cả ông ta cũng không khỏi bàng

hoàng sửng sốt kêu lên:

- Vân Đình!

- Thì ra là anh. Tại sao em lại không có chút ấn tượng gì khi cái tên Thiên được nhắc trước mặt em chứ?

- Em làm sao biết anh ở đây? Thật là bất ngờ. Vân Đình! Gần hai mươi năm rồi, anh không nghĩ gặp lại em trong chính căn nhà của

mình.

- Anh là thầy dạy nhạc của Vân Hà?

- Sao em lại biết Vân Hà?

- Nó là con em.

- Sao?

Ông tròn mắt nhìn sửng người tình xưa.

- Vân Hà. Vân Đình. Thảo nào anh cứ thấy có một cái gì đó rất thân quen. - Ông thần thờ buông người trên ghế - Thì ra Vân Hà là con

gái của em. Tại sao anh không cảm nhận ra chứ?

- Gần hai mươi năm xa cách, chúng ta không nghĩ là sẽ còn gặp lại nhau, huống chi lại có sự trùng hợp oái oăm này.

Vân Đình thở dài bối rối. Nàng nhìn người tình xưa mà cách đây ít phút nàng còn định quy cho ông ta cái tội quyến rũ con gái mình. Nào

ngờ người đó lại là Tử Thiên, người đàn ông mà nàng cứ luôn mong nhớ suốt bấy nhiêu năm. Ông không thay đổi bao nhiêu, vẫn ánh

mắt đa tình quyến rũ ấy, vẫn bờ môi gợi cảm, vẫn nét đáng thân thương oai vệ. Ông không khác bao nhiêu trong trí nhớ của bà.

- Tử Thiên!

Cả hai im lặng nhìn nhau trong không gian im ắng cùng với nỗi xúc động lịm người. Một lúc lâu, Tử Thiên mới cất tiếng hỏi Vân Đình:

- Có phải em tìm đến đây vì Vân Hà?

- Phải.

- Vân Hà ở chung với anh, cô ấy vẫn khỏe, em không phải lo.

- Em biết - Vân Đình thở hắt ra như muốn cắt đi gánh nặng đang đè lên trái tim mình - Em không nghĩ là nó ở chung cùng anh. Thì ra bấy

lâu nay, anh vẫn sống độc thân.

- Không hẳn thế. Đáng lý ra anh cũng có một gia đình, nhưng anh đã hồ đồ làm cho nó tan vỡ.

- Anh ly dị rồi ư?

- Không, mà là cô ấy đã qua đời.

Vân Đình thoáng một chút thất vọng vì lời nói của Tử Thiên. Thì ra anh ấy cũng có người đàn bà khác.

- Từ khi anh đi sau ngày cưới của em, cuộc sống lang bạc cứ đưa đẩy anh, cho đến khi anh gặp được cô ấy. Một cô gái thơ ngây, hồn

nhiền, anh sống với nàng một thời gian rồi lại bỏ đi cho đến khi anh trở lại cũng vừa lúc nàng qua đời. Từ đó, anh không muốn nghĩ đến

chuyện hôn nhân nữa. Có đôi lúc nhìn người ta chồng vợ con cái quây quần, anh thấy thèm khát, nhưng cái khái niệm gia đình đối với

anh thật trừu tượng.

- Thế tại sao đối với Vân Hà, anh lại có quyết định ấy?

- Anh không lý giải được. Ngày đầu gặp Vân Hà, anh thấy có nhiều nét thân quen cùng anh. Vân Hà sôi nổi, hồn nhiên, thì ra vì Vân Hà

giống em.

- Anh sẽ làm khổ nó.

- Không. Mặc dù vì Vân Hà có nét giống em nên anh mới quan tâm đến Vân Hà. Nhưng tuyệt nhiên anh không yêu Vân Hà qua hình ảnh

của em. Anh yêu cô ấy vì cô ấy là Vân Hà.

Vân Đình chợt thấy tim nhói lên. Trong lòng cô thật hỗn loạn. Cô vừa yên tâm về phía con gái mình vì cô biết người đàn ông mà con

mình chọn là Tử Thiên, nhưng đồng thời cô cũng thấy một cảm giác khó chịu lay động con tim cô. Đường như là nỗi ghen hờn. Cô chau

mày và cổ trắn tỉnh phong ba đang điên cuồng nổi dậy trong lòng cô.

- Em không biết phải cư xử sao trong lúc này. Em không ngờ Vân Hà lại gặp anh. Nó là đứa con gái duy nhất của em. Em rất kỳ vọng vào

nó. Khi em nghe được tin nó ở với một người đàn ông đứng tuổi, em rất giận và xót xa. Em không muốn con gái em bị thua thiệt và đau

khổ. Em biết nó đang rất giận em, vì em mà Vũ Hoàng đã ly dị.

- Anh có nghe Vân Hà kể, nhưng anh không hiểu vì sao khi Vân Hà nói em là người có lỗi. Vũ Hoàng là người rất yêu em, anh ta là một

người đàn ông tốt, sao em lại có thể nông nổi để phá vỡ đi cái hạnh phúc mà mình đang có chứ?

Vân Đình chưa xót khi nghe Tử Thiên lên án mình:

- Anh cho em là người đàn bà không giữ đúng phẩm hạnh của mình?

- Anh không phê phán em. Dù sao chúng ta cũng đã xa cách nhau gần hai mươi năm, thời gian đó có thể thay đổi rất nhiều, kể cả thay

đổi một tư cách con người.

Vân Đình đau khổ nhếch môi cười:

- Anh nghĩ em có thể thay đổi vậy sao?

- Anh đã nói, anh không muốn phán xét ai vì anh không có quyền.

- Tử Thiên! Anh cho em là người đàn bà xấu xa, tệ hại đến thế ư? Em đã phá vỡ gia đình mình, khiến cho con cái phải bỏ nhà ra đi. Em

phản bội Vũ Hoàng vì người đàn ông khác. Hừ! Anh có biết người đàn ông mà em vì anh ta phản bội Vũ

Hoàng là ai không?

- ...

- Là anh đó.

- Em nói sao?

Vân Đình thần thờ đưa mắt nhìn dỗi vào khoảng không gian trước mặt rồi buồn bã nói:

- Gia đình em được xem là một gia đình hạnh phúc, mẫu mực. Hoàng là một người chồng, một người cha tốt. Còn em là một người vợ

đảm đang, một người mẹ mẫu mực, yêu con. Vân Hà đã sống trong cảnh gia đình êm ấm ấy suốt từ thuở ấu thơ cho đến khi khôn lớn.

Bởi vì em đã khéo léo che giấu lòng mình. Em giấu kín tâm tư sau cái hạnh phúc bề ngoài đó, để thương nhớ về dĩ vãng xưa, để hối tiếc

ân hận và dằn vặt chính mình. Vì anh Hoàng đã khám phá ra điều đó khi đọc trộm quyển nhật ký của em. Anh ấy giận dữ và lồng lộn lên

ghen hờn. Anh ấy sỉ vả em, mắng chửi em, cho em là một con đàn bà giả dối, đốn mạt, ngoại tình trong tư tưởng. Anh ấy lăng nhục em,

chán chê rồi tự làm khổ bản thân mình bằng cách đi uống rượu. Cho đến một hôm, vì bức xúc quá, vì không thể chịu đựng hơn khi đối

mặt cùng em, đối mặt với sự giả dối, phản bội, anh ấy đã ra đi.

- Tại sao? Tại sao ra nông nổi đó? Sao em lại có thể để xảy ra điều đau lòng đó chứ?

- Anh trách em ư? Vì em yêu anh, vì em không thể quên đi tình yêu cũ. Em sống với Hoàng bao nhiêu năm là bao nhiêu ngày tháng em

trần trở khổ đau. Anh có biết cái khổ đau mà em chịu đựng suốt bao nhiêu năm qua ra sao không? Yêu một người mà cứ phải che giấu

trong lòng để sống trọn vẹn với trách nhiệm của mình cùng người đàn ông khác, cứ luôn phải giả dối, luôn phải như một diễn viên quần

đi bản thân mình để hóa thân làm người khác, lúc nào cũng phải dằn lòng dừng để lộ ra tâm tư của mình, lúc nào cũng phải xét nét hành

động của mình xem có để lộ ra điều gì không phải hay không. Gần hai mươi năm như thế, để đến giờ đây em mới có thể [không đọc

được] cho chính tâm tư em, em đã có thể nói thật với Hoàng về suy nghĩ và ước muốn của mình. Em biết em làm thế là quá tàn nhẫn

cùng Hoàng, nhưng em đã đền bù cho Hoàng gần hai mươi năm hạnh phúc. Có ai hiểu cho nỗi khổ ấy của em? Anh cũng thế. Anh ích kỷ

chỉ biết vì ơn nghĩa với cha mẹ Hoàng mà bỏ mặc em với nỗi đau buồn vì yêu anh. Tất cả mọi người đều vì mình mà không nghĩ cho em.

Em đã được gì? Em đã gì Hoàng mà quên anh, em đã vì anh mà sống cùng Hoàng, vì con gái em mà hoàn thành trách nhiệm của mình.

Còn nó, nó có thể vì em điều gì, khi nó bỗng dưng bỏ nhà ra đi. Nó khiến cho em lo lắng đến điên lên vì nó. Em đã sống vì ai chứ? Nửa

đời người đã trôi qua mà em vẫn không có lấy một ngày vui mãn nguyện cho riêng mình. Có ai nghĩ cho em không?

Vân Đình bật khóc nức nở. Những giọt nước mắt bị kiềm hãm lâu nay chợt trào dâng không ngừng nghĩ. Cô khóc cho chính bản thân mình

và khóc vì sự thờ ơ của người tình cũ. Bởi vì cô vừa mới nhận ra gần hai mươi năm qua, chỉ có mỗi mình cô chìm đắm trong nỗi nhớ mong

đơn độc, Tử Thiên không hề ray rức và tưởng nhớ về cô.

Tử Thiên nhắm hờ mắt và lặng người trước tiếng nước nở của Vân Đình. Anh đã cố dần lòng, nhưng giờ đây trước lời trách móc và thương

nhớ của Vân Đình, anh không thể che giấu hơn nữa. Anh kéo nàng vào lòng và xột xa lên tiếng:

- Đừng khóc nữa. Vân Đình! Anh hiểu nỗi buồn của mà em phải chịu đựng bấy lâu nay.

- Anh không thể hiểu được, bởi vì tình yêu mà anh dành cho em đã phôi phai đi rồi.

- Không hề đâu. Anh vẫn luôn nhớ về em suốt bao nhiêu năm qua. Vì nỗi nhớ thương em đó mà anh đã hại Lệ Lan phải mất mạng vì

anh. Cũng vì nỗi nhớ ấy mà anh sống cô đơn suốt mười mấy năm qua. Anh đã nói gạt em khi cho rằng anh không yêu Vân Hà qua hình

ảnh của em. Anh đã có lỗi với em. Quả thật, lúc xưa anh đã quá ấu trĩ, nhu nhược, xô đẩy em vào lòng Vũ Hoàng. Anh những tưởng thời

gian sẽ giúp anh quên mau, nhưng không hề. Anh đã sai lầm. Dù anh có làm gì, có bỏ đi đâu, hình ảnh em vẫn mãi đeo đẳng trong tâm

trí anh.

Vân Đình xúc động vì lời thú nhận của Tử Thiên. Cô run rẩy trong vòng tay người tình xưa mà nghe niềm hạnh phúc trào dâng đến nghẹt

thở. Lời yêu thương này gần hai mươi năm qua, cô khao khát ước ao. Bây giờ cô đã được trọn vẹn cảm nhận nó thực sự, không còn là

trong giấc mơ ngắn ngủi hằng đêm nữa.

- - O -

Vân Đình dường như vừa hồi sinh, cô như trẻ hẳn ra suốt thời gian cô đã cùng Tử Thiên sống lại với những giây phút êm ả, hạnh phúc

xưa.

Tử Thiên kéo ghế cho Vân Đình ngồi. Cái quán này trở nên nơi quen thuộc của cả hai. Trò chuyện một lúc, Tử Thiên mới hỏi Vân Đình:

- Em đã gặp Vân Hà chưa?

- Em đã gặp nó, nhưng nó không chịu nói chuyện với em.

- Anh biết cũng vì chuyện em ly dị với Hoàng, nó hiểu lầm em.

- Em đành bó tay thôi. Nó bướng bỉnh quá.

- Dường như em muốn buông trôi trách nhiệm của mình?

- Anh còn muốn em làm gì với nó nữa?

- Anh chỉ sợ Vân Hà nông nổi làm hỏng đời mình.

- Ý anh là sao?

- Nếu Vân Hà biết ra chuyện anh và em, em nghĩ Vân Hà sẽ phản ứng ra sao?

Vân Đình sững người ngồi lì đi vì câu hỏi của Tử Thiên. Cô thật chưa hề nghĩ đến điều đó, giờ nghe Tử Thiên nhắc đến, cô chợt lo sợ và

bối rối. Cô nói:

- Em thật không nghĩ đến.

- Anh biết. Từ khi gặp lại em, anh cũng không còn quan tâm đến Vân Hà. Điều đó đã khiến cho Vân Hà khó chịu và thắc mắc. Cô ấy luôn

để ý từng cử chỉ của anh. Anh chỉ sợ Vân Hà biết ra chuyện của chúng ta, Vân Hà sẽ bất ổn lắm. Anh rất lo.

-

- Vân Đình! Vân Hà là một cô gái hồn nhiên vô tư, tương lai của Vân Hà còn rất dài, anh không muốn một cô gái như thế phải đánh hồng

tương lai của mình vì chúng ta.

- ...

- Em nên trở về với Hoàng đi. Đó là giải pháp tốt nhất trong lúc này.

- Không thể. Em không muốn xa anh lần nữa.

- Nhưng chúng ta còn nhiều người thân quanh ta. Em có nghĩ về Vân Hà, con gái của em không?

Vân Đình cúi mặt đau khổ khi nghe Tử Thiên nói.

- Anh nghĩ, em nên trở về dựng lại gia đình cũ của em cho Vân Hà về với tuổi hồn nhiên, vô tư của mình. Còn anh, anh sẽ sống như

những tháng năm đã qua và anh sẽ đi xa để cho Vân Hà quên anh đi.

- Tại sao anh lại suy nghĩ như thế? Anh có thể bỏ rơi em lần nữa hay sao?

- Anh không hề muốn, nhưng anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Đêm qua, Vân Hà hỏi anh bao giờ tiến hành lễ cưới cùng cô ấy. Anh không biết

trả lời ra sao nữa. Đối với Vân Hà, tất cả đã qua đi rồi, nhưng anh không thể nói ra. Em biết nếu Hà biết người mà anh yêu là em, và vì

anh mà gia đình Vân Hà phải tan nát thì Vân Hà sẽ bị sốc đến nỗi nào. Anh sợ Vân Hà sẽ không chịu đựng được điều đó vì Vân Hà

rất...yêu...anh.

- ...

Thật là trớ trêu. Dường như ông trời cố ý hành hạ tôi. Tại sao lại để Tử Thiên gặp Vân Hà và tại sao lại để Vân Hà yêu Tử Thiên, người

trình cũ của tôi?

Ngày...tháng....năm....

Tôi đã khóc hết nước mắt trên vai Tử Thiên trong đêm chia tay. Đó là lần thứ hai tôi khóc vì xa Tử Thiên. Anh ấy đã quyết định ra đi lần

nữa. Lần trước là vì anh ấy. Lần này là vì tôi nên anh ấy ra đi. Anh ấy lại bỏ rơi tôi lần nữa. Và lần này, tôi biết không bao giờ Tử Thiên

sẽ còn quay trở lại. Tử Thiên! Bây giờ em càng tin vào định mệnh. Chúng ta quả là không có nợ với nhau, nên ông trời cứ mãi trêu ghẹo,

đọa đày. Cứ ngỡ lần này gặp lại anh, em sẽ được cùng anh sống nốt quãng đời còn lại của mình, thế mà...

Thế mà sao lại trớ trêu thay, anh gặp lại con gái em. Một sự trái ngang đến đau thất lòng, em còn có thể quyết định điều gì nữa chứ.

Anh đã nói đúng. Anh đã sáng suốt bình tâm hơn em, bởi vì em còn đang rất vui mừng đến bản loại khi gặp lại anh. Chúng ta đành phải

xa nhau lần nữa thôi, khi Vũ Hoàng, khi Vân Hà vẫn còn là những người thân của em. Nếu vì anh mà em bỏ Vũ Hoàng là điều có thể,

nhưng nếu vì anh mà em bỏ rơi đứa con gái duy nhất của mình thì lại là điều không thể.

Tử Thiên! Lần này xa anh, không biết bao giờ em còn gặp lại anh. Có lẽ là sẽ không bao giờ nữa đâu.

Em biết. Điều đó khiến cho em như

muốn chết đi được. Anh biết không?

Ngày...tháng...năm...

Vân Hà đã chịu gặp tôi. Có lẽ nhờ Tử Thiên. Nó vẫn không biết gì về quan hệ của tôi và anh ấy. Tôi đã dành và kêu nó trở về nhà. Nó

đồng ý với điều kiện tôi và Vũ Hoàng không được ly dị cùng nhau. Điều ấy thật là khổ tâm, nhưng tôi cũng đành hứa cùng nó.

Tôi đến nhà Tử Thiên và đón nó về trong khi Tử Thiên tránh mặt không có ở nhà. Tôi cảm ơn anh về điều đó.

Ngày mai này, tôi phải đi tìm Vũ Hoàng.

Vân Hà bức bối trước hai cánh cổng khép kín. Cô nhấn chuông inh ỏi mà bà Mười vẫn không ra mở cửa.

Thật là bức mình. Bà ấy điếc rồi sao. Từ khi nghe lời Tử Thiên thuyết phục cô trở về nhà và cũng là những ngày cô phải xa Tử Thiên. Nỗi

nhớ khiến cho cô không yên, nhưng mỗi lần tìm đến Tử Thiên thì anh lại cứ vắng nhà như muốn tránh cô vậy. Cô chờ mãi rồi cũng đành

quay về chỗ trọ cũ của mình. Cô đi ngang nhà của Phú Thành. Dừng nhìn thấy cô và kêu lên không kịp cho cô tránh mặt.

- Vân Hà! Đến bao giờ vậy? Vào chơi.

Vân Hà đành bước vào, cô đụng mặt Phú Thành và thấy ngỡ ngàng không tự nhiên. Cô ngồi xuống chiếc ghế do Lộc đưa và trò chuyện

với họ một lúc thì cả bọn bỏ đi, chỉ còn để lại cô và Phú Thành. Cô nói:

- Dường như bạn anh cũng tẻ nhạt ghê.

- Không phải ý của tôi đâu. Bởi vì họ muốn tốt cho tôi thôi. Nhưng họ không biết là cô đã từ chối tôi từ đâu.

- Tôi không có ý làm anh buồn.

- Tôi hiểu. Nhưng cái buồn có không muốn nó cũng đến quấy rầy tôi, biết làm sao chứ. Nếu cô không thích ngồi thì cứ ra về.

- Anh đuổi tôi?

- Không. Chỉ sợ cô miễn cưỡng khi ngồi ở đây.

- Cũng không miễn cưỡng lắm.

- Cô đến tìm thầy Thiên?

- Phải. Có gì không?

- Không.

- Anh đừng vì tôi mà ghen tức cùng thầy.

- Cô...Hừ! Cô điên quá.

- Ai yêu mà không điên. Vả lại, ở thầy, tôi tìm được sự vững trãi. Thầy có thể cho tôi tất cả mà tôi thì không phải lo lắng.

- Tôi mong cho cô được toại nguyện. Ba mẹ cô đã giảng hòa rồi chứ?

- Chuyện của họ, tôi không còn biết tới. Họ đã vì tôi không làm tan vỡ một gia đình rồi.

- Cô không cảm thông cho họ sao? Như thế là họ đã miễn cưỡng vì cô rồi.

- Tôi chỉ muốn có một gia đình như xưa. Tôi không muốn ba và mẹ ly dị nhau thế thôi. Cho rằng tôi ích kỷ, nhưng điều đó không hề xấu.

Cũng như chuyện của tôi và thầy Thiên. Tôi yêu thầy thì đã sao? Mà dường như mọi người đều không muốn vun đắp cho tôi.

- Tôi không hiểu những người khác vì lý do gì mà không thích cô đến với thầy. Còn riêng tôi, là bởi vì tôi yêu cô, quả thật tôi không muốn

điều đó xảy ra.

- Tôi không trách anh, nhưng tình yêu thì không thể cưỡng cầu. Anh chưa gặp thầy, nên anh chưa hiểu tại sao tôi lại yêu thầy. Nếu anh

đã gặp, anh cũng sẽ có ý nghĩ như tôi.

- Tôi không nghĩ thế.

Vân Hà mỉm cười:

- Đừng khẳng định điều mà mình chưa tìm hiểu rõ.

Phú Thành có lẽ vì ghen tức hơn là vì hiếu kỳ, anh đã đến tìm Tử Thiên.

Người đàn ông đứng tuổi, nhưng dáng dấp còn rất oai phong, trẻ trung bước ra. Ông ta mặc chiếc áo sơ mi màu lam bỏ trong chiếc quần

hàng len sẫm màu. Trông ông thật sang trọng. Tuy nhiên, điều mà Phú Thành chú ý nhất là gương mặt của ông ta. Gương mặt dường

như đã từng gặp ở đâu rồi. Anh cố nhớ và bàng hoàng khi đã nghĩ ra.

Quả thật, rất giống. Anh không biết là mình có lầm lẫn hay không. Tim anh chợt đập dồn khi người đàn ông cất tiếng trầm ấm và ôn tồn

hỏi:

- Cậu muốn tìm ai?

Phú Thành nhìn sững ông ta và hỏi:

- Ông tên gì vậy?

Người đàn ông nhíu mày vì cử chỉ lạ lùng của chàng trai, nhưng ông vẫn đáp:

- Tôi là Tử Thiên, thầy dạy nhạc. Có phải tôi là người anh cần gặp không?

- Tử Thiên ư?

- Phải. Lâm Tử Thiên.

- Lâm Tử Thiên?

Phú Thành đau đầu không rời mắt khỏi gương mặt của ông. Anh không hỏi gì thêm, quay lưng bỏ đi như bỏ chạy, khiến cho Tử Thiên lấy

làm lạ nhìn theo.

Ông lắc đầu, lẩm bẩm:

- Anh ta sao vậy? Không hiểu có điên hay không nữa. Gọi cửa hỏi tên rồi cầm đầu bỏ đi như chạy trốn. Thật là lạ.

Nghĩ thế, rồi ông khép cánh cửa lại, trở vào nhà.

Trong khi đó, Phú Thành xúc động và hoang mang. Anh chạy về phòng và lúi túi nhìn ra xem. Quả là rất giống. Anh thần thờ khi khám

phát ra điều ấy. Anh không thể giữ lấy một mình, anh chạy bổ sang nhà bà Chi và anh kể hết lại cho bà nghe sự ngẫu nhiên mà anh tìm

lại được ông ấy.

Bà Chi hồ nghi, theo lời chỉ của Phú Thành, bà tìm đến nhà Tử Thiên.

Cánh cổng vừa mở ra, bà đã nhận ra ngay.

- Ông là Tử Thiên?

Tử Thiên cũng không kém phần kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của bà.

- Bà là Lệ Chi, có phải không?

- Tôi đây.

- Chị vào nhà đi.

Đợi cho Lệ Chi yên vị, ông mới hỏi:

- Tại sao chị biết tôi ở đây mà tìm đến?

- Phú Thành cho tôi biết.

- Phú Thành...

- Chẳng lẽ anh không có cảm giác gì về cái tên đó à?

- Phú Thành...Có phải nó là con tôi?

- Phải.

- Vậy nó đâu?

Ông chồm đến hỏi bà:

- Nó không đến cùng tôi.

- Chị cho tôi địa chỉ của nó đi.

Ông nôn nóng bồn chồn khiến bà Lệ Chi xua tay:

- Ông khoan hãy gặp nó đã. Trước khi ông biết vì sao tôi lại đến đây tìm ông.

- ...

- Ông biết Vân Hà chứ?

- Phải.

- Đó là người con gái mà nó đã yêu. Ông đúng là đồn mạt. Sinh con ra không cần biết đến trách nhiệm, bây giờ lại cướp đoạt tình yêu

của nó. Ông có biết hổ thẹn hay không?

- Chị nói sao? Vân Hà là người yêu của Phú Thành ư?

- Phải. Nó vì thế mà tìm đến đây và may làm sao nó có giữ lại tấm hình ngày xưa nên đã nhận ra ông.

- Trời ơi!

- Ông đừng kêu trời đất làm gì. Quả thật nó làm con ông là một điều bất hạnh cho nó.

Tử Thiên cúi đầu nghe bà Lệ Chi mắng. Ông không trả lời bà và cũng không nói gì. Ông đã tìm lại được đứa con của mình. Suốt mấy năm

qua, ông đã cố công tìm nó, thế mà không sao tìm gặp. Giờ đây lại gặp nhau trong hoàn cảnh trớ trêu này. Ông chau mày và biết mình

phải làm gì.

-- o O o --

Cái tin Phú Thành đã tìm được cha và người đó là thầy giáo Thiên, khiến cho cả phòng anh xôn xao bàn

tán. Tuy nhiên, chỉ có mình Phú

Thành lại không hưởng trọn sự mừng vui sung sướng đó.

Vân Hà đối mặt với Phú Thành và lên tiếng:

- Tôi không ngờ ba anh lại là thầy Tử Thiên.
- Tôi cũng như cô thôi.
- Bây giờ anh định sao?
- Tôi không biết.

Vân Hà quay đi trầm tư. Quả thật, cô thấy rất bối rối vì biết điều này. Cô vui mừng cho Tử Thiên đã nhận được con trai mình, nhưng

trong lòng cô vẫn canh cánh nỗi ngại ngùng khó tả. Nếu nay mai này trở thành vợ Tử Thiên, cô là người mẹ ghẻ nhỏ tuổi nhất từ xưa đến

nay và Phú Thành là người con riêng lâm vào hoàn cảnh khó xử nhất.

Thế nhưng những suy nghĩ đó của Vân Hà không bao giờ thành hiện thực.

Ông Tử Thiên bối rối xúc động đứng nhìn đứa con trai ruột của mình hồi lâu rồi từ tốn nói:

- Phú Thành! Ba thật có lỗi với con. Ba đối mặt cùng con mà ba rất hổ thẹn.
- Ba đừng nói thế. Suốt bao năm qua, con từng mong muốn có một người cha yêu thương con.
- Ba tìm con suốt mấy năm qua, nhưng dì Chi con không để lại tin tức gì.
- Con biết.

- Ba đi dạy cũng hy vọng tìm được con trong sổ học sinh của mình, nhưng con lại không có cùng sở thích giống ba. Thật là sai lầm. Phú

Thành! Con không trách ba chứ?

- Lúc biết được điều này, con rất hối hận và không suy nghĩ được gì cho đến khi dì Chi trở về thì con mới biết là mình cần có một

người cha. Con không trách cha, có lẽ vì số phận của cha con ta là không được ở gần nhau.

- Con tin vào số phận?
- Con nghĩ thế.

Phú Thành cúi đầu tránh nhìn ông rồi nói khẽ:

- Cả về việc Vân Hà, con cũng tin vào số phận. Nếu không vì thế, thì con không nhận được cha.
- Ba có thể cho con biết một điều. Ba không lấy Vân Hà được.
- Tại sao? Có phải vì con?

Ông Thiên buồn bã lắc đầu. Ông thở dài và im lặng như đang cố đè nén những cảm xúc trong lòng mình.

- Không. Suốt bấy lâu nay, ba đã cố lánh mặt Vân Hà, bởi vì mẹ của Vân Hà là người quen cũ của ba.
- ...

- Cha mẹ Vân Hà ly dị nhau là vì ba, mặc dù ba không hề gặp lại Vân Hà suốt mười mấy năm qua.

Phú Thành sững sờ vì điều ông vừa nói.

- Là vì ba ư?
- Phải.

Ông từ tốn kể cho con trai mình nghe rồi mới nhìn anh và nói:

- Đó là tất cả sự thật mà mẹ Vân Hà không muốn nói với cô ấy. Ba đã định đi xa sau khi chia tay với Vân Đình. Ba không muốn gia đình

cô ấy ly tan vì ba. Và lại, còn Vân Hà, con đã biết Vân Hà rất tự hào về cho cha mẹ mình.

- Ba!

- Ba đã lo xong tất cả rồi. Căn nhà này, ba giao lại cho con. Ba có dành dụm được một số tiền để cho con ăn học.

- Ba! Con không nhận đâu.

- Tại sao? Chẳng lẽ con nhận tiền của ba là một điều xấu hổ sao?

- Không.

- Thế thì đây là một dịp để con khiến cho ba vui lòng và yên tâm trong những tháng ngày sắp tới. Vân Hà là một cô gái tốt, con cố gắng

đi, ba chúc mừng con toại ý.

Phú Thành buồn bã tiễn chân ba mình. Anh trở về với nỗi buồn đầy ắp tâm tư.

Ngày....tháng...năm....

Từ ngày Tử Thiên đi, Vân Hà trở nên trầm lắng hơn. Suốt ngày, nó không nói lấy một lời. Tôi không biết khuyên nhủ nó bằng cách nào,

bởi vì chính tôi cũng đang rất đau khổ, buồn bã. Tử Thiên vẫn là vết đau trong tim tôi. Lần ra đi này, tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại

anh. Tôi đã vì anh mà làm tất cả điều anh mong muốn. Tôi đã đi tìm Vũ Hoàng, đã quay trở về hàn gắn lại gia đình khi nó đang ở trên bờ

vực đổ vỡ.

Tử Thiên! Bây giờ thì em đã vì anh. Gần hai mươi năm qua xa nhau, để khi gặp lại anh thì anh lại yêu cầu em một điều thật khó thực

hiện. Điều yêu cầu duy nhất và lần đầu anh mong muốn nói với em là quên đi cái tôi của mình để nghĩ đến người khác. Em còn biết làm

sao hơn chứ. Anh quá tốt. Anh thật quá tốt để luôn nghĩ cho người khác mà không nghĩ cho mình. Giờ này, một mình anh đơn độc ở nơi

xa lạ, không biết anh có nhớ về em. Em tin là có và điều đó là điều an ủi, là cứu cánh để cho em sống trọn vẹn với bốn phận cũ của

mình, để cho em đi nốt đoạn đường mà số phận đã dành để cho em.

Phú Thành lần theo con lộ nhỏ và điều anh đoán đã đúng. Anh nhận ra cái dáng nhỏ nhắn của Vân Hà đang ngồi lẻ loi bên triền cỏ vắng

sau nhà. Anh bước lại và kêu khẽ:

- Vân Hà!

Vân Hà không quay lại, cô đáp:

- Lại là anh à?

- Vân Hà không muốn gặp tôi?

- Vì anh không phải là đối tượng mà Hà trông đợi. Tại sao anh lại để cho ba anh ra đi. Có phải vì anh mà ba anh đã quyết định như thế?

- Hà trách tôi?

- Tôi chỉ muốn biết sự thật thôi.

- Vậy thì tôi sẽ nói cho Hà nghe. Không phải do tôi mà vì ba tôi không yêu Vân Hà.

- Anh nói láo.

- Đó là điều chính tôi nghe ba tôi nói.

- Không đâu. Ông đã nói yêu tôi. Chúng tôi đã bàn tính đến ngày kết hôn cùng nhau nữa.

Phú Thành buồn bã lắc đầu:

- Không phải. Ba tôi chỉ lầm lẫn khi yêu Vân Hà qua hình dáng một người khác. Hà có biết là ai không?

- Tôi không muốn biết. Anh nói láo. Cho dù thế nào thì tôi cũng không yêu anh. Xin anh đừng cố gắng nữa, vô ích thôi. Tình yêu của tôi

đã trao hết cho Tử Thiên rồi.

- Nhưng Vân Hà và ba tôi không thể kết hôn, không thể có kết quả tốt.

- Tại sao chứ? Tại vì anh ư?

- Không phải.

- Anh đã nói gì với ông? Anh đã gây áp lực với ông ấy? Anh thật đáng ghét. Bây giờ ông ấy ở đâu? Anh nói đi. Tôi ghét anh, ghét anh. Vì

anh mà chúng tôi phải xa nhau. Tại sao anh lại xuất hiện giữa chúng tôi. Tại sao chứ?

Phú Thành mặc cho Vân Hà đau khổ và giận dữ, lay vai anh, la hét khóc lóc. Anh biết cô đang xúc động, nhưng anh không biết nói gì

trong lúc này. Tình yêu của anh đã tự tan vỡ từ khi mới hình thành. Có lẽ nó sẽ là vết thương đau trong trái tim anh cho đến cuối đời.

Anh gỡ tay Vân Hà ra và lặng lẽ nhìn cô và chau mày đau đớn:

- Không phải tại tôi. Cô chỉ biết có mỗi nỗi đau của mình mà không cần biết đến nỗi đau của người khác. Cô thật ích kỷ. Cô hãy nhìn

chung quanh mình đi. Cả cô, cả tôi, cả ba tôi và cả mẹ của cô nữa.

- ...

- Vì mẹ cô là nguyên nhân chính khiến cho ba tôi ra đi. Bà chính là người yêu của ba tôi. Cô đừng có hoài vọng vào tình yêu của ông vì

ông chưa hề yêu cô.

- Không. Anh nói bậy.

Phú Thành đau khổ quay đi.

- Có lẽ sau lần này, tôi sẽ không còn đến tìm cô nữa. Nhưng tôi vẫn mong cho cô được điều mà cô mong muốn.

Vân Hà nhìn hút theo cái bóng cao lớn của Phú Thành xa dần rồi chạy bổ vào phòng mẹ.

Vân Đình nhìn ra và nàng biết là nàng đang đối mặt với cái điều mà nàng lo sợ.

Vân Hà nhìn mẹ đau đớn, kêu lên:

- Phú Thành nói với con, mẹ và Tử Thiên...Có phải vậy không?

-

- Tại sao mẹ không nói?

-

- Thì ra cái người đàn ông mà mẹ đã yêu thương, nhớ nhung suốt hai mươi năm qua trong nhật ký của mẹ là...ông ấy.

-

- Mẹ nói đi. Và vì thế mà Tử Thiên đã bỏ con?

- ...

- Con ghét mẹ.

- ...

Vân Hà bật khóc nức nở. Một hồi lâu, không gian im ắng không một tiếng động. Chỉ có tiếng nức nở thăm sâu của Vân Hà vang lên trong

khoảng trống tịch mịch, nặng nề. Cô khóc không biết bao lâu và Vân Đình cũng im lặng không biết bao lâu. Cho đến khi Vân Hà gạt nước

mắt, ngược lên nhìn mẹ:

- Con sẽ không bỏ cuộc như mẹ. Con không thể để cho hạnh phúc trôi khỏi tay mình. Ngày mai, con sẽ đi tìm anh ấy, cho dù thế nào,

con cũng sẽ tìm anh ấy. Con không muốn suốt đời ngồi viết nhật ký như mẹ, để suốt đời phải đau khổ vì nhớ thương.

Nói rồi, Vân Hà lao ra khỏi phòng, mặc cho Vân Đình kêu với theo.

- Vân Hà! Đừng đi con.

Nhưng tiếng nài nỉ của nàng đã rơi vào khoảng không trống vắng, quạnh quẽ giữa ngôi nhà lạnh lẽo.

-- o O o --

Ngày....tháng....năm....

Đã một năm rồi từ ngày Vân Hà bỏ đi, tôi không có tin tức của nó. Căn nhà lại trở về với sự vắng vẻ, hiu quạnh. Tử Thiên đi biệt tích,

còn Vũ Hoàng cũng không thấy về. Đây là "phần thưởng" mà ông trời đã ban cho tôi đó. Thật là nhẫn tâm. Một mình tôi như cái bóng,

ngày lại ngày ngồi đếm thời gian qua để nghe tâm hồn cứ nhói đau buồn bã.

Vân Hà! Giờ này con ở đâu? Mẹ cầu mong cho con đạt được điều mà con mong muốn. Hạnh phúc là gì mà sao đầy đọa con người dưng

ấy? Có lẽ con không như mẹ cứ chỉ biết trải lòng mình trong từng trang giấy vô tri, lạnh lẽo. Con tìm được hạnh phúc cho dù với Tử Thiên

hay với ai, mẹ vẫn chúc phúc cho con.

Ngày...tháng...năm...

Lại là một mùa xuân qua đi. Lá chết ngoài sân càng thêm dày đặc. Đã lâu rồi, tôi trở nên lười biếng không thiết gì đến cảnh đẹp quanh

mình. Hoa ngoài vườn đã nở, nhưng không ai ngắm nhìn. Chúng có vẻ buồn rầu, trách móc.

Vũ Hoàng vẫn chưa về. Có lẽ anh không còn nhớ đến tôi và không tha thứ cho tôi.

Ngày...tháng....năm...

Mùa xuân đang bay lượn ngoài trời với tiếng chim hót, với sắc nắng vàng trải đầy trên cỏ hoa xanh thắm, nhưng trong căn nhà này, xuân

vẫn không hề ngự trị. Những vách tường trắng đã ố vàng đang lạnh lẽo vây siết lấy thân tôi. Rêu phong phủ đầy khắp nơi và nỗi cô đơn

của tôi cũng khiến cho xuân cũng chán chường núp sau đám bụi mờ lạnh lẽ. Tôi như trở thành tượng đá, chỉ không có rêu phong kín

quanh mình. Nhưng nỗi buồn và nỗi đau đã khiến cho mắt tôi quàng thâm và môi khô, tóc rối. Tôi nhìn dung nhan của mình và xót xa.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là ngày cuối năm, chỉ còn chút ít thời gian nữa thì xuân thật sự đã đến. Những dòng chữ xiêu vẹo trên trang giấy như đang cười

cợt tôi. Tôi chợt cảm ghét chúng, ghét cái lạnh lẽo này, ghét sự vắng vẻ và ghét chính bản thân tôi.

Vân Đình như điên lên vì nỗi cô đơn vây bủa. Nàng xô chồng nhặt ký vương vãi ra sân và buông người gục đầu bên chấn song cửa, đưa

Mắt nhìn đôi vào khoảng không trước mặt.

Chiều đã đến, nắng đã tắt ngoài sân, nàng ứa hai dòng lệ thảm và rã rời nấc lên. Tiếng khóc thầm như vọng lại vây hãm lấy thân nàng.

Nàng thật sự sợ hãi nỗi cô đơn, lạnh lẽo này, nhưng nàng làm gì được chứ? Nàng đã không còn ai nhớ đến nàng nữa.

Nàng gục đầu xuống bàn và cứ thế mặc cho thời gian trôi đi.

Tiếng động ngoài sân vọng vào, dường như là tiếng bước chân đạp trên những cành cây khô trước thềm, nàng thẳng thốt nhìn lên, nhưng

không có gì ngoài bóng đêm đang phủ trùm lên vạn vật. Nàng thất vọng lại rũ người xuống, thẫn thờ đưa cặp mắt vô hồn nhìn vào

khoảng không phía trước, nhưng thật ra, nàng cũng chẳng nhìn thấy gì ngoài một màu đen âm đạm tối tăm.

- Vân Đình!

- ...

- Vân Đình! Sao lại không bật đèn lên. Nhà cửa lại để tối tăm thế này.

-

- Đình ! Đình à!

Dường như là sự thật, có bàn tay nóng ấm đặt lên vai tôi lay nhẹ. Ôi! Đúng là tôi không mơ.

Nàng ngẩng phắt lên vừa lúc ánh đèn sáng loé làm nàng phải nheo mắt lại để nhìn.

- Vũ Hoàng! Anh đã về rồi sao?

Vũ Hoàng xót xa vì khuôn mặt tiều tụy của Vân Đình. Anh choàng tay ôm lấy cô vào lòng rồi nói:

- Anh về trễ vì anh không biết em đến tìm anh. Đã hai năm rồi, anh cứ đi, đi và không biết đi đâu. Sau khi trở về chỗ cũ, anh mới nghe

người ta nói lại, anh vội vã tìm về nhà. Sao em lại ra nông nỗi này? Em ốm và xanh đi nhiều quá, Vân Đình! Sau khi xa em, anh mới biết

mình không thể quên đi được. Quả thật anh quá nhỏ mọn và ích kỷ.

- Em có lỗi với anh.

- Đừng tự nhận hết lỗi về mình. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu, và anh sẽ chăm sóc em như ngày xưa.

- Vũ Hoàng! Anh tốt quá. Em cứ nghĩ là suốt đời này em sẽ sống cô độc như thế, để trả giá cho lỗi lầm mà em gây ra cùng anh. Tất cả

mọi người đã bỏ quên em.

- Không có đâu. Còn có anh, anh sẽ lo cho em. Vân Đình! Lúc nào em cũng là người vợ tốt của anh. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

Vân Đình ngược nhìn Vũ Hoàng với ánh mắt biết ơn và xúc động, trong khi Hoàng choàng tay qua vai nàng kéo nàng vào lòng mình với

sự triu mến bao dung.

Mùa xuân đang thật sự khởi sắc trong không gian quanh họ.